This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

600028501M

J923 d 5

LECTIONES STOBENSES.

PROPOSUIT

CAROLUS FELIX HALM,

PROFESSOR IN LYCEO ET GYMNASIO SPIRENSI.

IN II. PARTES.

HEIDELBERGAE.

SUMPTIBUS J. C. B. MOHR, BIBLIOPOLAE ACADEMICI.

1841 & 1842.

Hi quoque libri ejusdem officinae sumptibus editi apud omnibus bibliopolis prostant:

Acta Seminarii philologici Heidelbergensis. Fasc. I. Sophoclis Ajax, Electra, Oedipus Rex emendatae et illustratae ex codicibus palatinis XL et CCCLI. edidit C. L. Kayser, Ph. Dr. 8. maj. 1839. 16 ggr. — fl. 1.

Bähr, Dr. J. C. F., de Apolline patricio et Minerva primogenia Atheniensum. 4. 1820. broch. 7 ggr. — 30 kr.

Bähr, Dr. K. C. W. Fr., Symbolik des Mosaischen Cultus in II. Bänden. gr. 8. 1837 — 1839. I. Bd. Rthlr. 2. 12 ggr. — fl. 4. 30 kr.; II. Bd. Rthlr. 3. 20 gr. — fl. 6. 54 kr.

Böckhii, A., specimen editionis Timaei Platonis dialogi. 4. 1807. 7 ggr. — 30 kr.

— — Graecae tragoediae principum, Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, num ea quae supersunt, et genuina omnia sint et forma primitiva servata, an eorum familiis aliquid debeat ex iis tribui. 8. maj. 1808. 1 Rthlr. 12 ggr. — 2 fl. 42 kr.

— — Commentatio Academica de Platonica corporis mundani fabrica conflati ex elementis geometrica ratione concinnatis. 4. 1810. 8 ggr. — 30 kr.

— — Commentatio Academica altera de Platonica systemate coelesticum globorum et de vera indole astronomiae philolaicae. 4. 1810. 8 ggr. — 30 kr.

— — Simonis Socratici, ut videtur, dialogi quatuor, de lege, de lucri cupidine, de justo ac de virtute. Additi sunt incerti auctoris dialogi Eryxios et Axiochus. Accedit varieta lectionis Stephanianae. 8. maj. 1810. 20 ggr. — 1 fl. 30 kr.

Cockinos, Immanuel, Chius, Graecus, specimen dissertationis inauguralis de lege XII tabularum, graece. 8 maj. 1836. broch. 7 ggr. — 30 kr.

Auch unter dem Titel:

Κοκκινος, Αοκιμιον. ακαδημανκης. διατριβης. κερι. της. Ρωμαικης. Αωδικαδελτου.

Creuzer, Fr., das akademische Studium des Alterthums, nebst einem Plane der humanistischen Vorlesungen und des philologischen Seminarium auf der Universität zu Heidelberg. gr. 8. 1807. 12 ggr. — 45 kr.

— — Dionysus, sive commentationes academicae de rerum bachicorum orphicarumque originibus et caussis. Vol. I. fasc. I. cum fig. aen. 4 maj. 1808. 1 Rthlr. 12 ggr. — 2 fl. 15 kr.

Vol. I. fasc. II. c. fig. aen. 4 maj. 1809. 1 Rthlr. 20 ggr. — 2 fl. 45 kr.

— — über einige mythologische und artistische Schriften Schelling's, Ouwaroff's Millin's und Welckers (aus den Heidelb. Jahrb. abgedr.) gr. 8. 1817. geh. 12 ggr. — 48 kr.

Dalberg, Fr. v., über Meteor-Cultus der Alten, vorzüglich in Bezug auf Steine, die vom Himmel gefallen. Ein Beitrag zur Alterthumskunde. Mit 1 Kupfert. 8. 1811. 20 ggr. — 1 fl. 12 kr.

Dorow, D., Etrurien und der Orient. Nebst A. Thorwaldsens Darstellung der 1828 entdeckten etrur. Alterthümer, gr. 8. 1829. geh. 5 ggr. — 24 kr.

Feder, C. A. L., observationum criticarum in auctores veteres Graecos atque Latinos specimen quadruplex. 8 maj. 1818. broch. 1 Rthlr. — 1 fl. 30 kr.

Finger, F. A., de primordiis geometriae apud Graecos. 8. maj. 1831. broch. 5 ggr. — 24 kr.

Fragmenta historicorum graecorum antiquissimorum, collegit, emendavit, explicuit ac de cujusque scriptoris aetate ingenio fide commentatus est F. Creuzer. Hecataei historica itemque Charonis et Xanthi omnia. 8 maj. 1806. 1 Rthlr. 16 ggr. — 2 fl. 24 kr.

LECTIONES STOBENSES.

PROPOSUIT

CAROLUS FELIX HALM,

PROFESSOR IN LYCEO ET GYMNASIO SPIRENSI.

PARTICULA PRIOR.

HEIDELBERGAE.

SUMPTIBUS J. C. B. MOHR, BIBLIOPOLAE ACADEMICI.

M. DCCC. XLI.

CAPUT PRIMUM.

De Musonii fragmentis.

Auspicandi causa initium faciam a loco corruptissimo, qui in eclogis ex Ioannis Damasceni parallelis sacris in appendice Stob. Gaisf. Vol. IV legitur. Disputans ibi de puerorum educatione ait Musonius, alium, qui sit ingenio indocili, aegre et tarde et quasi vectium molimine permotum vix tandem aures docenti praebere, alium autem celeriter et libenter quidquid tradatur percipere atque in animum demittere, non indigentem illum magna admonitionum praeceptorumque copia, cum quasi ipsa natura ad virtutem formatus atque institutus sit. Quam in rem affert hoc exemplum pueri Lacedaemonii p. 61, 2 (ap. Gaisf. p. 484 ed. Lips.): Ἦ ὁ τοιοῦτος παῖς ἐκεῖνος ὁ Λάκων, ὃς Κλεάνθην τὸν φιλόσοφον ἠρώτησεν εἰ ἀγαθὸν ὁ πόνος ἐστίν· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος φαίνεται φύσει πεφυκὼς καλὸς καὶ τεθραμμένος πρὸς ἀρετήν, ὥστε ἔγγυον νομίζειν εἶναι τὸν πόνον τῆς τ' ἀγαθοῦ φύσεως καὶ τῆς τοῦ κακοῦ· ὥστε ὡς ὁμολογουμένου τοῦ μὴ κακὸν ὑπάρχειν αὐτὸν ἢ ἀγαθὸν, τυγχάνει ὢν ἐπυνθάνετο Quamquam extremis verbis tantae tenebrae obductae videntur, ut vix scintilla sententiae eluceat, tamen una sola littera mutata toti orationi sua lux reddi potest. Ac primum quidem in superioribus Wyttenbachius, qui primus hoc Musonii fragmentum in Philom. Vol. I. edidit, recte correxit τῆς τε τοῦ ἀγαθοῦ φύσεως, sed male ei cessit ultimorum verborum emendatio. Putat enim aliquid huiusmodi desiderari: τυγχάνει οἰκεῖος ὢν ὧν ἐπυνθάνετο, i. e. *iam familiaris rei, de qua interrogabat.* Scribendum potius, prava verborum distinctione correcta, et ἢ in εἰ mutato: ὥστε, ὡς ὁμολογουμένου τοῦ μὴ κακὸν ὑπάρχειν αὐτὸν (scil. τὸν πόνον), εἰ ἀγαθὸν τυγχάνει ὤν, ἐπυνθάνετο, i. e. *quare, quasi esset res confessa laborem non esse malum, num esset bonum interrogavit.* Praeterea in initio narratiunculae leve quoddam mendum superest ad corrigendum. In verbis enim ἢ ὁ τοιοῦτος παῖς ἐκεῖνος ὁ Λάκων neque coniunctio ἤ neque articulus ante τοιοῦτος admitti potest, cum illa sententiarum nexu, hic autem linguae legibus condemnetur: utrumque incommodum tollitur hac emendatione adhibita: ἦν τοιοῦτος παῖς ἐκεῖνος ὁ Λάκων.

In ecloga ex libro de vestimento ap. Stob. Tit. I, 84. p. 18, 12. ed. Gesn. legitur in editione Gaisfordii, ut in prioribus: τοὺς ἡμεροδρόμους ὁρᾶν ἐστιν. Scribendum erat: ὁρᾶν ἔστιν. Idem accentus error in compluribus Stobaei locis corrigendus est, ut in eadem ecloga p. 18, 24. ἐν τε χωρὶς καὶ ζῆν καὶ ὑγιαίνειν ἔστε. Tit. I, 85. p. 20, 49.

παρ' ὧν ἔστι τι πάντως ἀπιλθεῖν χρηστὸν προσλαβόντι. Tit. V, 67. p. 69, 1. ἔστι μετ' ὠφελείας χρῆσθαι. Tit. XVII, 43. p. 160, 50. ὁρᾶν ἔστι. Tit. XXIX, 28. p. 199, 29. πάντ' ἔστιν ἐξευρεῖν, ut iam recte correxit Meineke in Philem. fragm. p. 368. Tit. XL, 8. p. 232, 9. ἔστι χρῆσθαι. Sed haec hactenus: nam longum est omnes locos indicare.

Tit. VI, 61. ex libro de rebus venereis. Ibi p. 83, 33. in editionibus vulgatur: Καίτοι τοὺς ἄνδρας οὐδέπου τῶν γυναικῶν ἀξιώσει τις εἶναι χείρονας, οὐδ' ἧττον δύνασθαι τὰς ἐπιθυμίας παιδαγωγεῖν τὰς ἑαυτῶν κ. τ. λ. Omiserunt editores voculam οὐδέπου a sermone Graeco alienam emendare, pro qua scribendum est: οὐ δήπου.

Fragmentum ex libro de tonsura ap. Stob. Tit. VI, 62. p. 83, 44. ed. Gesn. ab his verbis orditur: Ἔφη μὲν παραπλησίως τὸν ἄνδρα χρῆναι τῇ κεφαλῇ προσφέρειν κουράν, ὡς ἀμπέλῳ προσφέρομεν τομήν, τοῦ μόνον ἀφαιρεῖν χάριν τὸ ἄχρηστον· οὔτε γενείῳ πώγωνα, ἀλλ' εἶναί τινα καὶ ταύτην σκέπην ὑπὸ τῆς φύσεως ἡμῖν πεπορισμένην. Fateor me verba οὔτε γεν. πωγ. non intelligere, nisi scribatur: οὐ δὲ γενείῳ πώγωνα scil. ἀφαιρεῖν, *non autem* scil. dicebat, *mento barbam demendam esse.* Negligentius scripsit philosophus, cum in sermone instituto non perrexerit, sed statim ex verbis proxime antecedentibus verbum ἀφαιρεῖν ad vv. οὐ δὲ γ. π. assumserit. In fine eiusdem eclogae mirandum est, quod Gaisfordius soloecismo purum philosophi sermonem non liberavit, quamquam cod. A sinceram lectionem suppeditat. In omnibus enim libris vulgatur p. 84, 29: Τί γὰρ δὴ καὶ εἰσὶν αἱ τρίχες ἀνθρώποις βάρος; εἰ μὴ νὴ Δία καὶ τοῖς ὀρνέοις τὰ πτερὰ φαίη τις ἂν εἶναι βάρος. Corrig. e cod. A: φαίη τις εἶναι β.

In ecloga ex lib. de alimento Tit. XVII, 43. p. 160, 28. haec leguntur: Ἐκείνοις (scil. θεοῖς) μὲν οὖν ἀρκεῖν τοὺς ἀπὸ γῆς καὶ ὕδατος ἀναφερομένους ἀτμούς· ἡμᾶς δ' ὁμοιοτάτην ταύτῃ προσφέρεσθαι τροφὴν ἂν εἴη, εἰ τὴν κουφοτάτην καὶ καθαρωτάτην προσφεροίμεθα. Turbatur non solum oratio, sed etiam sententiarum nexus optativo εἴη, haud dubie propterea in Musonii verba inculcato, quod librarius quidam sciolus particulam ἄν, quae ad infinitivum προσφέρεσθαι pertinet, fulcro aliquo indigere putarat. Sed in promtu est vocabuli inepti emendatio. Qui enim excerpsit Musonii scripta, de quo v. Wyttenb. ad Excerpta ex Damasc. Par. sacr. p. 15. ap. Gaisf. Vol. IV. p. 385 ed. Lips., non εἴη, sed ἔφη, ut equidem censeo, scripserat, quod verbum in Musonii fragmentis saepe in media oratione repetitum invenitur.

Alia ecloga ex eodem libello Tit. XVIII, 38. p. 166, 4. ab his verbis incipit: Αἰσχιστον, ἔφη, γαστριμαργία καὶ ὀψοφαγία ἐστίν, οὐκ ἀντερεῖ οὐδείς. Σκοποῦντας δὲ ὅπως διαφεύξονται ταῦτα, πάνυ ὀλίγους ἥσθημαι ἐγώ. Est quod mireris, quod nec Peerlkampius in editione peculiari fragmentorum Musonii, nec Stobaei editores intolerabilem aoristi formam διαφεύξονται eiecerunt. Scrib. διαφεύξονται. Eadem medela adhibenda est alii Mus. fragmento Tit. XIX, 16. p. 170, 26, ubi libri habent: Καὶ γὰρ δὴ τὸ μὲν σκοπεῖν, ὅπως ἀντιδήξηταί τις τὸν δάκνοντα, καὶ ἀντιποιήσῃ κακῶς τὸν ὑπάρξαντα, θηρίου τινός, οὐκ ἀνθρώπου ἐστίν. Scr. ἀντιδήξεται et deinde ἀντιποιήσει. Permulta talia menda sustulit Lobeckius ad Phryn. p. 716 sqq. Neque sanum videtur fragmentum Epicteti ex libro de amicitia Tit. XIX, 13. p. 169, 12, ubi Gaisfordii editio habet: παραλαβὼν τὸν νεανίσκον παρὰ τοῦ δήμου, ἵνα τιμωρήσαιτο, ὅπως αὐτὸς βούληται. Equidem confidenter corrigo: ὅπως αὐτὸς βούλεται.

In disputatione „εἰ γραφὴν ὕβρεως γράψεταί τινα ὁ φιλόσοφος" Tit. XIX, 16. mite atque humanum ingenium sic describitur p. 170, 31: Τὸ δὲ δίχεσθαι τὰς ἁμαρτίας μὴ

ἀφείας, μηδὲ ἀνήκεστον εἶναι τοῖς πλημμελήσασιν, ἀλλά τι μὲν εἶναι αὐτοῖς ἐλπίδος χρηστῆς, ἡμίρου τρόπου καὶ φιλανθρώπου ἐστίν. Tractavit hunc locum Jacobsius in lectt. Steb. p. 23, ubi recte ait se non intelligere, quam vim in his verbis μὲν habere possit, quod ubi sit ἀναντανάδοτον, sententiam debere esse in promtu, quae commode possit suppleri. Ac mendosum quidem esse locum, nemo, opinor, infitias ibit, sed admodum difficilis videtur eius emendatio. Wakefieldius conjecit pro μὲν εἶναι μετεῖναι; Jacobsius in Epist. ad Schow. p. 243: δεικνύναι, qua sententia retractata in lectt. Steb. p. 23. proposuit: ἀλλά τι μεῖναι ἐλπ. χρηστ. At praeterquam quod huius verbi aoristus h. l. minus aptus videtur, illo incommodo et Wakef. coniectura et haec altera Jacobsii laborat, quod novum subiectum infertur, cum subiectum personale, quod est in ceteris orationis membris, vix commutari possit. Nemo enim, opinor, sententiam, quae hic requiritur, his verbis efferet: Mitis atque humani ingenii est, illis, qui peccaverunt, aliquid bonae spei relinqui. Ac videtur ipse Jacobsius hanc difficultatem bene intellexisse, cum locum a se emendatum sic interpretetur: *ita se gerere, ut bona illis spes relinquatur;* sed vereor ut liceat verba Graeca ita explicare. Equidem suspicor scribendum esse: ἀλλά τι μεθεῖναι αὐτοῖς χρ. ἐλπ., ut haec sit sententia: *Mitis et humani ingenii est, iis qui iniuriam intulerint, non esse implacabilem, sed aliquid bonae spei iis concedere,* i. e. in tantum iis concedere, ut non omnis veniae spes iis intercludatur. — Quae initio huius eclogae in editionibus scripta leguntur: ἃ γὰρ πάσχοντές τινες ὑβρίζεσθαι δοκοῦσιν, τούτων οὐδὲν εἶναι ὕβριν ἢ αἰσχύνην τοῖς πάσχουσιν· οἷον λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἢ ἐμπτυσθῆναι κ. τ. λ. Ὡς δὲ οὔτε αἰσχρὸν οὔτε ὑβριστικὸν ἔχουσιν οὐδέν, δηλοῖ Λακεδαιμονίων παῖδας δημοσίᾳ μαστιγουμένους — in his vereor, ut ἔχουσιν ab auctore huius eclogae profectum sit, quamquam fortasse ferri potest. Equidem malim scribere: ὡς δὲ οὔτε αἰσχ. οὔτε ὑβρ. πάσχουσιν οὐδὲν κ. τ. λ. Ibid. p. 170, 12. Φωκίων δὲ ὁ χρηστὸς, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προπηλακισθείσης πρός τινος, τοσοῦτον ἰδίησεν ἐγκαλεῖν τῷ προπηλακίσαντι, ὥστε ἐπεὶ δεῖσας ἐκεῖνος προσῆλθέ τε καὶ συγγνώμην ἔχειν ἠξίου τὸν Φωκίωνα, φάσκων ἠγνοηκέναι ὅτι ἦν ἐκείνου γυνὴ εἰς ἣν ἐπλημμέλει· Ἀλλὰ ἥ γε ἐμὴ γυνὴ οὐδὲν, ἔφη, ὑπὸ σοῦ πέπονθεν, ἑτέρα δέ τις ἴσως· ὥστε οὐδὲ χρὴ ἐμοί γε ἀπολογεῖσθαι. Restitue e codd. A et B: ὥστε οὐδὲ χρὴ ἐμοί σε ἀπολογεῖσθαι.

In ecloga ex lib. de labore contemnendo Tit. XXIX, 75. Musonius virtutis causa omnem laborem excipiendum esse docet. Καίτοι, inquit (p. 202, 27), οὐδ' ἂν εἵποι τις ὅσῳ κρεῖττον, ἀντὶ μὲν τοῦ πονεῖν ἵνα τύχῃ τις γυναικὸς ἀλλοτρίας, τὸ πονεῖν ἵνα παιδαγωγήσῃ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἑαυτοῦ· ἀντὶ δὲ τοῦ περὶ χρημάτων ταλαιπωρεῖν, τὸ ἀσκεῖν ὥστε ὀλίγων δεῖσθαι· πρὸ δὲ τοῦ πράγματα ἔχειν ὑπὲρ δόξης, τὸ πραγματεύεσθαι ὅπως μὴ δοξοκόπος εἴη· πρὸ δέ γε τοῦ ζητεῖν, ὅπως ᾧ φθονεῖ τις κακοποιήσῃ, τοῦτο σκοπεῖν ὅπως μηδὲν φθονήσῃ μηδενί. In his verba plura manifesto corrupta sunt. Primum optativum ὅπως μὴ δοξοκόπος εἴη, non esse ferendum, nisi ipsa grammatica doceret, tamen id luculenter appareret ex coniunctivis, qui subsequuntur ὅπως κακοποιήσῃ, et ὅπως μηδὲν φθονήσῃ. Neque vero censeo, εἴη simpliciter in ᾖ commutandum esse, sed puto in archetypo fuisse: ὅπως μὴ δοξοκόπος τις ᾖ. Sic enim supra quoque loquitur philosophus: ἵνα τύχῃ τις γ. ἀ. et paullo post: ὅπως ᾧ φθονεῖ τις κακοποιήσῃ. Deinde verba: πρὸ δέ γε τοῦ ζητεῖν, ὅπως ᾧ φθονεῖ τις κακοποιήσῃ, τοῦτο σκοπεῖν, ὅπως κ. τ. λ. vitiata esse non minus facile est ad intelligendum. Requiritur enim pro demonstrativo τοῦτο articulus τό, qui apparet in ceteris omnibus orationis membris: ἀντὶ μὲν τοῦ πονεῖν . . . τὸ πονεῖν, — ἀντὶ

δὲ τοῦ . . . ταλαιπωρεῖν τὸ ἀσκεῖν, — πρὸ δὲ τοῦ πράγματα ἔχειν . . . τὸ πραγματεύεσθαι. Quo nomine convenit mirari, quod Gaisfordius optimi cod. A auctoritatem plane neglexit, qui articulum desideratum ita praebet, ut simul causa depravationis in ceteris codd. lucrulenter perspici possit. In eo enim pro τοῦτο scriptum est τοῦτον τό, quibus vocabulis receptis et recte distinctis totus locus optime in integrum restituitur: πρὸ δέ γε τοῦ ζητεῖν, ὅπως ᾧ φθονεῖ τις κακοποιήσῃ τοῦτον, τὸ σκοπεῖν ὅπως μηδὲν φθονήσῃ μηδενί. Paullo post in eadem ecloga haec verba sequuntur: καθόλου δὲ τοῦ πονεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναγκαίου ὄντος, τοῖς τε τῶν κρειττόνων ὀρεγομένοις καὶ τοῖς τῶν χειρόνων, τὸ μὴ πολλῷ εἶναι προθυμοτέρους πονεῖν τοὺς τὰ κρείττω μετιόντας, οἷς ἐλπίδες μικραὶ τῶν πόνων εἰσίν, ἀποπώτατον. Sententia, quae in his verbis meo quidem animo nulla est, efflagitare videtur, ut una littera addita scribatur ἢ οἷς etc. „*absurdum est eos qui maiora appetunt, non multo esse alacriores ad laborandum illis, quibus ex laboribus susceptis tantum exigua ac vilia praemia sperare licet*“. Quam in rem deinde philosophus praestigiatorum exemplum affert, qui mercedis exiguae causa quotidie de vita sua periclitentur. — Denique initio huius eclogae scribit Gaisfordius p. 202, 15: πόσα μὲν πονοῦσιν ἔνιοι δι' ἐπιθυμίας κακάς, ὥςπερ οἱ ἐρῶντες ἀκολάστως· πόσα δὲ ὑπομένουσιν οἱ ἄλλοι τοῦ κερδαίνειν χάριν· πόσα δ' οὐ κακοπαθοῦσιν ἔνιοι θηράμενοι δόξαν. Scrib. e cod. A: ὑπομένουσιν ἄλλοι.

In ecloga de exercitatione Tit. XXIX, 78. levia quaedam menda corrigenda supersunt. Ac primum quidem p. 204, 34. haec in editione Gaisfordii leguntur: Καὶ γὰρ οὖν ἐπὶ μὲν τὰς ἄλλας τέχνας εἶναι οἱ ἐφιέμενοι αὐτῶν, οὐ προδιεφθαρμένοι τὰς ψυχὰς, οὐδ' ἐναντία μεμαθηκότες οἷς μαθήσεσθαι μέλλουσιν· οἱ δὲ φιλοσοφεῖν ἐπιχειροῦντες, ἐν διαφθορᾷ γεγενημένοι πρότερον πολλῇ, καὶ ἐμπεπλησμένοι κακίας, οὕτω μετιᾶσι (scrib. μετίασι) τὴν ἀρετήν. Pro εἶναι Prellerus in Hist. Philos. e fontium locis contexta, ab ipso et Rittero edita p. 440. ἴασιν legendum esse proposuit. At scribendum potius e codd. A et B ἔρχονται, quae lectio, quamquam iam a Gesnero acute inventa, tamen ab Anglo editore spreta est. Deinde in verbis p. 205, 9. διὰ δὲ τῆς ψυχῆς ἄσκησίς ἐστι . . . . τὰ ἀληθῶς ἀγαθὰ γνωρίζειν τε καὶ διακρίνειν ἀπὸ τῶν μὴ ἀληθῶν ἰδίζεσθαι e cod. B pro τῶν μὴ ἀληθῶν scribendum est τῶν μὴ ἀληθῶς scil. ἀγαθῶν ὄντων. Commendat philosophus, ut bona a malis discernere discamus; vera falsave ne verbo quidem tangit. Denique in fine eiusdem eclogae haec habet editio Gaisfordii: ἐπεὶ οὖν ταὐτά φημι ταύτῃ ἔχειν, δεῖ τὸν ἀσκοῦντα ζητεῖν περιγίγνεσθαι ἑαυτῷ τῇ μὲν ἡδονῇ μὴ ἀσμενίζειν, τὸν πόνον δὲ μὴ ἐκτρέπεσθαι. Scribendum est, opinor, περιγ. ἑαυτοῦ, i. e. *se ipsum vincere.*

In disputatione de exsilio Tit. XL, 9. lectio cod. Paris. A in his locis a Gaisfordio recipienda erat: p. 234, 32. ὥστε οὐδὲ φεύγειν τῇ γε ἀληθείᾳ τὴν πατρίδα νομιστέον, ἂν ἀπέλθῃς ἐντεῦθεν, ἔνθα ἔφυς τε καὶ ἐτράφης, πόλεως δὲ μόνον ἐστερῆσθαί τινος, ἄλλως τε κἂν ἀξιοῖς εἶναι ἐπιεικής. Gaisfordius prave habet: κἂν ἄξιός τις εἶναι ἐπ. Deinde p. 234, 51. πῶς μὲν οὖν οὐκ ἂν ἡ φυγὴ καὶ συνεργοίη πρὸς τὸ τοιοῦτον, ubi Gaisford. οὖν omittit. p. 235, 9. ἄλλοις δέ γε κακῶς τὸ σῶμα διακειμένοις κ. τ. λ. Gaisfordius praetulit τὰ σώματα; at cf. p. 235, 22. οὕτως ἄρα πρὸς τὸ διακεῖσθαι κρεῖττον ἑαυτοὺς ἑαυτῶν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν συνεργεῖ μᾶλλον, ἢ ἀντιπράττει ἡ φυγή. Sed scribitur male in hoc loco in omnibus editionibus ἑαυτοὺς ἑαυτῶν, restitue: αὐτοὺς ἑαυτῶν. Cf., si tanti est, Plat. Polit. III. p. 411, e. ἀνδρειότερος γίγνεται αὐτὸς ἑαυτοῦ. Juncus ap. Stob. CXVI, 49. p. 592, 4. καὶ αὐτὸν ἑαυτοῦ βραδύτερόν τε καὶ δυσκινητότερον γεγονότα Muson. ap. Stob. Tit. LVI, 18. p. 370, 34. ταῦτ' οὐκ ἀπείργει τὴν ψυχὴν ἐκλογίζεσθαί

LECTIONES STOBENSES.

PROPOSUIT

CAROLUS FELIX HALM,

PROFESSOR IN LYCEO ET GYMNASIO SPIRENSI.

IN II. PARTES.

HEIDELBERGAE.

SUMPTIBUS J. C. B. MOHR, BIBLIOPOLAE ACADEMICI.

1841 & 1842.

2925

fordio in mentem venit ὁρᾶν vel δρᾶν. Sed facile est ad intelligendum, his coniecturis non multum profici. Ad veritatem propius accedere videtur: ὁρίσαι vel quod etiam magis malim γνῶναι· Cf. Thucyd. II, 60. ὃς οὐδενὸς οἶομαι ἧσσων εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. ibid. VIII, 68. κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος καὶ ἃ γνοίη εἰπεῖν. Plura alia exempla afferuntur ab interpretibus ad Thucyd. II, 60. ap. Popp. in Comment. Vol. II. p. 310 sq. Verum ne quis forte putet, in hoc Musonii loco propterea γνῶναι nullo modo locum habere posse, quod λέγειν praecedat, non subsequatur, inter locos ab interpretibus Thucydidis collectos hic quoque est Lysiae in orat. fun. p. 105. R. de Themistocle: ἱκανώτατον εἰπεῖν καὶ γνῶναι καὶ πρᾶξαι. — Praeterea in loco Musonii scribendum videtur: μὴ vel μηδὲν τετριμμένου pro μηδὲ τετριμμένου, nisi forte μηδὲ eum significatum habet, de quo nuper exposuit Nitzsch. ad Hom. Od. Vol. III. p. 260. Contra forma superlativi adverbii ὅτι ἐμπειρότατον pro ὅτι s. ὡς ἐμπειρότατα, de qua dubitavit Wyttenbachius, non erit sollicitanda. Bis enim praeterea epitomator Musonii eadem in hac ipsa ecloga usus est p. 19, 14: ἐὰν οὗτος ὁ μὴ κυβερνήσας ἱκανώτατον λέγει (scr. λέγῃ), ὃν τρόπον χρὴ κυβερνᾶν et deinde p. 17, 2: μουσικοῖν δὲ δυοῖν, τοῦ μὲν τοὺς λόγους ἐπισταμένου τοὺς μουσικούς, καὶ λέγοντος αὐτοὺς πιθανώτατον.

In fragmento de filiarum educatione Musonius docet, cum non aliae sint virtutes virorum ac feminarum, iisdem filias virtutibus esse imbuendas, ad quas filii educentur. Ibi postquam dixit philosophus juste vivere oportere non minus mulieres quam viros, sic pergit p. 52, 1 (p. 416 ed. Lips.): ἀλλ' ὅ τε ἀνὴρ οὐκ ἂν εἴη πολίτης ἀγαθὸς ἄδικος ὤν, ἥ τε γυνὴ οὐκ ἂν οἰκονομοίη χρηστῶς μὴ δίκαιος ἀλλ' ἄδικος οὖσα· πρῶτον ἀδικήσει τὸν ἄνδρα, ὥσπερ τὴν Ἐριφύλην φασί. Wyttenbachio in extremis verbis aliquid deesse visum est, qua sententia comprobata Peerlkampius in edit. Mus. p. 387. post φασί haec addenda suspicatus est: ἔπειτα καὶ τοὺς ἄλλους. At recte oblocutus est Jacobsius, qui in lectt. Stob. p. 150. una littera addita molestum asyndeton tolli posse statuit. Ita enim scribendum esse proposuit: ἥ τε γυνὴ οὐκ ἂν οἰκονομοίη χρηστῶς, ἥ μὴ δίκαιος ἀλλ' ἄδικος οὖσα πρῶτον ἀδικήσει τὸν ἄνδρα. Sed quamvis sit haec coniectura digna Jacobsii acumine, mihi tamen non omni ex parte probatur, quod ea membrorum parallelismus tollitur. Ut enim in priore membro dicitur: ὅ τε ἀνὴρ οὐκ ἂν εἴη πολίτης ἀγαθὸς ἄδικος ὤν, i. e. εἰ ἄδικος εἴη, ita nec in posteriore apodosim μὴ δίκαιος οὖσα, i. e. εἰ μὴ δίκαιος εἴη, a protasi οὐκ ἂν οἰκονομοίη divelli licebit. Ut meam de hoc loco sententiam promam, omnia optime cohaerere videntur, si legas: ἥ τε γυνὴ οὐκ ἂν οἰκονομοίη χρηστῶς μὴ δίκαιος . . . οὖσα· πρῶτον δ' ἀδικήσει τὸν ἄνδρα κ. τ. λ. i. e. *primum autem, si iustitiam exuerit, maritum iniuria afficiet:* sacris vero matrimonii violatis, quale facinus in se non admittet?

In eadem ecloga legitur p. 52, 16. εἰ δὲ μή, πῶς ἔτι σωφρονήσειεν, ἄν τις ἢ φοβῶν ἢ προσάγων πόνους βιάσασθαι αὐτὴν δύνηται ὑπομεῖναί τι τῶν αἰσχρῶν. Scr. σωφρονήσειεν ἄν, ἂν — — δύνηται. Eadem medela adhibenda est verbis paullo post sequentibus p. 52, 21. Πῶς οὖν οὐκ ἀνδρείας αἱ γυναῖκες δέοιντο; Scr. οὐκ ἂν ἀνδρείας κ. τ. λ. Graviori autem vulnere affectus est locus inferior. Loquitur ibi philosophus de ἀλκῇ δι' ὅπλων, cuius mulieres quoque participes dicit, id quod Amazonum genus ostenderit, multis gentibus armorum vi subactis. Sic igitur ratiocinatur p. 52, 25. ὥστ' εἴ τι ἐνδεῖ πρὸς τοῦτο ταῖς ἄλλαις γυναιξίν, ἀνασκησίᾳ μᾶλλον ἢ τῷ μὴ πεφυκέναι ἀρετὰς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ἀνάγκη πᾶσα καὶ τροφὴν καὶ παιδείαν τὴν αὐτὴν προσήκειν ἀμφοῖν. Haec verba misere corrupta sic corrigere conatus est Wyttenbachius: ἀνασκησίᾳ μᾶλλον συμβαίνοι ἢ τῷ μὴ πεφυκέναι

τὰς αὐτὰς ἀρετὰς ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ἀνάγκη οὖν πᾶσα καὶ τροφὴν καὶ παιδείαν τὴν αὐτὴν προσήκειν ἀμφοῖν. Peerlkampius autem coniecit: ἀνασκησία μᾶλλον ἂν εἴη, ἢ τὸ μὴ πεφυκέναι πρὸς τὰς αὐτὰς ἀρετὰς ἄνδρα καὶ γυναῖκα, quae coniectura a codicis scriptura etiam longius distat. Codicis vestigia pressius legens ipse haec tentavi: ὥστ' εἴ τι ἐνδεῖ πρὸς τοῦτο ταῖς ἄλλαις γυναιξίν, ἀσκησίᾳ μᾶλλον (scil. ἐνδεῖ) ἢ τῷ μὴ πεφυκέναι πρὸς ἀρετὰς ἀνδρὸς (ἀνδρικὰς?) καὶ γυναῖκας. Ἀνάγκη οὖν πᾶσα κ. τ. λ. *Quare si quid ad hanc rem deest coteris mulieribus, magis id fit exercitationis defectu, quam quod non etiam mulieres ad virtutes viriles natae sint.*

Ibid. p. 54. in. Πάντα μὲν γὰρ ἴσως ἐν κοινῷ κεῖται τὰ ἀνθρώπεια ἔργα, καὶ ἐστι κοινὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ οὐδὲν ἀπότακτον ἐξ ἀνάγκης τῷ ἑτέρῳ, μηδὲ ἐπιτηδειότερα τὰ μὲν τῇδε τῇ φύσει, τὰ δὲ τῇδε· δι' ἃ τὰ μὲν ἀνδρῷα καλεῖται, τὰ δὲ γυναικεῖα. Officit integritati huius loci vocabulum μηδέ. Nam ut negatio ipsa possit locum habere, saltem οὐδὲ scribi debebat. Verum sententia quoque flagitat, ut molestum illud vocabulum emendetur. Nam nisi me fallit mens scriptoris, haec dicere voluit: *Omnia opera et negotia humana communia sunt virorum et feminarum, neque ullum alteri sexui proprium ac peculiare; sed alia alii naturae aptiora sunt; quam ob rem alia virilia, alia muliebria vocantur.* Si haec est verborum sententia, μηδὲ omnino tolerari non potest: suspicor scribendum esse: πλὴν δὲ ἐπιτηδειότερα τὰ μὲν τῇδε τῇ φύσει, τὰ δὲ τῇδε.

In ultima ex Musonio ecloga, in qua docetur, etiam mulieribus philosophandum esse, p. 62, 23. legitur: Λόγον μέν, ἔφη, τὸν αὐτὸν εἰλήφασι παρὰ θεῶν αἱ γυναῖκες τοῖς ἀνδράσιν, ᾧ τε χρώμεθα πρὸς ἀλλήλους, καὶ καθ' ὃν διανοούμεθα περὶ ἑκάστου πράγματος, ἀγαθόν ἢ κακόν ἐστι, καὶ καλὸν ἢ αἰσχρόν. Wyttenbachius suspicatus est, ὅτι ante ἀγαθόν excidisse; mihi, si quid deest, potius videtur εἰ deesse. Non multo post p. 63, 1. editores philosophum dicentem fecerunt: Ἔτι δὲ ὁρίξεις καὶ οἰκειώσεις φύσει πρὸς ἀρετὴν οὐ μόνον γίνεται τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ γυναιξίν. Scr. ὄρεξις καὶ οἰκείωσις . . . γίνεται. In eadem ecloga docet Musonius p. 63, 12: Αὐτίκα δεῖ οἰκονομικὴν εἶναι τὴν γυναῖκα, καὶ ἐκλογιστικὴν τῶν οἴκῳ συμφερόντων, καὶ ἀρχικὴν τῶν οἰκετῶν. Ταῦτα δ' ἐγὼ φημι τῇ φιλοσοφίᾳ ὑπάρξαι ἂν μάλιστα· εἴγε ἕκαστον μὲν τούτων μέρος τοῦ βίου ἐστίν, ἐπιστήμη δὲ περὶ βίον οὐχ ἑτέρα τις ἡ φιλοσοφία καὶ ὁ φιλόσοφος. Ὡς γὰρ ἔλεγε Σωκράτης, τοῦτο διατελεῖ σκοπῶν,

Ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται.

Nihil quidem de his verbis adnotatum invenio, sed libere confiteor, me nescire, quam vim habeant verba: ἐπιστήμη δὲ περὶ βίον οὐχ ἑτέρα τις ἡ φιλοσοφία καὶ ὁ φιλόσοφος. Quomodo enim philosophus dici possit ἐπιστήμη περὶ βίον, omnino non dispicio. Cogitavi aliquando aliquid deesse, velut καὶ ὁ φιλόσοφος λόγος, sed quum sequentis verbi διατελεῖ σκοπῶν subiectum sit ὁ φιλόσοφος, et toto hoc enunciato sententia antecedens illustretur atque explicetur, magis placuit ita fere locum emendare: ἐπιστήμη δὲ περὶ βίον οὐχ ἑτέρα τις ἡ φιλοσοφία. Ὁ φιλόσοφος γάρ, ὡς ἔλεγε Σωκράτης, τοῦτο διατελεῖ σκοπῶν κ. τ. λ.

In eodem fragmento legitur p. 63, 25: Ταῦτα δ' ὁ φιλόσοφος παρεγγυᾷ λόγος· ὁ δὲ μαθὼν αὐτὰ καὶ ἀσκήσας, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ γενέσθαι ἂν κοσμιώτατος, ἐπὰν ἀνὴρ εἴη εἴτε γυνή. Wyttenbachius pro ἐπὰν scribi iubet εἴτε. Sed quum nimia videatur litterarum dissimilitudo, equidem malim: ἐπὰν ἀνήρ τε ᾖ εἴτε γυνή. Certior est emendatio alius loci in eadem ecloga, ubi haec leguntur p. 64, 22: Ἆρ' οὐκ ἂν ἡ τοιαύτη γυνὴ μέγα μὲν ὄφελος εἴη τῷ γεγαμηκότι, κόσμιος δὲ τοῖς προσήκουσι γένοιτο, παράδειγμα δὲ χρηστὸν ταῖς ἐπιστα-

μέναις αὐτήν; Scr. κόσμος δὲ τοῖς προσήκουσι γένει. Quod autem Wyttenbachius putat post προσήκουσι aliquid excidisse, certe fallitur; nam οἱ προσήκοντες γένει sunt *propinqui*. Vid. Plat. Legg. IX. p. 874. in. δικαστὴν μὲν αὐτῷ καθιζέτω τῶν γειτόνων τὸν ἐγγύτατα ὁ προσήκων γένει κ. τ. λ. Aristoph. Ran. v. 698. οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ χοἱ πατέρες ἠναυμάχησαν καὶ προσήκουσιν γένει. In fine huius disputationis probra quaedam in philosophiae institutionem conicta commemorantur, quibus breviter respondet Musonius. Ait enim p. 65, 7: Πρὸ παντὸς δὲ σκοπεῖν τὸν λόγον χρὴ, ᾧ ἕπεσθαι τὰς φιλοσοφούσας ἀξιοῦμεν, εἰ δύναται θρασείας ποιεῖν, ὁ τὴν αἰδῶ μέγιστον ἀποφαίνων ἀγαθόν· εἰ ζῆν ἰταμώτερον ἰθίζει, ὁ καταστολὴν πλείστην ὑφηγούμενος· εἰ μὴ διδάσκει σωφρονεῖν, ὁ κακὸν ἀποδεικνὺς ἔσχατον τὴν ἀκολασίαν· εἰ μὴ προτρέπεται οἰκονομεῖν, ὁ παριστὰς ἀρετὴν εἶναι τὴν οἰκονομικήν· καὶ στέργειν δὲ καὶ αὐτουργεῖν ὁ τῶν φιλοσόφων λόγος παρακαλεῖ τὴν γυναῖκα. Jacobsius verba ὁ τῶν φιλοσόφων λόγος delenda censet, quippe quae orationem turbent. Eidem post στέργειν excidisse videtur τὸν πόνον aut simile quid. Neutrum mihi probatur. Quod enim verba ὁ τῶν φιλοσόφων λόγος attinet, propterea necessaria sunt, quod scriptor priore verborum structura omissa novam in clausula instituit orationem, ut iam patet ex particulis καί — δέ: *neque haec solum docet philosophorum institutio, sed etiam praecipit mulieribus, ut sint laborum patientes et industriae.* Porro cum quod hoc loco dicitur στέργειν καὶ αὐτουργεῖν, referendum sit ad sententiam superiorem p. 64, 19. ὅθεν εἰκὸς εἶναι τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ αὐτουργικὴν καὶ κακόπαθον κ. τ. λ., vix mihi persuadere possum, post στέργειν aliquid excidisse. Quod enim supra philosophus distinctius expresserat, hic tantum breviter in universum indicavit.

CAPUT SECUNDUM.

Emendationes ad Teletis philosophi fragmenta.

In fragmentis περὶ αὐταρκείας Tit. V, 67. Teles Paupertatem haec ad opprobria incusantium respondentem inducit p. 69, 11. Τί μοι μάχῃ; μὴ καλοῦ τινος δι' ἐμὲ στερίσκῃ; μὴ σωφροσύνης; μὴ δικαιοσύνης; ἀνδρείας; ἀλλὰ μὴ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεὴς εἶης; Mirum est, quod nemo editorum soloeco optativo εἶης offendit, ne tum quidem, quum praecesserit μὴ — στερίσκῃ; et paullo superius p. 69, 9. μή τί σοι κίκλοφα; Adde Teletem de exsilio Tit. XL, 8. p. 231, 24. Ἀλλὰ μὴ τῶν ἐντὸς στερίσκει ἡ φυγή; et ap. Damasc. p. 13, 3. (ap. Gaisf. Vol. IV. p. 387 ed. Lips.) μὴ καὶ τὸ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι τοῦ εἶναι (scil. ἀγαθόν) κρεῖττόν ἐστιν; Scribendum igitur omnino: ἀλλὰ μὴ — ἐνδεὴς εἶς; *du hast doch nicht etwa einen Mangel an den nöthigen Lebensbedürfnissen?* Etiam in Odysseae rhaps. XIII. v. 215, ubi in editione Wolfiana legitur:

ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, καὶ ἴδωμαι,
μήτι μοι οἴχονται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες·

equidem scribere malim: μή τί μοι οἴχονται κ. τ. λ. „*wohlan, ich will sehen, ob sie mir nicht etwas auf dem Schiffe davongetragen haben.*“ Interrogandi vi praeditae particulae μή propriam esse constructionem cum indicativo verbi, nemo melius demonstravit Grasero in egregio libello, qui inscriptus est: „Specimen adversariorum in Sermones Platonis (Lips. 1828)“ p. 31 sqq. — De locutione διψᾶν χιόνα, quae paullo post apud Teletem sequitur p. 69, 21, cf. Beckeri Chariclem Vol. I. p. 459. Monendum putavi, quod Mehlhornius, qui hoc fragmentum Teletis in libello scholastico inscripto „Aufgaben zum Uebersetzen in das Griechische (Glogaviae 1834)“ Germanice vertit p. 39 sq., locum de mendo suspectum videtur habuisse. Paullo post in verbis (p. 69, 89) εἰ ταῦτα λέγει ἡ Πενία, τί ἂν ἔχοις ἀντειπεῖν; omnino restituendus est optativus λέγοι, quod quum ex forma enunciati hypothetici ipsa appareat, tum ideo necessarium est, quod haec verba superiora respiciuntur p. 69, 3: διὸ καὶ εἰ λάβοι φωνὴν τὰ πράγματα, οὐκ ἂν εἶποι ἡ Πενία; In eadem ecloga haec lepida de Diogene narratiuncula traditur: ὥςπερ Διογένης, ἐπεί τις ἄθει καὶ ἐτραχήλιζεν ἀσθενῶς ἔχοντα, οὐ διετραχηλίζετο, ἀλλὰ δείξας αὐτῷ τὴν κιόνα, Βέλτιστε, ἔφη, τοῦτον ἄθει πρὸς τάδε. In his verbis extremis nihil intelligo, nisi ad τοῦτον intelligatur πόδα: *tunde pedem ad haec.* Sed vereor ne hoc nimis quaesitum sit, neve a sententia commendetur. Mihi in mentem venit scribendum esse: τί τοῦτον; ἄθει πρὸς τάδε. „*Quid hunc* scil. me? *calcitra contra hanc columnam.*

In libro de exsilio Tit. XL, 8. Teles adversarium, quem sibi finxit, inter alia illud quoque exsilio exprobrantem inducit, quod qui exsulent magistratus honorcsque non gerant. Ad quod ille ita respondet, ut neque mulieres, quae domi remaneant, neque pueros neque adolescentes neque aetate provectos ullum imperium publicum gerere dicat. Deinde sic pergit p. 232, in., ut est in lectione vulgata: ἀλλ' εἰ μή τι δυςχερὲς αὐτοῖς εἴη ὀδυνᾶντο ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἂν ἦσαν βάκηλοι. Sed cum εἰ in tribus libris desit, Gaisfordius in notis corrigere conatus est: ἀλλὰ μή τι δυςχερὲς αὐτοῖς ᾖ; εἰ ὀδυνᾶντο κ. τ. λ., quod ne Graecum quidem est. Melius correxit Jacobsius in lectt. Stob. p. 74: ἀλλ' εἴ τι δυςχερὲς αὐτοῖς εἴη ἢ ὀδυνᾶντο ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἂν ἦσαν β. At cum in cod. A distincte scriptum sit ὠδυνῶντο, mihi potius, ut ipsa ratio docet, corrigendum videtur: ἀλλ' εἴ τι δυςχερὲς αὐτοῖς ἦ s. ἦν, ἢ ὠδυνῶντο ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἂν ἦσαν βάκηλοι; Tum sic pergit Teles: Τί δὲ καὶ διαφέρει ἄρχειν ἢ ἰδιωτεύειν; ἢ πολλῶν, ἢ ὀλίγων καὶ ἠβώντων βασιλεύσεις, ἐγὼ δὲ ὀλίγων καὶ ἀνήβων παιδαγωγὸς γενόμενος, καὶ τὸ τελευταῖον ἐμαυτοῦ. In his verbis primum displicet particula ἤ ante πολλῶν; contra pronomine σύ propter oppositionis vim aegre in priore membro caremus. Sed haud scio an etiam magis sint damnanda verba quae sequuntur: ἢ ὀλίγων. His enim admissis haec invicem opponuntur: ὀλίγων καὶ ἠβώντων βασιλεύσεις, ἐγὼ δὲ ὀλίγων καὶ ἀνήβων Quare equidem, licet verear, ne nimiae audaciae crimen subeam, totum locum ita refingere velim: σὺ πολλῶν καὶ ἠβώντων βασιλεύσεις, ἐγὼ δὲ ὀλίγων καὶ ἀνήβων. Nec verba quae statim sequuntur, ab omni parte integra videntur, quamquam nulli editorum mendi suspicio suborta est. Haec est enim librorum scriptura: τῇ γὰρ αὐτῇ ἐμπειρίᾳ χρώμενον, καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸν ἕνα, καὶ δημοσιεύοντα καὶ κατ' οἰκίας ἐργολαβοῦντα, καὶ ἐπὶ ξένης ὄντα καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντα, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν εὐβουλίαν, καὶ τῇ ἀρχῇ καλῶς καὶ τῇ ἰδιωτείᾳ ἐστὶ (scr. ἔστι) χρῆσθαι. Ex quo verbo pendeant accusativi καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸν ἕνα, nemo facile dicet. Facilius est ad intelligendum, unde nati sint: scilicet praeceps quidam librarius in ceteris accusativis hunc quoque sibi inculcandum existimavit. Puto autem scribendum esse: κἀς τοὺς πολλοὺς καὶ τὸν ἕνα scil. τῇ ἀρχῇ καλῶς χρῆσθαι. *Eiusdem enim experientiae ope erga et multos istos* (τοὺς πολλούς) *et hunc unum imperio bene uti licet.*

Difficilior est locus in eadem ecloga, ubi inter alia probra, quibus exsules afficiantur, illud quoque tangitur, quod μέτοικοι et sint et dicantur. Ait enim philosophus p. 233, 10: Ἀλλὰ καὶ ὅτι μέτοικος, ὀνειδίζουσι δὲ πολλοὶ λέγοντες, μέτοικε,

Σὺ δ' εὐγενὴς ὤν, τήνδε δουλώσας ἔχεις.

Tractavit hunc locum Jacobsius in lectt. Stob p. 76, et hanc eius emendationem proposuit: ἀλλὰ καὶ ὅτι μέτοικος ὀνειδίζουσιν οἱ πολλοί, λέγοντες·

Σὺ δ' εὐγενὴς ὤν, τήνδε δουλώσας ἔχεις.

Addidit autem hanc versus interpretationem: „*Inquiline tu! i. e. inquilinus cum eis nec a civibus generosis ortus, hanc civitatem sub iugum mittere ausus es!*“ Sed vereor ut ita constet sententia. Neque enim video, quomodo inquilinus civitatem, in qua degat, possit dici sub iugum mittere ausus esse. Nam improbabile videtur, tale exemplum philosophum ex poeta aliquo sumsisse, quod tantum de uno aliquo ex multis inquilinorum millibus dici poterat, sed tale potius exspectatur, quod ad maximam eorum partem pertineat. Codex A hic quoque viam emendandi monstrat. Cum enim ille in margine habeat λέγοντες omisso vocabulo μέτοικε, mihi quidem permirum videtur, quod nemo eius auctoritatem sequi ausus est. Omittit enim illud ipsum vocabulum, quod non modo supervacaneum est, sed

totam sententiam turbat ac perfringit. Neque enim probrum illud in eo positum fuisse videtur, quod exsules maledicendi causa μέτοικοι audiebant, sed illud probrosum erat, quod homines generoso loco orti, i. e. cives liberi et optimi iuris ἐν μετοικίᾳ vivere sustinebant. Sublato autem vocativo μέτοικε, cetera sic restituenda videntur: Ἀλλὰ καὶ ὅτι μέτοικος, ὀνειδίζουσί σε πολλοὶ λέγοντες·

Σὺ δ' εὐγενὴς ὢν τήνδε δουλεύσας ἔχεις;

i. e. *Tune, cum sis bono loco natus, in hac civitate degis servus factus,* i. e. in conditione servili? De aoristo δουλεύσας v. Krueger. de authentia et integrit. Anab. Xenoph. p. 8. not. 28. eund. ad Anab. I, 3, 4. Nitzsch. ad Hom. Odyss. X, 19. Vol. III. p. 92.

Novum argumentum, quo adversarius, quem sibi finxit Teles, comprobare conatur, exsulum conditionem miseram esse, illud est, quod exsulantes sepultura in solo patrio priventur. Ad quod ita respondet Teles, ut et opprobrium esse neget, quod optimo cuique obvenire possit, et honorem illum, quem deterrimus quisque possit adipisci. Ibi inter alia haec leguntur p. 233, 36: Ὅτι δὲ καὶ διαφέρειν ἂν δόξῃ ἐπὶ ξένης ταφῆναι, ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ· οὐκ ἀηδῶς γάρ τις τῶν Ἀττικῶν φυγάδων λοιδορουμένου τινὸς αὐτῷ καὶ λέγοντος, ἀλλ' οὐδὲ ταφήσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ, ἀλλ' ὥςπερ οἱ ἀσεβεῖς Ἀθηναίων ἐν τῇ Μεγαρικῇ· κ. τ. λ. Cum ex narratiuncula, quae sequitur, appareat, post verbum ἰδίᾳ sententiam finitam esse, enunciatum relativum non magis locum habere potest, quam coniunctivus δόξῃ ἄν. Sensit hanc difficultatem Wyttenbachius, qui pro ὅτι ἔτι scribendum putavit; sed, ut sententia probetur, soloeca manet oratio. Coniicio Teletem scripsisse: Τί δὲ καὶ διαφέρειν ἂν δόξαι ἐπὶ ξένης ταφῆναι ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ; Similiter paullo inferius: Τί γὰρ τὸ διάφορον; et rursus: τί ἔσται τὸ διάφορον;

Exemplis, quae philosophus ad suam rem attulit, adversarius et ipse quaedam opponit, quibus suam causam tueatur; inter alia versus nonnullos, quos poeta quidam tragicus Polynicem dicentem fecit p. 233, 49:

Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ, σύγγονε,
ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.

In tertio horum versuum cum cod. A τοσοῦδε scribendum esse, commate post τύχω posito, mihi quidem non minus certum videtur, quam a Gaisfordio immerito spretam esse eiusdem codicis lectionem in verbis proxime sequentibus: Εἰ δὲ μὴ τύχοις χθονὸς πατρῴας, ἀλλ' ἐπὶ ξένης ταφήσῃ (ταφείης?), τί ἔσται τὸ διάφορον; ἢ ἐκ Θηβῶν μόνον εἰς ᾅδου ὁ Χάρων πορθμεύσει; Scrib. cum cod. A ἢ ἐκ Θηβῶν: *quid erit discriminis? an ex solis Thebis Charon mortuos in Orcum transnavigat?*

In fine denique disputationis de exsilio Teles eorum sententiam impugnat, quibus propterea mors in terra aliena gravis atque intoleranda videatur, quod ita mortuis nec a matre nec ab alio cognatorum oculi claudi possint. At mihi, respondet philosophus, haec omnia puerilia videntur. Καὶ ἡμεῖς μὲν, inquit p. 234, 10, ἰδεῖν καὶ ἅψασθαι ὀκνοῦμεν· οἱ δὲ σκελετεύσαντες ἥδον ἔχουσιν ὡς καλόν τι, καὶ ἐνέχυρα τοὺς νεκροὺς λαμβάνουσιν. Haec verba Gesnerus sic vertit: *Nos enim a conspectu tactuque mortuorum abhorremus: alii vero desiccata cadavera ceu quippiam egregium domi servant et loco pignorum mortuos accipiunt.* Quid sit mortuos loco pignorum accipere, me nescire ingenue fateor. Quare a me quidem non abest mendi suspicio, quamquam neminem editorum quidquam

novare conatum esse video. Quemadmodum autem verbo ἰδεῖν respondet τὸ ἴσθον ἔχειν, sic etiam τῷ ἅψασθαι simile verbum oppositum esse oportere pro certo habeo. Fuit, ni fallor, pro ἐνίχνεα scriptum: ἐπὶ χεῖρα τοὺς νεκροὺς λαμβάνουσιν, *cadavera in manum sumunt.*

In alio fragmento e libro de comparatione divitiarum et virtutis Tit. XCIII, 31. Pluti vitia enumerantur, ubi statim ab initio illud ei exprobratur, quod falsa quadam boni spe hominum mentes praestringat p. 508. sub fin.: καὶ δόξαν ἀγαθοῦ προθεὶς, οὐκ ἔχοντας ἀπάγει τῶν ἀληθεστάτων. Cod. B habet pro ἔχοντας ἔχων τε, quam lectionem immerito frigidam vocat Jacobsius; sed vix opus videtur moneri, hac lectione recepta non ἔχων τε, sed ἔχων δέ scribendum esse: *Plutus falsa boni spe proposita, quum boni nihil habeat, homines a veritatis abducit.* Non multo post legitur p. 509, 13: Κακὸς μέν ἐστι τῷ φιλοπόνῳ πλοῦτος, ἀναλίσκει γὰρ αὐτοῦ τὴν φιλοπονίαν εἰς κέρματα, ἀλλαχοῦ δυναμένην. Gesnero in his extremis verbis aliquid deesse videtur; Gaisfordius in nota legendum suspicatur: δυνάμενος. Mihi locus et integer et sanus videtur, ac sic explicandus: *Plutus homini laborioso malum est; consumit enim eius industriam in viles numulos, quae ad alia,* i. e. ad meliora, quam ad tam vile lucrum, *conferri poterat.* In alio loco p. 510, 18. eiusdem eclogae, de quo praeclare Jacobsius meruit, sic legitur: Ἔτι πρὸς τούτοις, ὁ μάλιστα τῇ πολυτελείᾳ (sic Jacobs. pro πόλει) προσιέναι δοκεῖ, τὸ δοῦναι χάριν, οὐχ ἁπλοῦν ἐστιν, ἀλλ' ἔχει συμφορὰς πλείονας. Sed non possum mihi persuadere, προσιέναι hic ferri posse; scribendum: προσεῖναι. Cf. p. 510, 30. Ταῦτα οὖν τῷ πλούτῳ πρόσεστιν, et p. 510, 33. πόθος δ' ἀκόρεστος αὐτῷ πρόσεστιν.

In alio fragmento eiusdem libri Tit. XCV, 21. Teles id agit, ut ostendat, eam esse pauperum conditionem, ut philosophiae studiis multo magis vacare possint, quam divites. Ibi inter alia haec dicit p. 516, 25: Ἐπεὶ καὶ τῶν τοιούτων φροντίδων μοι δοκεῖ ὁ Ἄσιος λελυμένος πολὺ εὐσχολώτερος εἶναι τῷ μηδὲν ὑπάρχειν. Quod Gesnerus putavit Ἄσιος videri nomen proprium alicuius pauperis, propterea probari non potest, quod in enunciato sequenti Ἀσίῳ illi opponitur ὁ πλούσιος, i. e. totum divitum genus. Jacobsius emendavit ἄοικος, eamque emendationem pluribus exemplis in Socrate suo p. 232. ed. IV. confirmare studuit. Sed praeterquam quod illis quidem exemplis mihi nondum comprobatum videtur, ἄοικος omnino de quolibet paupere posse dici, facilius corruptum vocabulum ὁ ἄσσος corrigi potest. Scribo enim: ὁ ἄβιος i. e. ὁ τὸν ὡρισμένον βίον οὐκ ἔχων, ut verbis utar Apollonii in Lex. Hom. s. v. Adde Luc. Dial. Mortt. 15, 3. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Μελέαγρον καὶ ἄλλους, θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. Ἄκληρος et ἄβιος in hoc loco sumpta sunt ex Homeri Odysseae XI, 490, ubi ait poeta:

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

In alio fragmento eiusdem libri Tit. XCVII, 31. Metrocles de se ipse narrans inducitur. Ait enim, cum apud Theophrastum et Xenocratem philosophiae operam daret, quamvis multa ipsi ex domo sua mitterentur, tamen se semper in angore versatum esse, ne fame periret, semperque inopem et indigentem fuisse; postea autem, cum ad Cratetem transgressus esset, alterum simul potuisse alere, quamquam nihil amplius sibi mitteretur. Quod quomodo factum sit, ita explicatur p. 523, 49: Τότε μὲν γὰρ ἐξ ἀνάγκης ἔδει ὑπόδημα ἔχειν, καὶ τοῦτο ἀκάτεντον· ἦλους οὐκ ἔχον· εἶτα χλανίδα, παίδων ἀκολουθίαν, οἰκίαν

μεγάλην εἰς τὸ σύνδειπνον, ὅπως ἄρτοι καθαροὶ, ὄψον μὴ τὸ τυχὸν, οἶνος ἡδὺς, ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας, ἵνα πολυτελῶς· ἰλιγγιῶδες γὰρ παρ' αὐτοῖς ἡ τοιαύτη ἀναστροφὴ ἐμφίνεται. Emendatio huius loci difficillimi mea quidem sententia criticis male cessit. Jacobsius tentavit: ὅπου ἄρτοι καθαροὶ, ὄψον μὴ τὸ τυχὸν, οἶνος ἡδύς· εἶτα ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας, πάντα πολυτελῶς Sed ipse addit, meliora et certiora fortasse aliquando codices praebituros esse. Ὑποδοχή, ut ait in Socr. p. 241. ed. IV, hic omnia cetera, quae ad liberale hospitium pertinent, complecti videtur. At ὑποδοχή nihil aliud est, quam ipsum hospitium. Quod si tenetur, locus mihi ita emendandus videtur: ὅπως ἄρτοι καθαροὶ, ὄψον μὴ τὸ τυχὸν, οἶνος ἡδὺς εἰς ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας, ἵνα πολυτελεῖς ὦσιν (lectio vulgata est: πολυτελῶσιν): *praeterea opus erat videre, ut panes puri, opsonium non vulgare, vinum suave (parata essent) ad hospitia convenientia, quo essent lautissima.* Dixerit quispiam, haec in sermone Graeco brevius expressa esse, quam ut possint probari. Putarem ipse, si ex alio scriptore haec verba petita essent: sed in Telete brevitatem dictionis nihil moror. De vocab. ἐπιβάλλειν v. Jambl. ap. Stob. XLVI, 68. Epict. fragm. 87, ap. Stob. XLVI, 87.

In eclogа ex Teletis libro περὶ εὐπαθείας Tit. CVIII, 83. p. 577, 48. haec leguntur: Οὐδ' ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων μερῶν· γέλοιον γὰρ ἔσται, εἰ ἰὼν τὸν ἕτερόν τις ὀφθαλμὸν ἀναβάλῃ, δεήσει καὶ τὸν ἕτερον προσεκκόψαι· κἂν ὁ εἷς ποὺς κυλλός, καὶ τὸν ἕτερον ἀνάπηρον ποιεῖν· κἂν ἕνα ὀδόντα, καὶ τοὺς ἄλλους προσεκλίξαι. Dubito de integritate voc. προσεκλίξαι: scribendum est, opinor: προσεξελίσσαι. Ἐξελίσσαι est enim vox vulgaris in lingua Graeca de dentibus evellendis. Denique scribendum p. 577, 55: ἀπὸ δὲ δυσφορῶν, εἰ ἀποδημήσει ἢ στρατεύσεται. Libri prave habent στρατεύσηται.

CAPUT TERTIUM.

De nonnullis Plutarchi, Antipatri et Hieroclis fragmentis.

a) Plutarchus.

Tit. XX, 70. Ex libro de ira. Docet philosophus, ei, qui iram recte moderari velit, multa cura et exercitatione utendum et iam pridem assuescendum esse, ut frenos animi cupiditatibus adhibeat. Τίς οὖν, inquit p. 176, 3, ἐν τῇ ἡλικίᾳ τούτων γίγνεται μελέτη; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μάλιστ' ἂν ὧδε γίγνεσθαι, πόρρωθεν ἡμῶν προμελετώντων καὶ προαποπλούντων πλεῖστον· οἷον ἐν οἰκέταις τε καὶ πρὸς γυναῖκας τὰς γαμετάς. Quam vim habeat posterius participium προαποπλούντων, equidem ne cogitare quidem possum. Vitium subesse nisi sententia ipsa quasi digitis monstraret, iam ex prava contractione πλούντων pro πλεόντων cognosci poterat. Scripsit autem Plutarchus, ut mihi persuasum est: προαποτελούντων.

Tit. LXIII, 34. Ex libro de amore. Docet in hac ecloga Plutarchus, opportunitatem solam causam esse amoris. In fine eius disputationis haec leguntur p. 394, 24:

Καιρός ἐστιν ἡ νόσος
ψυχῆς.
Εὖ καὶ ὀρθῶς. Δεῖ γὰρ ἅμα τοῦ πάσχοντος εἰς ταὐτὸ καὶ τοῦ ποιοῦντος ἀπάντησιν γενέσθαι, πρὸς ἄλληλά πως ἐχόντων· ὡς ἄκυρον εἰς τὴν τοῦ τέλους ἀπεργασίαν ἡ δραστικὴ δύναμις, ἂν μὴ παθητικὴ διάθεσις ᾖ. Τοῦτο δὲ εὐστοχίας ἐστὶ καιροῦ τῷ παθεῖν ἐμοί πως συνάπτοντος ἐν ἀκμῇ τὸ ποιεῖν πεφυκός Extrema verba corrupta esse, per se apparet, sed quae viri docti ad ea sananda attulerunt, aut parum probabilia aut prorsus falsa mihi quidem videntur. Wyttenbachius edidit ὁμοῦ πως pro ἐμοί πως, corrigi etiam posse monens ἑτοίμῳ Gaisfordius coniecit ἀμωσγέπως. Aug. Guil. Winckelmannus, qui haec quoque fragmenta in praestantem Erotici et Eroticarum Narrationum editionem recepit p. 89 sqq., ipse nihil novi ad locum emendandum attulit. Mihi certum videtur, ut infinitivus ποιεῖν pendet a πεφυκώς, ita παθεῖν quoque a simili vocabulo pendere necesse esse. Nihil autem aptius videtur, quam idem participium etiam ad παθεῖν reponi. Scribo enim: Τοῦτο δὲ εὐστοχίας ἐστὶ καιροῦ τῷ παθεῖν πεφυκότι συνάπτοντος ἐν ἀκμῇ τὸ ποιεῖν πεφυκός. *Hoc autem fit temporis opportunitate, quae cum eo, quod ad patiendum dispositum est, id quod ad agendum promtum est in puncto temporis coniungit.*

In eadem ecloga p. 393, 54. lacuna est manifesta. Codices enim Stobaei tantum haec ad nostram aetatem pertulerunt: Ταῦτα τίν' ἐστὶ σκεψώμεθα· καὶ γὰρ ἔχει τι κρου-

στικὸν καὶ κινητικὸν αἴτιον· μήτε τὴν συνουσίαν αἰτίαν εἶναι πιθανόν ἐστιν· ἀρχαὶ γὰρ αὐταί τινες ἴσως· ἡ δὲ ἰσχὺς καὶ ῥίζωσις τοῦ πάθους ἐν ἑτέροις. Wyttenbachius lacunam sic fere supplendam esse censuit: μήτε οὖν τὴν γένεσιν τοῦ ἔρωτος μόνῃ τῇ ὄψει ἀποδῶμεν, καίπερ ἔχει τι προυστικὸν καὶ κινητικὸν αἴτιον. At non opus erat tantis ambagibus; non videntur enim nisi pauca vocabula ante μήτε τὴν συνουσίαν deesse, quae ob litterarum similitudinem exciderunt. Nam puto ita fere locum mutilum supplendum esse: καὶ γὰρ ἔχει τι προυστικὸν καὶ κινητικὸν αἴτιον, εἰ μήτε τὴν ὄψιν μήτε τὴν συνουσίαν αἰτίαν εἶναι πιθανόν ἐστι.

Tit. XCIV, 31. Ex Plutarchi epistola de amicitia p. 514, 12. Ἀρετὴν οὖν τοῖς πᾶσι μᾶλλον ἑτέραιον, ἢ πλοῦτον ἀνοήτοις σφαλερόν. Scrib. εὐκτέον. *Virtus igitur omnibus magis optanda est quam divitiae, quippe quae sint insipientibus perniciosae.*

Alia ecloga ex eodem libro Tit. XCVII, 20. ab his verbis orditur p. 531, 9: Ἐν πενίᾳ μέν τις διετίλεσεν εὐδαίμων, ὃς ἥκιστα δὲ πλουτῶν, καὶ ἀρχαῖς. Wyttenbachius teste Jacobsio Vol. V. 2. p. 832. vulgatam servavit: ὡς ἥκιστα δὲ πλούτῳ καὶ ἀρχαῖς. Jacobsius ait se malle: ὡς ἥκιστα δὲ πλουτῶν (sic cod. A et B) καὶ ἐν ἀρχαῖς. Ego autem malim: ἐν πενίᾳ μέν τις διετέλεσεν εὐδαιμόνως, ἥκιστα δὲ πλουτῶν καὶ ἐν ἀρχαῖς.

(b) Antipater.

Tit. LXVII, 25. Ecloga ex Antipatri libro de matrimonio ab his verbis incipit: Ὁ εὐγενὴς καὶ εὔψυχος νέος, ἔτι δ' ἥμερος καὶ πολιτικὸς, θεωρῶν διότι τέλειος οἶκος καὶ βίος οὐκ ἄλλως δύναται γενέσθαι ἢ μετὰ γυναικὸς καὶ τέκνων· ἀτελὴς γὰρ ὥςπερ πόλις οὐχ ἡ ἐκ γυναικῶν μόνον ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ ψιλῶν ἀνδρῶν . . . . ταῦτα δὲ (τε?) δὴ κατανενοηκὼς καὶ ὡς φύσει πολιτικὸν γενόμενον συναύξειν τὴν πατρίδα δεῖ. Manifestum est aliquid deesse, quo periodus absolvatur; quod quum ratio structurae ipsa doceat, tum ex verbis, quae sequantur, luculentissime apparet. Ratio enim redditur actionis cuiusdam, quam in verbis antecedentibus frustra requiras. Sic enim pergit scriptor: Καὶ γὰρ οὐκ ἂν ἄλλως δύναιντο αἱ πόλεις σώζεσθαι, εἰ μὴ οἱ βέλτιστοι ταῖς φύσεσι τῶν πολιτῶν . . . καθ' ὥραν γαμοῖεν. Debebat igitur ab editoribus Stobaei post vv. συναύξειν τὴν πατρίδα δεῖ signum lacunae poni, cum tale quid ad sententiam explendam requiratur: Ὁ εὐγενὴς νέος . . . ταῦτα κατανενοηκὼς ὡς — δεῖ, οὐκ ὀκνήσει καθ' ὥραν γαμεῖν s. γυναῖκα ἀγαγέσθαι.

Ibid. p. 417, 40. Αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι·
ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν,
τὴν τοῦ ἀνδρός. Προστίθεται γὰρ σώζουσα πατρὸς καὶ μητρὸς μὴ ἀγνώμονος ἕνα τοῦτον σκοπὸν τοῦ βίου ποιεῖσθαι καὶ τέλος, τοῦ τὸ ἀρέσκειν αὐτῷ τῶν γονέων ἑκατέρων παραχωρούντων ἑκουσίως τὰ πρῶτα τῆς εὐνοίας ἀπονέμειν, τὴν μὲν τῷ ἀνδρί, τὸν δὲ τῇ γυναικί. Varia quidem homines docti tentaverunt ad haec verba corruptissima emendanda (v. Gaisf. ad h. l. et Jacobsii lectt. Stob. p. 109), sed, nisi iniquius iudico, locus nondum probabiliter correctus est. Mihi ita fere Antipater scripsisse videtur: Προτίθεται γὰρ τυχοῦσα πατρὸς καὶ μητρὸς μὴ ἀγνώμονος ἕνα τοῦτον σκοπὸν τοῦ βίου καὶ τέλος τοῦτο, ἀρέσκειν αὐτῷ, τῶν γονέων ἑκατέρων παραχωρούντων ἑκουσίως τὰ πρῶτα τῆς εὐνοίας ἀπονέμειν κ. τ. λ. *Nacta enim parentes prudentes uxor hunc unum sibi vitae finem proponit, ut marito placeat, cum utrique parentes facile concedant, ut primas caritatis partes uxores invicem sibi tribuant.* Ne quis autem offendat in postposito pronomine τοῦτο et in infinitivo epexegetico, affero hunc locum simillimum Musonii ap. Stob. Tit. LXVII, 20.

p. 413, 48: πάντας γὰρ τούτους ὑπολαμβάνομεν ἔργον πεποιῆσθαι τοῦτο, συνάγειν ἀλλήλοις πρὸς παιδοποιίαν ἄνδρα καὶ γυναῖκα.

Ibid. p. 419, 5. Οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικὸς ἐπιτέμνει σχολαστής,

δεῖ δ' οἶμαι γαμεῖν
τὸν ἐπιμελῆσαι δυνατὸν οἰκονομεῖν ὄχλον
πλείω·

ἐπιφωνήσας,

τὸν ἀμελῆ μᾶλλον, ἐπιθυμοῦντα δὲ
σχολῆς, ἵν' ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῇ.

Quamquam vocabulum ἐπιμελῆσαι nullum est, tamen ab editoribus Stobaei nihil propositum inveni, quo vitium manifestum sanaretur. Id solum dicit Gesnerus, sibi locum obscurum videri. Ipse suadeo ut scribatur:

δεῖ δ' οἶμαι γαμεῖν
τὸν ἐπιμελῆ γε, δυνατὸν οἰκονομεῖν ὄχλον
πλείω·

i. e. *decet, opinor, hominem industrium uxorem ducere, quippe qui ita maiorem familiam gubernare possit.* Haec coniectura inde multum commendationis habet, quod iam ἐπιμελής accurate respondet adiectivo opposito ἀμελής. Quod autem rationem mutationis attinet, in codd. syllabas σε et γε saepe confundi constat, v. Bast. Comment. palaeogr. p. 760; quod si est, neque mirere e syllaba γε infinitivi terminationem σαι oriri potuisse.

Tit. LXX, 13. p. 428. in. In hac ecloga Antipater docet in uxore eligenda primum ipsius parentum mores spectandos esse: πρῶτα μὲν (χρὴ) τὸ τῶν γονέων ἐξετάζειν ἦθος καὶ τρόπον· ἐπεὶ πολιτικὸς καὶ ἄφορτος (καὶ) εὐγνώμων· ἔτι δὲ καὶ σώφρων καὶ δίκαιος· ἐπὶ δὲ τούτοις ἀκενόσπουδος καὶ ἴχνος, καὶ τὰ ἄλλα περὶ τοῦ ποιούς τινας φίλους κτᾶσθαι δεῖ παραγγέλλεσθαι. In his verbis plura corrigenda sunt. Primum Gaisfordius lectionem editionis Gesnerianae εἰ πολιτικός immerito deseruit, quae sola sententiae convenit; deinde καί ante σώφρων delendum est, quippe quod sola auctoritate codicis B nitatur; tum scribendum esse videtur: καὶ τὰ ἄλλα ἃ περὶ τοῦ ποιούς τινας φίλους κτᾶσθαι δεῖ παραγγέλλεται, i. e. *et reliqua* scil. spectanda sunt, *quae in amicis eligendis praecipi solent.* Restat denique vocabulum obscurissimum ἴχνος, in quo Gaisfordio aliquid latitare videtur, qua in re neminem, opinor, contradicentem habebit. Sed fatetur etiam Jacobsius, (lectt. Stob. p. 114) se in eo corrigendo variis tentatis sibi non satisfecisse. Equidem suspicor Antipatrum scripsisse: ἐπὶ δὲ τούτοις ἀκενόσπουδος καὶ ἄλιχνος sive κἄλιχνος, i. e. λιχνείᾳ carens, qua notione, si sententiam spectes, haud scio an nihil aptius inveniri possit.

c) Hierocles.

De Hieroclis fragmentis a Stobaeo servatis summus Bentleius tam egregie meruit, ut tantum exilem messem criticis reliquerit. Sed poterat Gaisfordius e codicibus suis, imprimis e praestantissimo cod. A nonnulla certe emendare, quod quum ille omiserit, equidem philosopho suum reddere tentabo.

Tit. XXXIX, 34. ex libro quales in patriam esse deceat. p. 228, 52. παρ' ὃ δὴ καὶ ὁ τοὔνομα τῷ πράγματι (scil. τῇ πατρίδι) τιθέμενος οὐκ ἀνεντρεχὲς ἔθετο, παρασχηματίσας μὲν τῷ πατρί, θηλυκῶς δ' ἐξενεγκών. Scrib. e cod. B: ὁ τοὔνομα τῷ πράγματι

δέμενος. Eadem est lectio in depravata scriptura edit. Trinc. τὸ πρᾶγμα τιδέμενος. Irrepsit autem in ceteros codd. lectio τιδέμενος, syllaba τι praecedentis vocabuli πράγματι male repetita.

In sequenti ecloga ex eodem libro haec leguntur in editione Gaisfordiana p. 239, 23: Καὶ δὴ κατὰ τούτων ἡμῖν συγκεφαλαιούσθω (Gaisf. edit. Lips. male habet συγκεφαλαιώσθω), διότι χρὴ τὸ κοινὸν συμφέρον τοῦ ἰδίᾳ μὴ χωρίζειν, ἀλλ' ἐν ἡγεῖσθαι καὶ ταὐτόν. Cum locutio κοινὸν συμφέρον certe non sit Graeca, suadeo ut scribatur τὸ κοινῇ συμφέρον. Favet huic rationi vitiosa lectio codd. A et B a pr. m. τὸ κοινὸν ἢ συμφέρον. Hierocles sic deinde pergit: τό τε γὰρ τῇ πατρίδι συμφέρον κοινόν ἐστι καὶ τῶν κατὰ μέρος ἑκάστῳ· τὸ γὰρ ὅλον δίχα τῶν μερῶν ἐστιν οὐδέν· τό τε τῷ πολίτῃ συμφέρον προσήκει καὶ τῇ πόλει, ἐάν γε ὡς συμφέρον πολίτῃ λαμβάνηται. Codex A lectionem habet: ἐάν γε ὡς πολίτῃ συμφέρον λαμβάνηται. Quantum hic verborum ordo praestet vulgari, non est difficile ad intelligendum. Ut enim hucusque verba vulgabantur, nihil dicit philosophus; contra si sequimur auctoritatem cod. optimi, hanc habemus aptissimam sententiam: *Quod civi utile est, patriae quoque conducit, si quidem ei, qualenus est civis, utile existimandum est.* Cf. verba proxime sequentia: καὶ γὰρ τὸ χορευτῇ ὡς χορευτῇ λυσιτελὲς καὶ τῷ ὅλῳ χορῷ κερδαλέον ἂν εἴη. Quodsi hoc loco Hieroclem recte emendavi, neque dubium videbitur, quin in superiore loco eiusdem eclogae lectio edit. Trincav. sit revocanda p. 239, 18: Εἴρηται δ' ὅμως, ὡς κἂν εἰ μὴ συναριθμοίη τις τῷ συστήματι, κατ' ἰδίαν δ' ἐξετάζοιτο, καθήκειν τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας τὴν τοῦ συστήματος προκρίνειν, ὅτι τὴν ὡς πολίτου σωτηρίαν ἀνύπαρκτον ἀπέφαινεν ἡ τῆς πόλεως ἀπώλεια, καθάπερ καὶ τὴν ὡς δακτύλου, ὡς μέρους χειρός, ἡ τῆς χειρὸς ἀναίρεσις. Consentit cum edit. principe cod. A, nisi quod vitiose habet καὶ τὴν ὡς δακτύλου ὡς μέρος χειρός. Contra Gaisfordius interpolatam lectionem καὶ τὴν τοῦ ἑνὸς δακτύλου ὡς μέρους χειρός amplexus est.

Tit. LXVII, 24. In libro de nuptiis ostendit Hierocles, quibus ex causis utile esse videatur, uxorem ducere, primum quod nuptiae fructum vere divinum ferant, liberorum generationem, ἔπειτα καὶ πρὸς γενέσεως τέκνων λυσιτελὴς ἡ μετὰ γυναικὸς συμβίωσις. Bentleius coniecit πρὸς γενέσει, *praeter liberorum generationem*, Gaisfordius πρὸ γενέσεως, quod vel maxime contra mentem auctoris videtur; equidem malim: χωρὶς γενέσεως. Propterea autem philosophus convictum cum muliere fructuosam appellat, quod uxores maritos extraneis laboribus defatigatos officiose suscipiant, et cum omni cura ac sedulitate recreare studeant. Τὰ γὰρ σκυθρωπὰ τοῦ βίου, ait p. 415, 24, περὶ μὲν τὴν ἀγορὰν ἢ τὸ γυμνάσιον ἢ τὸ χωρίον, ἢ καθόλου πάσης μερίμνης ἀσχολίας, καὶ περὶ τοὺς φίλους τε καὶ συνήθεις διατρίβουσιν ἡμῖν, οὐκ ἔστι πρόχειρα τοῖς ἀναγκαίοις ἐπιπροσθούμενα περισπασμοῖς· ἀνιθεῖσι δ' ἐκ τούτων εἴς τι τὴν οἰκίαν ἐπανελθοῦσι, καὶ οἷον εὐσχόλοις τὴν ψυχὴν γενομένοις, ἐμπελάζει καιρῷ χρώμενα τούτῳ τοῦ ἀνιᾶν ἡμᾶς, ὅταν γε (γ' ἦ?) ἔρημος εὐνοίας καὶ μονήρης ὁ βίος. In subsidiis, quae mihi ad manus sunt, nihil relatum invenio, quo verba obscura et corrupta πάσης μερίμνης ἀσχολίας illustrentur, praeterquam quod Needhamus coniecit πάσας μερίμνας καὶ ἀσχολίας, qua coniectura nihil lucramur. Quid autem scripserit Hierocles, cum aliqua probabilitate videtur dici posse. Ex particula enim καί ante vv. περὶ τοὺς φίλους τε καὶ συνήθεις, quae pertinent ad participium διατρίβουσιν, certissime apparet, deesse aut participium aut adiectivum, quod quidem latere in voc. ἀσχολίας nec aliud fuisse videtur nisi ἀσχόλοις. Magnopere autem haec coniectura inde commendatur, quod in membro opposito legimus: ἀνιθεῖσι δ' ἐκ τούτων . . . καὶ οἷον εὐ-

σχόλοις τὴν ψυχὴν γενομένοις. Hac voce inventa nihil praeterea commutandum videtur; quod enim quispiam dixerit, cum Needhamo πάσας μερίμνας scribendum esse, ideo improbandum censeo, quod hic accusativus cum praecedentibus περὶ μὲν τὴν ἀγορὰν ἢ τὸ γυμνάσιον ἢ τὸ χωρίον, loca significantibus, vix coniungi potest. Verba potius ita cohaerent: Τὰ σκυθρωπὰ τοῦ βίου . . . ἢ καθόλου πάσης μερίμνης ἀσχόλοις καὶ περὶ τοὺς φίλους τε καὶ συνήθεις διατρίβουσιν ἡμῖν οὐκ ἔστι πρόχειρα κ. τ. λ. *Iniquitates enim vitae publicae, quibus vel in foro vel in gymnasio vel ruri altrectamur, aut omnis omnino curae, occupatis et inter amicos et familiares versantibus nobis non adeo sunt in promtu, necessaria animi avocatione quasi umbra obductae.* — Ibid. p. 416, 36. οἱ δὲ δι' ἄλλας τινὰς τοιουτοτρόπους αἰτίας, αἷς χρώμενοι κακοῖς συμβούλοις . . . ὄλεθρον αὐτῶν θύουσι τὸν γάμον. Permirum est, quod Gaisfordius manifestum orationis vitium e codd. A et B corrigere noluit, ubi recte scriptum est: αἷς χρώμενοι κακαῖς συμβούλοις. Paullo ante legitur p. 416, 26: τῷ ὄντι γὰρ καὶ συχνοῖς δή τισιν ἀφόρητος ἐγένετο ὁ γάμος, ἀλλ' οὐχὶ παρ' ἑαυτῷ, οὐδὲ τῷ φύσει τοιάνδε τὴν μετὰ γυναικὸς εἶναι κοινωνίαν κ. τ. λ. Malim παρ' ἑαυτοῦ, i. e. *sua ipsius culpa.* — In fine huius eclogae ait Hierocles p. 416, 49: Ἐπεί τοι καὶ ἀλόγιστον ἄλλως πανταχόθεν μὲν ἀφορμὰς ζητεῖν φιλιῶν, . . . τὴν δὲ καὶ παρὰ τῆς φύσεως καὶ παρὰ τῶν νόμων καὶ παρὰ τῶν θεῶν διδομένην ἄνεσιν συμμαχίαν τε καὶ βοήθειαν, τουτέστι τὴν ἐκ γυναικὸς καὶ τέκνων, μὴ ζητεῖν τε καὶ προσποιεῖσθαι. Nullum mendum in hoc loco editores suspicati sunt, quamquam recte mihi affirmare videor, voc. ἄνεσιν cum substantivis συμμαχίαν τε καὶ βοήθειαν omnino ita copulari non posse, ut in codd. copulatum est. Putavi aliquando εἰς ἄνεσιν scribendum esse, sed nunc mihi probabilius videtur in ἄνεσιν latere dativum ἀνέσεσιν a subst. συμμαχίαν pendentem. Cf. de hac forma dicendi in sermone Graeco satis frequenti Bernh. synt. serm. Gr. p. 92 sq.

In alia ecloga ex eodem libro Tit. LXXIX, 53. Hierocles liberis praecipit, ut eos et ipsi honore afficiant, quos a parentibus suis diligi atque aestimari videant Ibi haec ait p. 463, 10: Ἐπεὶ γὰρ χάρις ἐστὶ γονεῦσι τῶν στεργομένων ὑπ' αὐτῶν κηδεμονία, μάλιστα δ' ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς οὕτως, δῆλον ὡς οὐ τοῦ τυχόντος ἂν αὐτοῖς χαριζώμεθα προνοοῦντες αὐτῶν. Scrib. χαριζοίμεθα. Gesnerus praeterea coniecit τὰ τυχόντα, quod vereor ut necessarium sit. Est enim χαρίζεσθαι quasi μεταδιδόναι τινί τινος, ut est in Homerico illo χαριζομένη παρεόντων.

In libro de amore fraterno Tit. LXXXIV, 20. Hierocles praecipit: Παντὶ οὖν χρήσῃ ἔκ τε τοῦ ἑαυτὸν μὲν ἐκεῖνον, ἐκεῖνον δὲ αὐτὸν ὑποθέσθαι. Καὶ γὰρ οἰκέτῃ χρῷτ' ἄν τις καλῶς, ἐνθυμηθεὶς πῶς ἂν ἠξίωσεν ἐκεῖνον αὐτῷ προσφέρεσθαι κ. τ λ. Deinde pergit p. 477, 20: ἐξαιρέτως δ' ἐστὶν εὔπορος ἡ παραίνεσις κατὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν τρόπον. Scrib. e codd. A et B: κατὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν τόπον. In eodem fragmento p. 478, 40. Gaisfordius ex eodem cod. A edere debuit: γίγνεται οὖν ἤδη τὸ πρᾶγμα τελειωτάτη μανιῶν, ipse male habet γίγνεται γοῦν, cf. Fritzschii quaestt. Luc. p. 161. et praef. ad Luc. Alexand. p. XXV.

Tit. LXXXIV, 23. ex libro, quomodo sit utendum cognatis. Hierocles dicit in hoc libro, unumquemque nostrum quasi multis circulis circumscriptum esse, aliis minoribus aliis maioribus, secundum diversos hominum inter se nexus. Primum esse et proximum illum, quem quis ipse circa mentem suam tamquam centrum circumscriptum habeat, in quo corpus et ad eius usum pertinentia contineantur. Secundum esse eum, qui parentes, fratres, uxorem, liberos comprehendat, paullo illum remotiorem a centro, tertium patruorum et

avunculorum, amitarum et materterarum (Gaisfordius prave habet τιτθίδες, et sic etiam p. 481, 54 pro τηθίδες, v. Lob. ad Phryn. p. 134), avorum et aviarum, consobrinorum etc. His expositis ita pergit, ut est in editione Gaisfordiana p. 482. init.: Τούτων οὖν τεθεωρημένων κατὰ τὸ ἐντεταγμένον ἐστὶ περὶ τὴν δέουσαν ἑκάστων χρῆσιν, τὸ ἐπισυνάγειν πως τοὺς κύκλους ὡς ἐπὶ τὸ κέντρον καὶ τῇ σπουδῇ μεταφέρειν ἀεὶ τοὺς ἐκ τῶν περιεχόντων εἰς τοὺς περιεχομένους. Prave egit Gaisfordius, quod h. l. codd. A et B duces secutus edidit κατὰ τὸ ἐντεταγμένον, in quibus verbis nulla omnino sententia est. Contra recte legitur in edit. Trinc. et Gesn. κατὰ τὸν ἐντεταμένον ἐστὶ περὶ τὴν δέουσαν ἑκάστων χρῆσιν, i. e. *eius igitur officium est, qui intentus est* s. *id agit, ut quolibet convenienter utatur, circulos quodammodo ad centrum adducere* i. e. centro admovere. Ut h. l. partic. ἐντεταμένος confunditur cum ἐντεταγμένος, sic Tit. XXIX, 78. p. 204, 2. in ceteris libris male legitur ἐντεταγμένως, recte in cod. A ἐντεταμένως. De significatu huius partic. v. Jacobs. ad Socrat. p. 273. ed. IV. Quod autem attinet peculiarem usum praepositionis κατά in locutione ἔστι κατά τινα, i. e. *decet aliquem* s. *convenit alicui*, sufficit ex ipso Hierocle comparasse ap. Stob. p. 482, 5. κατὰ τὸν φιλοίκειον γοῦν ἔστι. p. 491, 6. οὐ δοκεῖ κατὰ τὸν ἀληθινώτερον ἄνδρα τυγχάνειν τὸ εἰς ταῦτα συγκαθιέναι. p. 491, 25. καὶ γὰρ σιτοπονίας ἅψασθαι κατὰ τὴν ἐλευθέραν εἶναί μοι δοκεῖ. p. 462, 28. ἡμῖν καὶ αὐτῶν τούτων τῶν καθ' ἡμᾶς γεγονότων διδάσκαλοι γεγόνασιν, ut recte nunc scribitur e cod. A, cum in ceteris codd. sit lectio monstrosa καθηγεγονότων, quam summus Bentleius ingeniose quidem mutavit in καθηκόντων, sed certe praeferenda est lectio codicis A.

Tit. LXXXV, 21. ex Hieroclis Oeconomico p. 490, 31. Πρὸ πάντων γε περὶ τῶν ἔργων, ὑφ' ὧν οἶκος συνέχεται. Ταῦτ' οὖν διαιρετέον μὲν κατὰ τὸ πλεῖστον· τῷ μὲν ἀνδρὶ τὰ κατ' ἀγρὸν καὶ τὰ περὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰ περὶ τὴν ἀστυπολίαν ἀνακεῖσθαι· τῇ δὲ γυναικὶ τὰ περὶ τὴν ταλασίαν καὶ σιτοπονίαν καὶ ὅλως τὰ κατοικίδια τῶν ἔργων. Cum in cod. A scriptum sit τὰ περὶ τὰς ἀγορᾶς, mihi certum est legendum esse τὰ περὶ τὰς ἀγοράς, ut in verbis quae sequuntur semper praepositio περί cum accusativo iuncta est.

CAPUT QUARTUM.

De variorum scriptorum pedestrium fragmentis Attice scriptis.

Fragmentum primum pedestris sermonis, quod in Stobaei florilegio servatum est, Tit. I, 18. continet excerpta e libro de virtute, qui Aristotelis nomen fert. Horum excerptorum scripturam Gaisfordius in multis locis ex optimo cod. A emendare poterat, sed non correxit nisi pauca vitia, plura omisit; quare ego potiora, quae emendanda supersunt, indicare conabor. Pag. 8. ed. Gaisf. *Ἐγκράτεια δέ ἐστιν ἀρετὴ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καθ' ἣν κατέχουσι τῷ λογισμῷ τὰς ἐπιθυμίας ὁρμώσας ἐπὶ τὰς φαύλας ἡδονάς.* Scrib. e cod. A: *τὴν ἐπιθυμίαν ὁρμῶσαν.* Sic infra p. 11. *Ἐγκρατείας δέ ἐστι τὸ δύνασθαι κατασχεῖν τὴν ἐπιθυμίαν τῷ λογισμῷ ὁρμῶσαν ἐπὶ φαύλας ἀπολαύσεις ἡδονῶν.* — Ibid. *Ἐλευθεριότης δέ ἐστιν ἀρετὴ τῆς ψυχῆς εὐδάπανος εἰς τὰ καλά.* Recte A: *ἀρετὴ ψυχῆς*, ut ibid. p. 8. *Δικαιοσύνη δέ ἐστιν ἀρετὴ ψυχῆς, διανεμητικὴ τῶν κατ' ἀξίαν·* et *Μεγαλοψυχία δέ ἐστιν ἀρετὴ ψυχῆς κ. τ. λ.* Pag. 9. Gaisf. *Ἔργα δὲ τῆς φρονήσεώς ἐστι τὸ εὖ βουλεύεσθαι, τὸ κρῖναι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ αἱρετὰ καὶ φευκτά, τὸ χρῆσθαι καλῶς πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, τὸ ὁμιλῆσαι ὀρθῶς κ. τ. λ.* Malim: *τὸ κρῖναι εὖ* vel *καλῶς τὰ ἀγαθά.* Cf. p. 12. *Ἀφροσύνης δέ ἐστι τὸ κρῖναι κακῶς τὰ πράγματα, τὸ βουλεύεσθαι κακῶς, τὸ ὁμιλῆσαι κακῶς, τὸ χρῆσθαι κακῶς τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς κ. τ. λ.* — Pag. 10. G. *Πραότητος δέ ἐστι τὸ φέρειν μετρίως ἐγκλήματα καὶ ὀλιγωρίας μετρίας.* Scrib. e cod. A: *τὸ δύνασθαι φέρειν.* Praeterea valde dubito de sinceritate scripturae: *φέρειν μετρίως — ὀλιγωρίας μετρίας*; malim *ὀλιγωρίας μικράς*, ut ait scriptor in definitione iracundiae p. 13. *ἔστι τοῦ ὀργίλου τὸ μὴ δύνασθαι φέρειν μήτε τὰς μικρὰς ὀλιγωρίας μήτε τὰς ἐλαττώσεις.* — Pag. 10. G. *Ἀνδρείας δέ ἐστι τὸ δυσέκπληκτον εἶναι ὑπὸ φόβων τῶν πρὸς τὸν θάνατον, καὶ τὸ εὐθαρσῆ εἶναι καὶ εὔτολμον πρὸς τοὺς κινδύνους.* Scrib. e cod. A: *ὑπὸ φόβων τῶν περὶ θάνατον*, cf. pag. 9. *δειλία δὲ κακία τοῦ θυμοειδοῦς, καθ' ἣν ἐκπλήττονται ὑπὸ φόβων τῶν περὶ θάνατον*, et pag. 13. *δειλία δέ ἐστι τὸ ὑπὸ τῶν τυχόντων φόβων εὐκίνητον εἶναι, καὶ μάλιστα τῶν περὶ θάνατον.* Praeterea in eodem loco restituendum est e cod. A: *καὶ τὸ εὐθαρσῆ εἶναι ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ εὔτολμον πρὸς τοὺς κινδύνους.* Sequuntur deinde verba: *Ἔστι δὲ ἀνδρείας καὶ τὸ πονεῖν καὶ τὸ καρτερεῖν καὶ αἱρεῖσθαι ἀνδραγαθίζεσθαι.* Rectius, ni fallor, habet cod. A: *καὶ (τὸ?) αἱρεῖσθαι καὶ δύνασθαι ἀνδραγαθίζεσθαι*, i. e. *et velle et posse virtute excellere.* Sequentia sic scripsit Gaisfordius: *Παρίσται δὲ τῇ ἀνδρείᾳ ἡ* (cod. A *ἤ τε*) *εὐτολμία καὶ ἡ εὐψυχία καὶ*

τὸ θάρσος, ἔτι τε ἡ μεγαλοψυχία καὶ ἡ καρτερία. Corrig. ἔτι δέ. Pro ἡ μεγαλοψυχία cod. A habet ἡ φιλοπονία, quae lectio iam propterea praeferenda est, quod ἡ μεγαλοψυχία in partibus primariis ἀρετῆς enumeratur; non potest igitur alius partis virtutis quasi accessio appellari. Sed res conficitur descriptione ignaviae, ubi ait auctor horum fragmentorum incertus: Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ δειλίᾳ μαλακία, ἀνανδρία, φιλοψυχία καὶ ἀπονία. — Pag. 10. G. Σωφροσύνης δέ ἐστι τὸ μὴ θαυμάζειν τὰς ἀπολαύσεις τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, τὸ εἶναι (rectius A καὶ τὸ εἶναι) πάσης ἀπολαύσεως αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἀνόρεκτον, καὶ τὸ φοβεῖσθαι τὴν ἀταξίαν καὶ τὸ τετάχθαι παρὰ τὸν βίον ὁμοίως ἐν μικροῖς καὶ μεγάλοις. Pro τὴν ἀταξίαν A habet τὴν ἀδοξίαν, i. e. *infamiam*, quod haud scio an praeferendum sit, praecipue cum sequantur verba: καὶ τὸ τετάχθαι κ. τ. λ. — Pag. 11. Gaisf. Ἐλευθεριότητος δέ ἐστι τὸ προϊκτικὸν εἶναι χρημάτων εἰς τὰ ἐπαινετά, καὶ τὸ ἐπιδαψιλεῖν ἐπὶ τῷ εἰς δέοντα ἀναλωθῆναι. Sententia flagitare videtur: ἐπὶ τὸ . . . ἀναλωθῆναι. Paullo post de homine liberali inter alia haec traduntur: Ἔστι δὲ ὁ ἐλευθέριος . . . θρεπτικὸς τῶν ζέων τῶν ἡδιόν τι ἐχόντων ἢ θαυμαστόν. Omnino scribendum cum A: τῶν ἴδιόν τι ἐχόντων ἢ θαυμαστόν. — Pag. 13. G. Ὀργιλότητος δέ ἐστιν εἴδη τρία· ἀκροχολία, πικρία, βαρυθυμία. Ἔστι τοῦ ὀργίλου τὸ μὴ δύνασθαι κ. τ. λ. Recte A: ἔστι δὲ τοῦ ὀργίλου, ita enim ubique loquitur auctor huius opusculi. Paullo post: ἀκολουθεῖ δὲ τῇ ὀργιλότητι . . . . ἡ πικρολογία καὶ ἡ μεταμέλεια καὶ τὸ λυπεῖσθαι καὶ ἥδεσθαι. Saniora codex A philosophum docentem facit, qui egregie habet: καὶ τὸ ἐπὶ μικροῖς λυπεῖσθαι καὶ ἥδεσθαι. Abest enim ab iracundo τὸ ἡρεμαῖον ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ στάσιμον, v. p. 10. — Pag. 14. Gaisf. Ἀκρασίας δέ ἐστι τὸ κωλύοντος τοῦ λογισμοῦ τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν, καὶ ὑπολαμβάνοντα κρεῖττον εἶναι μὴ μετασχεῖν αὐτῶν μετέχειν δὲ μηδὲν ἧττον. Non dubium videtur, quin hoc quoque loco cod. A veram scripturam servaverit, ubi legitur: Ἀκρασίας δέ ἐστι τὸ κωλύοντος τοῦ λογισμοῦ τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν αἱρεῖσθαι, καὶ τὸ ὑπολαμβάνοντα κ. τ. λ. *Est autem intemperantiae, vel impediente ratione voluptatum perceptiones sectari, et quum persuasum habeas praestare illis abstinere, nihilominus non abstinere.* cf. pag. 9. ἀκρασία δέ ἐστι κακία τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καθ' ἣν αἱροῦνται τὰς φαύλας ἡδονάς, μὴ κωλύοντος τοῦ λογισμοῦ. Sed additur ibi contra sententiam μή ante κωλύοντος; quare, cum cod. Barocc. habeat κωλύοντος τοῦ λογικοῦ, scribendum opinor: αἱροῦνται τὰς φαύλας ἡδονὰς κωλύοντος τοῦ λογισμοῦ, ut in loco, quem modo tractavimus, scriptum est. — Pag. 16. init. Καθόλου δὲ τῆς μὲν ἀρετῆς ἐστι, τὸ ποιεῖν σπουδαίαν τὴν διάθεσιν περὶ τὴν ψυχὴν εὐθείαις καὶ τεταγμέναις κινήσεσι χρωμένην καὶ συμφωνοῦσαν κατὰ πάντα τὰ μέρη. Pro εὐθείαις recipienda erat lectio cod. A et B a m. sec. ἡρεμαίαις, quo etiam ducit scriptura cod. Barocc. ἡρεμαίας, et in marg. ed. Gesn. notata ἱρεμαίαις. cf. etiam locum superiorem horum fragmentorum p. 10. Ἔχοντα τὸ ἡρεμαῖον ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ στάσιμον. — Ibid. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ ἀρετῇ χρηστότης, ἐπιείκεια, εὐγνωμοσύνη, ἐλπὶς ἀγαθή, ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κ τ. λ. Post vv. ἐλπὶς ἀγαθὴ additur in codd. A et B et Barocc. μνήμη ἀγαθή. Quae verba immerito a Gaisfordio spreta esse, patet ex aliis locis eiusdem auctoris pag. 10. init. et pag. 12. lin. ult. Denique in fine horum excerptorum haec in editione Gaisfordiana leguntur: Τῆς δὲ κακίας ἐστὶ τὰ ἐναντία, καὶ παρακολουθεῖ τὰ ἐναντία αὐτῇ. Πάντα δὲ τὰ τῆς κακίας καὶ τὰ ἀκολουθοῦντα αὐτῇ τῶν εἰρημένων εἰσί. Emendandum est foedum vitium τῶν εἰρημένων recepta lectione codd. A et B. τῶν ψεγομένων εἰσί, i. e. *haec omnia pertinent ad ea quae reprehenduntur*, s. *reprehendenda sunt.* Non possum satis mirari, quod ne huius quidem lectionis praestantiam editor Anglus per-

spexit, quamquam paucis verbis antea de iis quae virtutem sequuntur haec traduntur: *ἃ δὴ πάντα* (scil. *τὰ τῆς ἀρετῆς*) *τῶν ἐπαινουμένων ἐστί.*

Tit. III, 43. *Μόνῳ τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπιτρόπῳ σώφρονι, παρακαταθετέον τὸν βίον καὶ τὴν νεότητα.* Malim: *κατὰ τὴν νεότητα.* De frequenti confusione vocc. *καί* et *κατά* v. Koen. ad Greg. Cor. de dial. dor. §. 45. pag. 234. ed. Schaef. Jacobs. lectt. Stob. pag. 123.

Tit. III, 54. p. 41. ed. Gesn. ex auctore quodam, qui in cod. A Aristotelis nomen fert. *Νόμιζε τὴν εὐδαιμονίαν οὐκ ἐν τῷ πολλὰ κεκτῆσθαι γίγνεσθαι, μᾶλλον δὲ ἐν τῷ τὴν ψυχὴν εὖ διακεῖσθαι. Καὶ γὰρ οὐδὲ τὸ σῶμα αὐτὸ τὸ λαμπρᾷ ἐσθῆτι κεκοσμημένον φαίη τις εἶναι μακάριον, ἀλλὰ τὸ τὴν ὑγείαν ἔχον.* Scribendum videtur: *κ. γ. οὐδὲ τὸ σῶμα ἂν τὸ λ. ἐ. κ. φαίη τις εἶναι μακ.* Nam *αὐτό* non minus supervacaneum est, quam *ἄν* necessarium. Ut in hoc loco *ἄν* in *αὐτό* abiit, sic etiam in fragmento corruptissimo Apollodori comici Tit. XVI, 3, quod infra tractabimus cap. VII.

Tit. III, 71. e Platone. *Πῶς γάρ, ὦ φίλε, δύναιτο ἄν τις ἀρχόμενος ἀπὸ δόξης ψευδοῦς εἴη τῆς ἀληθείας καὶ μικρὸν μέρος ἀφικόμενος, κτήσασθαι σχεδὸν φρόνησιν; Οὐδαμῶς.* Verba graviter corrupta Gesnerus non male correxisset: *καὶ τῆς ἀληθείας μηδὲ μικρὸν μέρος ἀφικόμενος*, si praeterea scripsisset *ἐφικόμενος*. Ut enim ille scripsit, partic. *ἀφικόμενος* aut cum genit. *τῆς ἀληθείας* aut cum accus. *μικρὸν μέρος* coniungendum est, quorum utrum feceris, aequaliter contra linguae leges peccaveris. Sed haud scio an praestet totum locum ita emendare: *Πῶς γάρ . . . δύναιτο ἄν τις, ἀρχόμενος ἀπὸ δόξης ψευδοῦς μηδὲ τῆς ἀληθείας κατὰ μικρὸν μέρος ἐφικόμενος κτήσασθαι σχεδὸν φρόνησιν;*

Tit. V, 97. ex Epicteto, p. 72, 45. *Μὴ συγκεράσας ἅμα ὀργὴν πολυτελείᾳ προσενέγκῃς· πολυτέλεια μὲν πηδήσασα τῷ σώματι μετ' οὐ πολὺ οἴχεται· ἡ δὲ ὀργὴ ἐνδῦσα τῇ ψυχῇ ἐπὶ τὸ μήκιστον μένει.* Quod Schweighaeuserus coniecit *πολυτέλεια μὲν πλήσασα τ. σ.*, merito reiectum est a Jacobsio lectt. Stob. p. 54, qui ipse proposuit: *ἐπιπηδήσασα τῷ σώμ.* Etiam facilius videtur scribere *ἐμπηδήσασα τῷ σώματι*, ita enim verbum *ἐμπηδᾶν* ad amussim respondet opposito *ἐνδῦσα τῇ ψυχῇ*. In extremis verbis eiusdem eclogae editiones male pro *εὐφράνῃς* habent *εὐφρανῇς*.

Tit. V, 109. ex eodem Epicteto, p. 73, 50. *Ὥςπερ ὁ ὑγιαίνων οὐκ ἂν ὑπὸ νοσούντων βούλοιτο θεραπεύεσθαι . . . οὕτως οὔτε ἐλεύθερος ἀνάσχοιτ' ἂν ὑπὸ δούλων ὑπηρετεῖσθαι.* Scrib. *οὕτως οὐδὲ ἐλ.* Cf. Epict. ap. Stob. IX, 41. *Ὥςπερ τὸ εὐθὺ εὐθέος οὐ δεῖται, οὕτως οὐδὲ τὸ δίκαιον δικαίου.* ibid. IX, 48. *Καθάπερ ὀρθοῦ οὐδὲν ὀρθότερον, οὕτως οὐδὲ δικαίου οὐδὲν δικαιότερον.* Adde Tit. XLVI, 85. 86. 88. LXXXII, 6. etc.

Tit. VII, 31. p. 88, 30. *Γοργὼ ἡ Λακεδαιμονία Λεωνίδου γυνὴ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐπὶ στρατείαν πορευομένου, τὴν ἀσπίδα ἐπιδιδοῦσα εἶπεν· ἢ ταύταν ἢ ἐπὶ ταύταν.* Scrib. *ἐπὶ ταύτας, aut hunc clypeum refer aut super hoc redi.* Cf. Plut. Lacaen. Apophth. §. 15. p. 241, E. *Ἄλλη προσαναδιδοῦσα τῷ παιδὶ τὴν ἀσπίδα καὶ παρακελευομένη· Τέκνον, ἔφη, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς.*

Tit. VII, 59. p. 90, 50. *Φίλιππος ἦλθεν ἐπὶ Λακεδαίμονα, καὶ προστρατοπεδεύσας ἐπεμψεν ἀπειλῶν πολλὰ καὶ χαλεπά κ. τ. λ.* Scrib. *προσστρατοπεδεύσας, et castris urbi oppositis misit* etc.

Tit. IX, 49. In ultimis eclogae e Diogene verbis haec leguntur p. 105, 22: *ἢ οὐχ ἑώρακας τὴν ψυχὴν ταραττομένους καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἑαυτοὺς ῥιπτοῦντας εἰκῇ καὶ εἰς ἑταίραν;* Corruptum vocabulum *ἑταίραν* nemo adhuc probabiliter

correxit. Quod novissime Jacobsius proposuit καὶ ἐκ πετρῶν, ut de aliorum coniecturis taceam, ideo mihi improbatur, quod et litterae nimis a codd. scriptura discrepant, et in hac locutione praepositio κατά vulgaris est, ut in Luc. Tim. c. 26. Ipse suspicor scribendum esse: καὶ εἰς μάχαιραν.

Tit. IX, 56. ex Hierace de iustitia. Recenset in hac ecloga Hierax philosophorum de iustitia opiniones. Sunt enim, inquit, qui iustitiam habitum esse animi dicant adversus dona invictum; alii autem docent, habitum esse in animo, qui fortunae neque superiori neque inferiori plus minusve attribuat, sed aequum omnibus servet. Videntur autem priores eum admirari, qui alienas opes non concupiscat, posteriores illum, qui non fortunae maius tribuat, sed omnes omnino iisdem rebus dignetur. Deinde sic pergit philosophus p. 106, 25: Τί οὖν, εἰ τοῦτο μαθόν τις ἐν τοῖς ἄλλοις ἀδικώτατος εἴη; καὶ εἰ χρημάτων μὲν ἅρπαξ, ἀλλοτρίων δὲ ἐπιθυμοῖ, ὑβριστὴς δὲ ὑπάρχοι καὶ ἀκόλαστος περὶ ἡδονάς, ἆρα τοιούτων κακῶν ἀνάπλεως δίκαιος ἂν εἴη; Jacobsius in Athen. p. 271. corrigit: εἰ χρημάτων μὲν ἁπαξαπλῶς ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθυμοίη Non tetigissem locum, nisi Gaisfordius quoque in notis diceret, negantem certe pasticulam videri desiderari. Mihi secus videtur. Patet hoc cum ex ipsa sententia, tum ex verbis quae sequuntur: ἆρα τοιούτων κακῶν ἀνάπλεως δίκαιος ἂν εἴη; Quod autem totam sententiam attinet, Hierax ideo haec verba sine negatione scripsit, quod nunc eorum opinionem examinat, qui iustitiam illam virtutem habent, quae aequum omnibus servare studeat. Si enim, inquit, haec est iustitia nec quidquam praeterea ad eius consummationem requiritur, possit aliquis nemini maius quidpiam ob praestantiorem fortunam attribuere, et tamen salva iustitia, quam sibi finxit, pecunias rapere, aliena concupiscere, superbire, omni denique luxuria diffluere. Si quid adhuc dubitationis supersit, sequentis eclogae initio tollitur, ubi philosophus alteram de iustitia opinionem tangit et hanc quoque refutat. — In alia ecloga ex eodem libro Tit. IX, 58. scribitur p. 106, 56: Πᾶσα δὲ πρᾶξις ἐνέργεια ψυχῆς διὰ σώματος· ἡ δ' ἐνέργεια οὐκ ἀρετὴ, ἡ πᾶσα ἐνέργεια ἦν ἀρετή. Scribendum videtur: ἡ πᾶσα ἂν ἐν. ἦν ἀ. Ibid. p. 107, 22: Ἔστω δὲ μὴ ἔκβασις ἀλλ' ἕξις ψυχῆς οὔτε πλεονεκτικὴ οὔτε μειονεκτική· ὁ περὶ τὸ τοίνυν ἢ τινὶ μήτε πλεονεκτῶν μήτε μειονεκτῶν ἴσον δίκαιος. In his verbis primum e cod. A restituendum est ἴσα δίκαιος, quod licet Gesnerus suopte ingenio invenerit, tamen Gaisfordius repudiavit; deinde fortasse scribendum est: ὁ περί τι τοίνυν, ut sit sententia: *tum igitur iustus erit dicendus, qui neque in aliqua re neque per aliquam rem nimium aut minus sibi vindicat.*

Tit. XI, 23. ex Hermae, p. 138, 7. Ἀλήθεια μὲν οὐδαμῶς ἐστιν ἐν τῇ γῇ, ὦ Τάτιε, οὔτε γενέσθαι δύναται· περὶ δὲ ἀληθείας νοῆσαι ἐνίους τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἐὰν ὁ θεὸς τὴν θεοπτικὴν δωρήσηται δύναμιν γενέσθαι In his verbis omnino scribendum est: οἷς ἂν . . . δωρήσηται. Eadem emendatione sanavit Jacobsius fragm. Teletis Tit. V, 67, ubi pessime scriptum fuerat: ὅτι ἐὰν θέλῃς, ἐξέσται σοι ἀνωδύνῳ ὄντι ποιεῖν. In loco Hermis praeterea Gesnerus ad infinitivum γενέσθαι verbum δύναται addendum esse putat; contra Schowius monuit, perspicuam esse orationem subaudito φημί. Mihi potius δύναται ex sententia praecedenti cogitatione repetendum videtur; quod si recte statui, hanc habemus sententiam: *Veritas, o Tati, nequaquam est in hac terra, neque esse potest: sed illud fieri potest, ut homines nonnulli, quibus deus facultatem divinae naturae contemplandae tribuerit, veritatis notionem animo concipiant.* — In sequentibus scribit Gaisfordius: Τοῦτο ἀληθές ἐστι τὸ μὴ εἰδέναι μηδὲν ἀληθές· ἐνθάδε πῶς ἂν καὶ δύναιτο γενέσθαι, ὦ

τέκνον; Rectius distinguitur: τὸ μὴ εἰδέναι μηδὲν ἀληθὲς ἐνθάδε· πῶς ἂν κ. τ λ. Ita si verba distinguuntur, neque necessarium erit cum Gesnero scribere: πῶς οὖν τοῦτο ἀληθές ἐστι κ. τ. λ; est enim sententia: *Hoc solum verum est, in hac terra nihil veri posse cognosci. Quomodo tandem tale quid possit fieri?*

Tit. XIII, 28. p. 146, 40. Ἀντιπάτρῳ ἀγροῖκος ἄνθρωπος ἐπιδίδου βιβλίον εὐτυχίαν ἔχον. Ὁ δέ, οὐ σχολάζω, ἔφη Καὶ μὴ βασίλευε, εἶπεν ἐκεῖνος, εἰ μὴ σχολὴν ἄγεις Ad haec verba adnotavit Gaisfordius: „εὐτυχίαν B pro coni. et sic Wyttenbachius. ἀντιδικίαν Jac. ad Athen. p. 241. *actionis libellum.*“ Nihil verius lectione ἐντυχίαν; est enim βιβλίον ἐντυχίαν ἔχον idem quod nos dicimus: *Bittschrift.* Cf. de significatu voc. ἐντυχία s. ἔντευξις Plut. Cleom. c. 24. et Schoeman. ad Plut. Agid. c. 8.

Tit. XVII, 30. p. 158. Ἐπίκουρος ὁ Γαργήττιος ἐκέκραγε λέγων· Ὦι ὀλίγον οὐχ ἱκανόν, τούτῳ γε οὐδὲν ἱκανόν. Scrib. ἐκεκράγει Ante legebatur κέκραγε; ἐκέκραγε primus scripsit Gaisfordius e codd. A et B, cum recte intelligeret, plusquamperfectum h. l. omnino requiri, sed non cogitavit, in lectione a se recepta formam plusqpf. vitiatam esse. De locutione ἐκεκράγει λέγων v. Nitzsch. ad Hom. Odyss. X, 229. add. Stob. Tit. CVIII, 71.

Tit. XIX, 17. Δίωνι τῷ Ἀκαδημεικῷ ἀπὸ συμποσίου ἀναστρίφοντι παρεπόμενος κακῶς τις ἔλεγε . . . ὁ δ' ἥσυχος εἶχεν. Scrib. e codd. ἡσύχως. Quod enim Gaisfordius dicit leviter se ἥσυχος pro ἡσύχως reposuisse, leviter reposuit quidem, sed graviter locum sanissimum affecit.

Tit. XXII, 33. Ex Aeliani Var. hist. (III, 28) Ὁρῶν ὁ Σωκράτης κ. τ. λ. In fine eclogae in Stob. codd. et editionibus prave legitur: ἐπὶ τούτοις οὖν, εἶπε, μέγα φρονεῖς, οἷ περὶ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν. Scrib. ex Aeliano: οἵπερ οὐδὲν μ. Cf. Jacobsii Diatr. de re crit. capita duo (Gothae 1840) p. 11 et 22. Similiter apud Stob. Tit. I, 84. in ceteris codd. scriptum est p. 19, 43: ὃ περιγίγνεται τῷ προθύμως συεργετοῦντι Solus cod. A veram scripturam servavit: ὅπερ γίγνεται τ. π. ε.

Tit. XXIX, 84. ex Epicteto. Εἰδέναι χρή, ὅτι οὐ ῥᾴδιον δόγμα παραγενέσθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ καὶ λέγῃ τις καὶ ἀκούῃ καὶ ἅμα χρῷτο πρὸς τὸν βίον. Scrib. λέγοι τις καὶ ἀκούοι καὶ ἅμα χρῷτο.

Tit. XXXVIII, 53. Periandri dictum p. 225, 18. Ὥςπερ ὁ ἰὸς σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν αὐτὸν ψυχὴν ἐξαναψήχει. Fuit, ni faller, ἐξαναψύχει. Similis est lusus verborum in Aeschyli Prom. v. 695 sqq.

Οὐπώποτ' ἠῦχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους
ἐς ἀκοὰν ἐμάν,
οὐδ' ὧδε δυςθέατα καὶ δύςοιστα
πήματα, λύματα, δείματ' ἀμφήκει κέντρῳ
ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.

Tit. XXXIX, 32. In fine eclogae e Demarati l. II. hist. Arcad. haec leguntur p. 228, 33: Ἀναξιοπαθήσας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ νίος τὴν παρθένον ἀποκτεῖναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς φόνου κριθεὶς ἀπελύθη τοῦ ἐγκλήματος. Cum oratio infinitivo ἀποκτεῖναι turbata sit, Gesnerus scripsit ἀπέκτεινε; sed facilior est emendatio, si praes. histor. reponas ἀποκτείνει. De temporis praesentis et praeteriti coniunctione vide quae bene docteque exposuit R. Klotz. ad Luc. Gall. p. 39 sqq.

Tit. XLIII, 81. p. 247, 42. Σωκράτης ἐρωτηθείς, ποία εὐνομεῖται πόλις, Ἐν ᾗ, ἔφη, οἱ ἄρχοντες μεθ' ἑταιρείας καθίστανται. Pro εὐνομεῖται scrib. e cod. A ἀνομεῖται, quod

apparet e vv. μεθ' ἑταιρείας. Cf. Plat. Legg. IX. p. 856, B. Μετὰ δὲ τὰ περὶ θεοὺς τὰ περὶ κατάλυσιν τῆς πολιτείας, ὃς ἂν ἄγων εἰς ἀρχὴν ἀνδρώπων δυνάσται μὲν τοὺς νόμους; ἑταιρείαις δὲ τὴν πόλιν ὑπήκοον ποιῇ, καὶ βιαίως δὴ πᾶν τοῦτο πράττων καὶ στάσιν ἐγείρων παρανομῇ κ. τ. λ De voc. ἑταιρεία v. Lob. ad Soph. Aiac. v. 683. pag. 309 ed. II. — Paullo post ap. Stob. Tit XLIII, 85. p. 247, 52. male legitur: Ὁ αὐτὸς τούνους ἔφη καθιστάναι ἄρχοντας, οἵτινες κ. τ. λ Scrib. e cod. A: Σωκράτης ἐρωτηθεὶς εἰς τὰς ἀρχὰς οἵους δεῖ καθιστάναι εἶπεν, οἵτινες κ. τ. λ. Si enim ὁ αὐτός legitur, prave haec sententia Pythagorae adscribitur. Deinde p. 247, 34. e cod. A restituendum est: πῶς ἂν μὴ γίγνοιτο ἀδίκημα ἐν πόλει pro vulg. ἐν τῇ πόλει

Tit. XLIV, 20. E Zaleuci proemio legum, p. 279, 29. Διὸ ἕκαστον δεῖ εἰς δύναμιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ πράξει καὶ προαιρέσει τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι διαφυλῆ· καὶ μὴ φοβεῖσθαι τὰς εἰς χρήματα ζημίας μᾶλλον τῶν εἰς αἰσχύνην τεινόντων . . . . Ὅσοις δὲ μὴ ῥᾴδιον πρὸς ταῦτα τὴν ὁρμὴν πεπεῖσθαι, τὴν δὲ ψυχὴν ἔχουσιν εὐπίνητον πρὸς ἀδικίαν, ἀδ' ἡμῖν παρηγγέλθω πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολίταις κ. τ. λ. Cum in cod. B pro τὴν ὁρμὴν πεπεῖσθαι, quae verba mihi quidem corrupta videntur, scriptum sit τὴν ὁρμὴν ποιῆσθε, sine ulla dubitatione corrigo, quod in pronuntiatione idem sonabat: πρὸς ταῦτα τὴν ὁρμὴν πεπεῖσθαι = πρὸς ταῦτα ὁρᾶν.

Sequens ecloga ex eodem prooemio ab his verbis incipit: „Δεισιδαιμόνων δαίμονας ἀλάστορας", quae a plerisque editoribus mutila habita sunt. Ac sane videtur aliquid deesse, sed videtur tantum. In praestantissimo enim cod. A haec verba cum ultimis eclogae praecedentis cohaerent, qua lectione recepta omnia optime se habent, nec quidquam amplius desideratur. Habemus enim haec: Εἶναι δὲ καὶ πρὸς ἀνδρὰς δόξαν ἔχοντας ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ, ἀκουσόμενον περὶ εὐδαίμονος βίου καὶ πολλῶν ἀνδρῶν τιμωρίας, ἵνα ἀποτρίψηται (scil. ὁ ἀκουσόμενος) τῶν ἀδίκων ἔργων, δεισιδαιμόνων δαίμονας ἀλάστορας.

Tit. XLIV, 40. In fragmentis e Charondae legibus, quorum scriptura in aliquot locis e cod. A emendari debet, satis habeo unum foedum vitium notasse. Vulgatur enim p. 290, 25: Καλὸν δ' ἔστω καὶ μηνύειν, ἐάν τις τῷ συνιδῇ ἀδικοῦντι, ἵνα ἡ πολιτεία σώζηται. Scrib. ἐάν τις τῷ συνειδῇ ἀδικοῦντι. Eadem emendatione sanandus est locus ex Demetrii septem sapientum apophthegmatis ap. Stob. III, 79. p. 45, 32: Ὁ δ' ἂν εἰδῇς μὴ λέγε. Scrib. Ὃ δ' ἂν εἰδῇς μὴ λέγε. Ita legendum esse, apparet e glossa εἰδὼς σίγα, quae post haec verba in omnibus Stobaei editionibus invenitur, non item in cod. A, e quo hoc longiusculum fragmentum Gaisfordius non uno loco emendatius edere poterat. — Paullo post in legibus Charondae haec leguntur: Ἐμφανιζόντων δὲ μὴ τὰ δι' ἀσέβειαν ἄγνοιαν γιγνόμενα, ἀλλ' ὅσον ἂν ἐκ προνοίας τι ἁμαρτάνωσιν. Dubito an ὅσον recte scriptum sit; equidem malim: ὅστις, i. e. *sed si qui de industria quid peccaverint.* An significat h. l. ὅσον *quatenus*?

Tit. LXIII, 31. Chrysippi dictum. Εἰπόντος τινός, οὐκ ἐρασθήσεται ὁ σοφός· μαρτυρεῖ γοῦν Μενέδημος, Ἐπίκουρος, Ἀλεξῖνος· Ταύτῃ, ἔφη, χρήσομαι ἀποδείξει. Εἰ γὰρ Ἀλεξῖνος ὁ ἀναγωγὸς καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος καὶ Μενέδημος οὐ φησὶν ἐρασθήσεται ἄρα. Sententiam huius narratiunculae acute aperuit Iacobsius in lectt. Stob. p. 102. Respondens enim Chrysippus affirmanti sapientem non esse amaturum, Si constat, inquit, stultos non amare, sapientem amaturum esse apparet. Idem vir doctus, cum magna probabilitate suspicans, Menedemo quoque epitheton, ut ceteris philosophis a Chrysippo ob stoliditatem contemptis, tribuendum esse, totum locum ita scribendum esse censet: εἰ γὰρ Ἀ. ὁ ἀ. κ.

Ἐ. ὁ ἁ. καὶ Μενέδημος ὁ ἀφυὴς μὴ ἐρασθήσεται, ὁ σοφὸς ἐρασθήσεται ἄρα. Sed vide ne facilius locus ita corrigatur: εἰ γὰρ Ἀλιξῖνος ὁ ἁ. κ. Ἐπίκουρος ὁ ἁ. καὶ Μενέδημος [ὁ ἀφυὴς] οὐ, φής, ἠράσθησαν, ἐρασθήσεται ἄρα scil. ὁ σοφός.

Tit. LXV, 8. p. 407, 39. E Phavorino. Ecloga sic incipit: Ἱκανὸν μὲν οὖν ἴσως καὶ τὸ τῆς ὄψεως, ἂν δὲ ὁ καλὸς καὶ αἰμύλος ᾖ καὶ διαλεκτικός. Gesnerus quaedam deesse putat, sic fere supplenda: *magis erit laudandus.* At omnia recte se habere videntur, si pro ἂν δέ scribas: ἄν γε, *si quidem.* — In fine eclogae haec leguntur: Τί γὰρ ἄλλο ποιοῦσιν οἱ τῷ στόματι ψαύοντες; συνάπτουσι τὰς ψυχάς. Εἰ γὰρ θέμις ἦν τὸ σῶμα ὑπερβῆναι· νῦν δὲ ἐοίκασιν περὶ τὸ σῶμα λιπαρεῖν ὡς περὶ θύρας. Recte monuit Jacobsius in lectt. Stob. p. 107, Huschkium ad Tibull. I. p. 129. verissime correxisse περὶ τὸ στόμα λιπαρεῖν. Sed convenit mirari, quod neuter horum criticorum vidit, etiam τὸ στόμα ὑπερβῆναι scribendum esse, ut optime scriptum est in codd. A et B.

Tit. LXXIV, 60. Ex Dionis Oeconomico, p. 443, 38. Ἐγὼ δὲ κοσμεῖσθαι πρόσωπον ὑπὸ δακρύων ἡγοῦμαι μᾶλλον, ἢ ὑπὸ γέλωτος. Δάκρυσι μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σύνεστι καὶ μάθημά που χρηστόν, γέλωτι δὲ ἀκρασία. Vix dubium videtur, quin sit scribendum: δάκρυσι μὲν γὰρ ὡς ἐ. τ. π. σύνεστι καὶ πάθημά που χρηστόν.

Tit. LXXIV, 65. E Nicostrati libro de matrimonio. Initio eclogae haec leguntur: Ἀλλ' ἐγὼ περὶ σωφροσύνης πάλιν τοὺς οἰκέτας ἐθιστέον οὕτως, ὅπως ὁμιλεῖν (Gaisf. probabiliter legit: οὕτως ὁμιλεῖν, ὅπως) μηδενὶ ἐξέστω αὐτῶν πρὸς τὸ οὗς αὐτῇ διαλέγεσθαι λάθρα. Pro ἀλλ' ἐγώ Gesnerus proposuit: ἀλλὰ καί. Verisimilius est scripsisse Nicostratum: Ἀλλ' ἐρῶ περὶ σωφροσύνης πάλιν, τοὺς οἰκέτας ἐθιστέον κ. τ. λ. Paullo post legitur in libris vulgatis p. 447, 1: Ὁπότε δὲ ἐν οἰκίᾳ τὸ λάθρα διαλέγεσθαι ἀπήλλακται, πολλὴ ἐλπίς ἐστι μὴ ἂν τινα τολμῆσαι τῶν θεραπόντων μοιχικόν τινα τῇ δεσποίνῃ διακονήσασθαι· ἀκοῦσαι γὰρ ἀνάγκη τὸν δεσπότην, εἰ νόμος ἐστὶ πάντως φανερῶς διαλέγεσθαι. In editione Gaisfordiana (sed utor tantum Lipsiensi) ad vocabulum τινα post vv. μὴ ἄν notatur, in codd A et B legi τινα λόγον. Ni fallor, pertinet haec lectio ad posterius τινα, qua locus egregie emendatur, ut sit: πολλὴ ἐλπίς ἐστι μὴ ἄν τινα τολμῆσαι τῶν θεραπόντων μοιχικόν τινα λόγον τῇ δεσποίνῃ διακονήσασθαι. Difficilior est emendatio alius loci in eadem ecloga, p. 447, 28. Scribitur ibi: Σωφροσύνην μὲν ἂν (οὖν?) ὧδε ἐξασκητέον· διδακτέον δὲ ἃ διδάσκεσθαι χρὴ γυναῖκα, καὶ μάλιστα τὴν σωφροσύνην αὐταῖς φυλάξει τὰ περὶ τὴν οἰκίαν, ὅπως ἂν ἄριστα ἔθηκε τὰ περὶ τοὺς οἰκέτας, ὅπως· ἂν ἄριστα θεραπεύσηται τὰ περὶ ὑμῶν αὐτῶν, ὅπως ἂν ἐν πολλῇ εἶητε τιμῇ. Mirandum est, quod nemini in mentem venit, vix ferendum esse, quod antea scriptum est γυναῖκα, et deinde τὴν σωφροσύνην αὐταῖς φυλάξει (cf. praeterea sequentia). Requiritur, opinor: διδακτέον δὲ ἃ διδάσκεσθαι χρὴ γυναῖκα, καὶ μάλιστα (scil. ἃ) τὴν σωφροσύνην αὐτῆς φυλάξει κ. τ λ. Deinde notandum est, in tribus enunciatis relativis quae sequuntur triplicem esse verbi structuram, quamvis sit una eademque sententiarum ratio: ὅπως ἂν ἔθηκε — θεραπεύσηται — εἶητε. Talia alii probent: equidem concoquere nequeo. Cum post θεραπεύσηται sequatur syllaba τά, facile scribas θεραπεύσαι, sed audacius videtur, etiam pro ἔθηκε, sicuti ratio quidem suadet, θείη restituere.

Tit. LXXIX, 48. Ex Aristoxeni sententiis Pythagoricis. Τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἔρμαιον πρόγονοι γήραϊ ζῶντες μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ βίου, καὶ ἀπιόντες νέοις σφόδρα ποθεινοί, τοῖς δὲ κακοῖς εὖ μάλα φοβεροί. Scribendum est e Plat. Legg. XI. p. 932. init., unde haec ad verbum desumpta sunt: τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἔρμαιον πρόγονοι γηραιοί, (an

γηραοί, cum in codd. Stobaei γήραϊ legatur) ζῶντες μίχρι τῶν ἰσχάτων τοῦ βίου, καὶ ἀπιόντες νίοι σφόδρα ποθεινοί.

Tit. LXXX, 14. Ex Epicteto *). Sub finem eclogae haec leguntur in editione Gaisfordiana p. 468, 26: Τίς οὖν ἡ δύναμις αὐτοῦ; (scil. τοῦ ἐν Δελφοῖς παραγγίλματος, γνῶθι σαυτόν) Εἰ χορευτῇ τις παρήγγελλε τὸ γνῶναι ἑαυτόν, οὐκ ἂν ἐν τῇ προστάξει προσεῖχε τῷ ἐπιστραφῆναι;. De extremis verbis obscuris haec commentatus est Schweighaeuserus in editione Epicteti: „Gesnerus ad oram ed. primae adnotaverat: „„Graeca viden„tur hic obscura.““ Tum in exemplo, quo utor, calamo adscripsit „„vel potius mu„tila““. In prima editione idem sic interpretatus erat: *nonne statim iussus se conver„teret?* in secunda: *nonne statim conversus se intueretur?* Et equidem fateor, me „Graeca ista non expedire. Suspicari subierat, προστάξει ex πράξει esse corruptum, „quemadmodum passim verba προστάττειν et πράττειν a librariis confusa observavimus: „deinde pro τὸ ἐπιστραφῆναι, τῷ ἐπιστραφῆναι fortasse legendum: sed istae quidem cor„rectiones rem nondum erant confecturae. Quod si ante τὸ ἐπιστραφῆναι insertum esset „verbum ἐνεῖναι aut aliquod simile, plana sententia foret, *nonne animadverteret, in „praecepto illo hoc contineri, ut in se ipse convertatur, ut ad se ipsum animum adten„tat.*“ Sententiam haud dubie recte perspexit Schweighaeuserus, qua reperta loci emen-

---

*) Cum aliquot locos Epicteti attigerim, non abs re videtur, illos quoque breviter indicare, quorum lectio ope codicis A certe emendari potest. Tit. I, 57. Εἰ βούλει ἀταράχως καὶ εὐαρίστως ζῆν, πειρῶ τοὺς συνοικοῦντάς σοι σύμπαντας ἀγαθοὺς ἔχειν. Scrib. τοὺς συνοικοῦντάς σοι πάντας. Tit. V, 95. Φρόντιζε ὅπως σε μὴ τὰ ἐν τῇ γαστρὶ σιτία ἐπαινῇ, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εὐφρασία. Scrib. τὰ ἐν τῇ γαστρὶ μόνον σιτία. Tit. V, 102. Οἱ τέττιγες μουσικοί, οἱ δὲ κοχλίαι ἄφωνοι· χαίρουσι δὲ οἱ μὲν ὑγραινόμενοι, οἱ δὲ ἀλειαινόμενοι Ἔπειτα προκαλεῖται τοὺς μὲν ἡ δρόσος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἐκδύνουσι· τοὺς δ' αὖ διεγείρει ἀκμάζων ὁ ἥλιος, καὶ ἐν αὐτῷ ἄδουσι. Cod. A egregie ἐπὶ αὐτῷ. Ἐπ' αὐτῷ restituendum esse apparet e membro opposito ἐπὶ ταύτῃ ἐκδύνουσι. Sequuntur verba: Τοιγαροῦν εἰ βούλει μουσικὸς καὶ εὐάρμαστος ὑπάρχειν ἀνήρ, ἡνίκ' ἂν ἐν τοῖς πότοις ὑπὸ τοῦ οἴνου δροσισθῇ ἡ ψυχή, τότε αὐτὴν μὴ ἔα προϊοῦσαν μυλύνεσθαι· ἀλλ' ἡνίκα ἂν ἐν τοῖς συνεδρίοις ὑπὸ τοῦ λόγου διαπυρωθῇ, τότε θεσπίζειν καὶ ᾄδειν τὰ τῆς δικαιοσύνης κέλευε λόγια. Scrib. ἀλλ' ἡνίκα ἂν ἐν ταῖς ἀνυδρίαις i. e. *in defectu potionum.* Neque enim ea est haec lectio, quae a librario profecta videatur, et egregie commendatur verbis oppositis ἐν τοῖς πότοις. Tit. V, 110. Ὅστις θέλει δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν, αὐτὸς ἀπολύθητι δουλείας· ἔσῃ δ' ἐλεύθερος, ἂν ἀπολυθῇς ἐπιθυμίας. Οὔτε γὰρ Ἀριστείδης οὔτε Ἐπαμινώνδας οὔτε Λυκοῦργος πλουτοῦντες καὶ δουλευόμενοι, ὁ μὲν δίκαιος, ὁ δὲ θεὸς, ὁ δὲ σωτὴρ προσηγορεύθησαν· ἀλλ' ὅτι πενόμενοι τὴν Ἑλλάδα δουλείας ἀπέλυον. Scrib. init. e cod. A: εἰ βούλει, hac enim formula ubique Epictetus in his praeceptis uti solet; cf. Fragm. ap. Stob. Tit. I, 48. 52. 57. Tit. V, 102. IX, 43. Fragm. 158 ap. Schweigh. Deinde omnino scribendum est: ὁ μὲν δίκαιος, ὁ δὲ σωτὴρ, ὁ δὲ θεὸς ἀνηγορεύθησαν, ut θεός ad Lycurgum referatur, cui honorem divinum Spartae habitum esse constat; v. O. Mueller. Dor. Vol. II. p. 16. add. Paus. III, 16, 5. — Tit. V, 111. Εἰ θέλεις τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖσθαι· hic quoque rectius scribit A: εἰ βούλει σοι τ. οἰκ. — Tit. V, 116. Ἐὰν θαυμάζῃς τὰ μικρά, πρῶτον μεγάλων ἀξιωθήσῃ· ἐὰν δὲ καταφρονήσῃς τῶν μικρῶν, μεγάλως θαυμασθήσῃ. Scrib. Ἐὰν θαυμάζῃς τὰ μικρὰ πρὸ τῶν μεγάλων, καταφρονήσῃ (= καταφρονηθήσῃ)· ἐὰν δὲ καταφρονήσῃς τῶν μικρῶν, μεγάλως θαυμασθήσῃ. — Tit. CLVI, 80. εἰ πρόκειταί σοι κ. τ. λ. scr. πρόσκειταί. — Tit. CXXI, 29. p. 610, 11. Διὰ τί οὖν οὐκ ἀνέχεσθε, ὅταν ἡ δοῦσα ἡμῖν φύσις τὸ σῶμα ἀφαιρῆται; Φιλῶ, φησιν, αὐτό. Οὐκοῦν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸ τὸ φιλεῖν ἡ φύσις σοι δέδωκεν; Scrib. καὶ τὸ φιλεῖν αὐτό scil. τὸ σῶμα.

datio non adeo difficilis videtur. Puto enim ita fere legendum esse: οὐκ ἂν ἐν τῇ προστάξει προσῆν καὶ τὸ ἐπιστραφῆναι.

Tit. LXXXI, 18. Ex Jamblichi epistola ad Sopatrum de arte dialectica. Pag. 472, 8: Εἴτε οὖν ἐπιτηδευτέον εἴτε μή, διαλεκτικὴν ἀσκεῖν· (δεῖ διαλεκτικὴν ἀσκεῖν?) καὶ γάρ ἐστιν ἄτοπον, εἰ τὰ μὲν ἄλλα πάντα λόγῳ κρίνομεν, αὐτὴν δὲ ἀφήσομεν τὴν ἀκριβεστάτην τοῦ λόγου θεωρίαν· καὶ λόγῳ προίχοντες τῶν ἄλλων ζώων καὶ τοῦτο ἐξαίρετον ἀγαθὸν κεκτημένοι τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε κατ' αὐτὸν ἐνεργήσομεν. Verba κατ' αὐτόν prorsus contrarium eius continent, quod hic exspectatur; praecipit enim philosophus, ut κατὰ τὸν λόγον agamus, et absurdum fore dicit, si εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε nec τῷ λόγῳ obtemperantes agamus. Sed huic quoque loco e cod. Par. A, quo tam male usus est Gaisfordius, lux affulget. In illo enim lectioni κατὰ ταυτόν superscripta sunt verba καὶ οὐ, ut sit scribendum: καὶ γάρ ἐστιν ἄτοπον, εἰ .... τοῦτο ἐξαίρετον ἀγαθὸν κεκτημένοι τῆς ἀνθρωπείας φύσεως εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε καὶ οὐ κατ' αὐτὸν ἐνεργήσομεν. Eadem lectio est etiam in cod. B.

In sequenti ecloga ex eadem Jamblichi epistola philosophus id agit ut ostendat, omnes fere philosophorum disputationes ope artis dialecticae perfici. Ibi inter alia haec leguntur p. 472, 31: Ἄλλαι δὲ (scil. τῶν κατὰ φιλοσοφίαν διατριβῶν) πείρας ἕνεκα καὶ γυμνασίας προσφερόμεναι πρὸς τοὺς ἐπηκόους, ἢ ὅσαι εἰς θέσιν ἐπιχειροῦσιν, ἢ εἴ τινες ἐξετάζουσι τὰς τῶν παλαιῶν ἀκροάσεις· ὧν οὐδεμία ἄνευ διαλεκτικῆς περαίνει τὸ ἑαυτῆς ἔργον. In verbis ἢ ὅσαι εἰς θέσιν ἐπιχειροῦσιν aliquid vitiatum esse, sine ulla dubitatione affirmaverim. Nec dissentit Gaisfordius, qui putat, fortasse scribendum esse ὅσοι; sed neque ita sententiam intelligo. Mihi in mentem venit legendum esse: ἢ ὅσαις εἰς θέσιν ἐπιχειροῦσιν, i. e. *vel quas (disputationes) philosophi proponendi et disserendi causa aggrediuntur,*

Tit. LXXXII, 5. p. 473. Zenonis dictum. Ζήνων τὰς τῶν διαλεκτικῶν τέχνας εἰκάζει τοῖς εἰκαίοις μέτροις οὐ πυρὸν οὐδ' ἄλλο τι τῶν σπουδαίων μετροῦσιν, ἀλλ' (scrib. ἀλλ') ἄχυρα καὶ κόπρια. Ad haec verba adnotavit Gaisfordius: „Post μετροις excidit οἷς" Minime vero; est enim μετροῦσιν participium.

Tit. LXXXIV, 16. In narratione de Sciluro (v. Plut. Mor. pag. 511, C.) sub finem haec leguntur p. 477: διδάσκων ἐκείνους, ὅτι συνεστῶτες μὲν καὶ ὁμονοοῦντες ἰσχυροὶ διαμένουσιν, ἀσθενεῖς δ' ἔσονται διαλυθέντες. Scrib. διαμενοῦσιν.

Tit. LXXXVI, 24. Ex Aristotelis libro de nobilitate, de quo v. Luzacii lect. Att. p. 86 sqq. Fragmentum ab his verbis orditur: Ὅλως δὲ περὶ εὐγενείας ἐγὼ ἀπορῶ, τίνας χρὴ καλεῖν τοὺς εὐγενεῖς. Εἰκότως γε, ἔφη, τοῦτο εὖ διαπορῶν. Pro εὖ Wyttenb. ad Plut. Tom. V. p. 649. σύ scribendum esse censuit. Imo videtur auctor huius libelli scripsisse: εἶ διαπορῶν. — Ibid. p. 495, 10. Ἡ πρὸς Διὸς οὐχ αἱρετώτερος ὁ πλουτῶν αὐτός, ἢ οὗ ὁ πρόπαππος ἢ τῶν προγόνων τις πλούσιος ἦν, αὐτὸς δὲ πένης; Πῶς γὰρ οὔκ, εἶπε. Καὶ δίοιτ' ἂν κηδεύειν τοῖς πλουσίοις μᾶλλον ἢ τοῖς εὐγενέσιν; Scribendum videtur: καὶ δέοι δ' ἄν κ. τ. λ. Vis particularum καὶ — δέ nunc satis nota est, ut testimoniis facile supersedere possim. — Ibid. p. 495, 21. Ἆρ' οὖν οὐκ; ἐπεὶ ἐν μηδετέρῳ τούτων ὁρῶμεν τὴν εὐγένειαν, σκεπτέον ἄλλον τρόπον; Τίνα τοῦτον; ἐνίοτε σκεπτέον δ' ἔφη. Extrema verba aperte corrupta non ita feliciter Wyttenbachius sic correxit: τίνα τοῦτον μέντοι; σκεπτέον δὴ ἔφη. Spero me feliciorem fuisse, qui in hanc emendationem inciderim: τίνα τοῦτον δήποτε; σκεπτέον δ' ἔφη. *„Quo tandem modo? sed utique est explorandum", respondit ille.* Quod Luzacius affirmat, ordinem colloquii postulare, ut legatur ἔφην, eius rei causam

nullam video. Immo si in codd. ἰφην exstaret, coniectura ἰφη restituendum foret. Sed hoc et longum et supervacaneum videtur multis demonstrare.

Tit. XCVII, 22. p. 521, 23. Anaximenis dictum. Ἡ γὰρ πενία καὶ πρὸς τὰς τέχνας δυσκοτέρους καὶ πρὸς τὸν βίον τεχνικωτέρους τοὺς ἀνθρώπους καθίστησι· χαλεπὴ γὰρ διδάσκαλος ἡ πενία τοῦ μικρὸν φρονεῖν Gesnero μικρόν expungendum videtur; contra Jacobsius ad Athen. p. 361. coniecit μικροφρονεῖν; quas coniecturas quum Gaisfordius commemoraverit, et ipse locum de vitio suspectum habere videtur. At, nisi mea me fallit sententia, hunc certe si quem alium integrum accepimus. Est enim philosopho signum μικρᾶς φρονήσεως, si quis artem illiberalem factitat; ad eam autem factitandam cogit inopia. Cf. Demosth. quae fertur orat. περὶ συντάξεως p. 173. R. §. 25. Bekk. Ἔστι δ' εὐδέποτ', οἶμαι, δυνατόν, μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας μέγα καὶ γενναῖον φρόνημα λαβεῖν, ὥσπερ οὐδὲ λαμπρὰ καὶ καλὰ πράττοντας μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρονεῖν· ὁποῖ' ἄττα γὰρ ἂν τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν.

Tit. CI, 18. Ex Antylli libro de locis et aëris in iis differentia. In hac ecloga p. 547, 52. haec leguntur: Οἱ δὲ παραθαλάττιοι τόποι τοῖς τε ὑδρωπικοῖς καὶ ὑπὸ ῥεύματος οὐτινοσοῦν ἐνοχλουμένοις ἁρμόδιοι· καὶ ὅπου διαφύξει ἢ θάλψει ἢ ἀναστομῶσαι. Gesnerus suspicatus est post ἀναστομῶσαι χρή addendum, et pro διαφύξει, quod non videtur esse vocabulum Graecum, scribendum esse: διαψύξει. Sed facilior est et certior loci sanandi ratio; scribo enim: καὶ ὅπου δεῖ ἀμύξαι, *et ubi opus est scarificationem fieri.* Num Kuhnius aut alius scriptorum medicorum locum tractavit, ignoro.

Tit. CVIII, 59. E Sotione de ira p. 571, 12. Μῦθός τις περιφέρεται γυναικός· ὅτι ἡ λύπη παρ' οἷς ἂν τρέφεται, καὶ αὔξεται παρ' ἐκείνοις ἡδέως καὶ φύεται. Gaisfordius ait, pro ἂν τρέφεται fortasse legendum esse ἐντρέφεται. Imo scripsit Sotion: παρ' οἷς ἂν τρέφηται.

Tit. CXVI, 26. Ex Junci libro de senectute p. 588, 51. Δοκεῖ δέ μοι ἑκάτερος αὐτῶν (scil. ὁ νέος καὶ ὁ γέρων) ἐοικέναι τοῖς ἀγωνιζομένοις δρόμον ἢ τοῖς πλέουσι· καὶ ὁ μὲν διελθὼν τὸ μέγα πέλαγος, ὅπερ εἶναι λέγω τὸν βίον, κατάρας ἐπί τινα λιμένα τοῦ κυβερνήτου κελεύσαντος ἀπέβη τῆς νεώς κ. τ. λ. Quamquam κελεύσαντος fortasse ferri potest, tamen facere non possum, quin proponam: τοῦ κυβερνήτου κέλσαντος, *ubi gubernator appulerit* etc. Verba praecedentia p. 588, 39 sqq., quae non uno nomine corrupta ad aetatem nostram pervenere et iam variis coniecturis tentata sunt (v. Gaisf. ad h. l, Jacobs. in Socrate p. 271 ed. IV. et in lectt. Stob. p. 141.), ita fere refingere velim: ἀλλ' ὁ μὲν γέρων, προλαβὼν τάγαθὰ καὶ πλείονι χρόνῳ διατρίψας ἐν αὐτοῖς ἐμμένει καὶ τῷ παρελθόντι βίῳ προσιούσης τῆς τελευτῆς, μεμνημένος ὧν τε εἶδεν ὧν τε μετέσχε καθ' ἡδονήν· ὁ δὲ (scil. ὁ νέος) ἐπὶ τοῖς ἴσοις θαρρεῖ γε, ὡς ὁ ἐπ' αὐτὰ ἀφιγμένος, ἐν ἀκμῇ δὲ τῆς ἡλικίας τελευτήσας, ἀνάγκη γὰρ τελευτᾶν καὶ νέους, ἄπειρός τε τῶν ἡδέων καὶ ἀπλήρωτος ἐν τοῖς ὁμοίοις ἔσται. — Praeterea leve vitium in hac ecloga corrigendum est p. 587, 40, ubi editiones habent: ὁπότε δὲ πτωχὸν δὴ λέγοις καὶ ἀνάπηρον καὶ παρειμένον τὸν γέροντα, μίμησο ὡς ταῦτα δὴ τὰ παθήματα οὐ μόνον γήρως ἔργα κ. τ. λ. Scrib. ὁπότε — λέγεις, nam hic optativo nullus locus est. — In alia ecloga ex eodem libro Tit. CXVII, 9. scribitur p. 597, 31: Ἐπὶ τοῖσδε οὐν-ἀμφοῖν περιβλέπτοιν ὄντοιν, τῷ γήρᾳ καὶ τῇ νεότητι τὰς αἰτίας τῆς ἀρετῆς τοῖν ἀνδροῖν ἀναθήσομεν; Omnino scribendum est ἐπὶ τοῖνδε, non quin numerus dualis et pluralis possint coniungi, quamquam hoc quidem loco illud vix feras, sed quod, quantum intelligo, ἀμφοῖν περιβλέπτοιν ὄντοιν non dativi sed genitivi sunt. — In ultima ecloga e Junci libro Tit. CXXI, 35. p. 611, 4. haec leguntur: πόλε-

μοι δὲ καὶ μάχαι καὶ πράξεις ἐκίπονοι, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν ὁποῖά ἐστιν, εἴ τις ἐθέλοι μαρτύρια ποιήσασθαι τὰ ἔργα ἐπὶ τοῖς λόγοις· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ θανάτοις οἰκείων καὶ φίλων ὁποῖα ὁρῶσι πατέρες ἢ μητέρες, καιρὸς ἐπιτήδειος ὁ παρὼν ἐξηγήσασθαι· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ἐπὶ τὸ πλουτεῖν μεταβολὰς οὐδὲ κινδύνους ὑπομένουσιν ἐκάστων διὰ γῆς καὶ θαλάττης. Extrema verba mihi sic corrigenda videntur: ἀλλ' οὐδὲ τὰς ἐπὶ τῷ πλουτεῖν μεταβολὰς οὐδὲ κινδύνους οὓς ὑπομένουσιν ἕκαστοι διὰ γῆς καὶ θαλάττης.

Tit. CXVI, 47. p. 592, 43. Ex Aristotelis Chriis. Ἄλεξις ὁ τῶν κωμῳδιῶν ποιητής, ἐπειδή τις αὐτὸν ὄντα πρεσβύτην ἑώρακε μόλις πορευόμενον καὶ ἠρώτα, Τί ποιεῖς; ἔφη· Κατὰ σχολὴν ἀποθνήσκω. Scribendum e cod. A: ἑώρα et deinde τὸ τί ποιεῖ.

Tit. CXX, 27. Ἑρμοῦ ἐκ τῶν πρὸς Ἀσκληπιόν, pag. 603, 28. Περὶ δὲ θανάτου νῦν λεκτέον· τοὺς γὰρ πολλοὺς ὁ θάνατος φοβεῖ ὡς κακὸν μέγιστον, ἀγνοίᾳ τοῦ πράγματος. Θάνατος γὰρ γίγνεται διάλυσις καμόντος σώματος· καὶ γὰρ ἀριθμοῦ πληρωθέντος τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος. Ἀριθμὸς γάρ ἐστιν ἡ ἁρμογὴ τοῦ σώματος. Ἀποθνήσκει δὲ τὸ σῶμα, ὅταν μηκέτι δύναται φέρειν τὸν ἄνθρωπον· καὶ τοῦτό ἐστι θάνατος, διάλυσις σώματος καὶ ἀφανισμὸς αἰσθήσεως σωματικῆς. In hac ecloga plura manifesto corrupta sunt; imprimis verba καὶ γὰρ ἀριθμοῦ πληρωθέντος graviter laborant. Fortasse Hermes sic scripsit: Θάνατος γὰρ γίγνεται διάλυσις καμόντος σώματος καὶ ἀριθμοῦ (i. e. ἁρθμοῦ) πληρωθέντος τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος· ἀριθμὸς γάρ ἐστιν ἡ ἁρμογὴ τοῦ σώματος. Deinde scribendum: ὅταν μηκέτι δύνηται φέρειν τ. ἀ.

Tit. CXXIII, 12. p. 614, 30. E Nicolai libro de nationibus. Σινδοὶ τοσοῦτοι ἰχθῦς ἐπὶ τοὺς τάφους ἐπιβάλλουσιν, ὅσους πολεμίους ὁ θαπτόμενος ἀπέκτονὼς ᾖ Restituenda lectio editionis principis: ἀπεκτονὼς ἦν. Ibid. p. 614, 44. Τὸ αὐτὸ καὶ Ἡρόδοτος ἐν πέμπτῃ ἱστοριῶν παρὰ Σκυθῶν τῶν ὑπερθεν Κριστονέων γίγνεσθαι λέγει. Scrib. Κρηστωναίων.

LECTIONES STOBENSES.

PROPOSUIT

CAROLUS FELIX HALM,

PROFESSOR IN LYCEO ET GYMNASIO SPIRENSI.

PARTICULA POSTERIOR.

HEIDELBERGAE.

SUMPTIBUS J. C. B. MOHR, BIBLIOPOLAE ACADEMICI.

M. DCCC. XLII.

CAPUT QUINTUM.

De fragmentis ionicis.

1. Ex Perictyone Pythagorea.

Tit. LXXIX, 50. p. 457, 48. Gesn. Philosopha haec praecipit de filiae erga parentes officiis: Εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοιεν, ἰδίῃ κακῶν ταύτῃ καὶ ζώσῃ καὶ θανούσῃ ἁμαρτία παρὰ θεοῖσι γράφεται, ὑπό τε ἀνθρώπων μισέεται κ. τ. λ. In cod. optimo Parisiensi A post vocabulum κακῶν addita sunt: ἤ τινι ὦν. Hac lectione utens Jacobsius (nam priorum conatus nullius sunt momenti) in lectt. Stob. p. 120 totum locum sic corrigendum esse proposuit: εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοι ἢ λέγοι κακῶς ἢ ἀτιμᾴη, ταύτῃ κ.τ.λ. Nihil enim, inquit, facile inveneris, quod a depravatae lectionis vestigiis propius absit. At, si quid ego video, multo facilius locus, qui graviter corruptus videtur, in integrum restitui potest, modo lectione codicis A recte utaris. Scribo enim ne littera quidem addita aut dempta, sed recte disiunctis et coniunctis, quae male coniuncta aut disiuncta in cod. A apparent: εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοι ἐν ἰδίῃ κακῶν ἠτινιῶν, ταύτῃ καὶ ζώσῃ καὶ θανούσῃ ἁμαρτία παρὰ θεοῖσι γράφεται· „*si qua autem parentes contemnat in qualicunque genere malorum* s. *iniuriarum*“ etc. Forma pronominis ὁστισῶν praeter hunc locum in alio quoque fragmento ionico Perictyones exstat Tit. LXXXV, 19. p. 488, 43. οὔτε οὐσίην ἡντιναῶν ἐθέλει σῴαν ἐσιδέειν. — In sequentibus male scribitur in codicibus p. 458, 1: Δοκέω δὲ μὴ θεοὺς φρονέειν, ὁκότε τοῦτο ὁρέωσι γιγνόμενον. Vide de his verbis Jacobsii lectt. Stob. p. 121, qui, cum multi operam in hoc loco perdiderint, recte sibi coniecisse videtur: δοκέω δὲ μηδὲ θεοὺς καταφρονέειν. At vide ne verior sit emendatio: δοκέω δέ μοι θεοὺς φρονέειν, i. e. *puto autem deos attendere, si tale quid fieri vident.* De locutione δοκῶ μοι v. Jacobs. lectt. Stob. p. 116.

Tit. LXXXV, 19. p. 487, 23. Ἐκ τούτων γὰρ ἔργματα καλὰ γίνεται γυναικὶ ἐς αὐτήν τε καὶ ἄνδρα καὶ τέκνα καὶ οἶκον· πολλάκις δὲ καὶ πόλει, εἴγε πόλιας ἡ ἔθνεα ἡ τοίη γε κρατύνοι, ὡς ἐπὶ βασιλῆος ὁρίομεν. Scrib. ἡ τοιήδε, ut est p. 488, 20. ὥστε ἐν ἀταραξίῃ οὐκ ἂν γένοιτο ἡ τοιήδε. Ibid. p. 488, 20. Θεοὺς δὲ σέβειν δεῖ ἐς εὐελπιστίην εὐδαιμονίης, νόμοισί τε καὶ θεσμοῖσι πειθομένην πατρίοισι. Μετὰ δὲ τούτους μνᾶσθαι τοὺς θεοὺς γονέας τιμᾶν καὶ σέβειν. Verba τοὺς θεούς expungenda videntur, quippe a librario quodam adscripta, cui pronomen τούτους explicatione indigere videretur.

2. Ex Eusebio.

Tit. I, 85. p. 21, 3. scripsit Gaisfordius secundum cod. A: ἀεὶ τὸν ἐν ἐμοὶ θυμούμενον ἡμεροίην. At cum in ceteris codd. scriptura sit τὸν ἐμοὶ θυμούμενον, fortasse scribendum est: τὸ ἐν ἐμοὶ θυμούμενον, i. e. τὸ θυμοειδές. — Paullo post legitur: Τίς πονηρός, καὶ τίνι τούτων τί κοτε πέπρηκται, μὴ μέλοιμι· εἰδείην δὲ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τούτους μεταδιώκοιμι. Non dubito, quin μέλοιμι propter itacismum e genuino μέλοι μοι ortum sit.

Tit. X, 31 et 32. p. 130, 29. Τὸ οἰκονομέειν τὰ παρεόντα ἀνδρὸς προνόου· τὸ δὲ μηδ' ὅλως ἐθέλειν ἐστὶ τῶν δεόντων χρέεσθαι. Sequens fragmentum ita scriptum est apud Gaisfordium: Οὐδέποτε τῶν κτηθέντων, καταδεδουλωμένου δὲ ἑωυτὸν τῶν χρημάτων ἐστὶ τῇ κτήσει. In priore horum fragmentorum haud male quidem Gaisfordius emendavit ἐπὶ τῶν δεόντων, sed facile apparet, hac quoque emendatione recepta sententiam mancam manere atque imperfectam. Posterius fragmentum Jacobsius in lectt. Stob. p. 59. ita emendandum esse proposuit: ὁ μὴ δεσποτέων τῶν κτηθέντων καταδεδουλωμένος ἑωυτὸν τῶν χρημάτων ἐστὶ τῇ κτήσει. Sed quamvis acute vocem δεσποτέων e corruptis litteris οὐδέποτε τῶν elicuerit, tamen ei non contigit, ut totum locum persanaret, cum in eo emendando solum posterius fragmentum priore neglecto respexerit. Manifesto autem haec duo fragmenta unum tantum efficiunt, quod mirum est omnes editores fugisse, cum adeo in uno codice scripto apud Schowium eclogae in ceteris male distractae recte cohaereant. Apparet enim, genitivum καταδεδουλωμένου respondere genitivo ἀνδρὸς προνόου, praeterea e particula δέ post καταδεδ. satis clare elucet, huic participio aliud nomen oppositum fuisse, quod temporum iactura oblitteratum iam ex vocabulo corrupto οὐδέποτε eliciendum est. In codicibus nulla est lectionis diversitas, quae ad locum emendandum aliquid subsidii afferat, nisi quod in edit. Bas. non οὐδέποτε τῶν κτηθ., sed οὐδέποτ' ὡτῶν κτηθ. scriptum est. Mihi certum est, in his latere genitivum ionicum οὐ δεσπότεω τῶν κτηθ., quo invento omnia optime cohaerent. Puto enim totum locum sic emendandum esse: τὸ οἰκονομέειν τὰ παρεόντα ἀνδρὸς προνόου· τὸ δὲ μηδ' ὅλως ἐθέλειν ἔς τι τῶν δεόντων χρέεσθαι οὐ δεσπότεω τῶν κτηθέντων, καταδεδουλωμένου δὲ ἑωυτὸν των χρημάτων ἐστὶ τῇ κτήσει. Horum verborum haec est sententia: *Praesentibus bene uti est hominis prudentis; sed nolle omnino iis ad res necessarias uti, eius est qui opibus suis non imperet, sed ipse se opibus quas habet in servitutem addixerit.* Pro ἐστὶ τῶν δεόντων me rectius scripsisse ἔς τι τῶν δεόντων, quam quod invenit Gaisfordius ἐπὶ τῶν δεόντων, nemo, opinor, infitiabitur. Cf. locum similem ipsius Eusebii apud Stob. Tit. XVI, 14. p. 154, 11: Ἀνὴρ μεγάλα ἔχων χρήματα ἀποτεθησαυρισμένα, ἔπειτα γνώμῃ τῇ ἑωυτοῦ ἐς μηδὲν τῶν δεόντων οἷός τε ὢν αὐτοῖς χρέεσθαι, ἔοικε κ. τ. λ.

Tit. XVI, 24. p. 154, 51. Ἀνδρα χρήματα μεγάλα ἔχοντα ἀποτεθησαυρισμένα, καὶ αὐτοῦ τούτου εἵνεκα ἐπικτώμενον καὶ ὅκως αἰεί τι τοῖς παρεοῦσι προσθείη (προσθέῃ?), χρήματα μὲν ἔχοντα, μήτε δὲ εἰς ἑωυτὸν μήτε εἰς ἄλλο τι τῶν χρησίμων ἀναλίσκοντα, μήκοτε πλουτέειν ἀποφήνεις, φύλακα δὲ καὶ πορισὴν εἶναι ἀλλοτρίων χρημάτων, καὶ πόνους ἔχειν αἱρέεσθαι πολλάκις, καὶ τοῖς ἑωυτῷ μηδὲν προσήκουσιν ἐπικτώμενον. In lectione ἀποφήνεις nec verbi genus activum (cf. Euseb. Tit. XXVII, 13.) probandum est, nec constructionis ratio apparet. Corrupta est, opinor, lectio ex coniunctivo medii ἀποφήνῃ· „*hunc cave divitem esse existimes*“. Extrema verba Gesnerus prave intellexisse videtur, si quidem hanc affert eorum interpretationem, quam nec J. Conr. Orellius correxit: *sed custodem et*

alienis comparandis natum, qui saepenumero sibi labores creet, et res nihil ad se pertinentes augeat. Commate ante πολλάκις posito sententiam ita explicandam censeo: *sed eum* (existima) *sua sponte labores suscipere, saepe etiam hominibus nihil ad se pertinentibus* (i. e. sibi non necessariis) *opes congerentem.*

Tit. XLVI, 30. p. 308, 53. Ἄρχοντος ἀγαθοῦ κέρδας μοῦνον τοῦτο οἰκήϊον καὶ μυρίων κερδέων ἄλλων ἀντάξιον, πάντα μιν πρήσσειν, ὥστε καὶ παρὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀρχῆς καὶ παυσάμενον πάντα χρηστὰ καὶ δικαιοσύνην παρὰ τῶν ἀρχθέντων μαρτυρέεσθαι. Poterat Gaisfordius verba e cod. A emendare, qui recte habet: ὥστε καὶ παρὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀρχῆς καὶ παυσαμένῳ (vel παυσαμένῳ οἱ, ut scribitur in cod. B) πάντα χρηστὰ . . . . παρὰ τῶν ἀρχθέντων μαρτυρέεσθαι.

Tit. XLVI, 33. p. 309, 10. Ἀρχὴν ἔχων μὴ ἀπομνησικάκει πρὸς τοὺς ἐν διχοστασίῃ σοι πρότερον γεγενημένους· οὐ γὰρ ὅκως ἀμύνεαι ἐχθροὺς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν παρηρημένους, ἀλλ' ὅκως καὶ τῆς παρ' ἄλλων ἐπιβουλῆς ἀσφαλίας καὶ ἀνεπιβουλεύτους φυλάξῃς τοὺς ὑπὸ σοὶ τεταγμένους· καὶ ὅκως τοῦ ὀρθοῦ φύλαξ εἴῃς καὶ θεοῦ μεγάλης δικαιοσύνης ὑπηρέτης τε καὶ ἐξηγητής. In his verbis particula ὅκως primum cum indicativo futuri, deinde cum coniunctivo, tum cum optativo coniuncta est. Optativum εἴῃς non esse ferendum pro certo habeo; scribendum puto: καὶ ὅκως . . . ἔῃς. Sic Tit. LXXXV, 19. p. 488, 57. ceteri codd. male habent: ἢν μὴ ἀναρμόνιος εἰς τὸ πᾶν εἴῃ, solus cod. A rectam lectionem ἔῃ servavit. Num praestet pro ἀμύνεαι legere ἀμόνηαι, an in vulgata sit acquiescendum, in medio relinquo. Corruptam autem lectionem παρηρημένους, pro qua cod. A habet παρηρημένος, sed suprascripto εἰ ἠρημένος, et similiter cod. B m. sec., Koenius ad Gregor. de dial. Attica §. 40. p. 95. Schaef. bene correxit substituta forma ionica ἀρῃρημένους; sed recte praeterea observavit Gaisfordius, verbum substantivum videri deesse; illud mihi latere videtur in altera lectione cod. A εἰ ἠρημένος, quam sequens scribendum esse censeo: ἐπὶ τὴν ἀρχὴν εἰ ἀρῃρημένος.

Tit. XLVI, 35. p. 309, 36. ἐν οὕτῳ ἀσφαλεστάτῃ ὀφειλεύσῃ εἶναι κρίσει . . . ., τὴν οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἔτι ἀνακαλέσασθαι γιγνομένης τῆς ἁμαρτάδος. Codicis A lectio est: τὴν οὐχ οἷά τέ ἐστιν, in qua Gaisfordio latere videtur οὐχ οἷός τέ ἐστιν. Immo latet οὐχ οἷά τέ ἐστιν, quod est idem atque οὐχ οἷόν τε; sed cum lectio codicis A exquisitior sit (cf. Matth. gramm. §. 443. Vol. II. p. 829. ed. II., Bernh. Synt. p. 335., Poppo prolegg. ad Thuc. I. p. 94.), certe vulgatae praeferenda est; v. Euseb. ap. Stob. Tit. XLVI, 41. p. 310, 24. ἐπειδὴ οὐχ οἷά τε ἦν ἄλλως.

Tit. XLVI, 40. p. 310, 5. Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔθνεός τευ ἢ πόλιος ἀρχὴν εἰληφὼς . . . . ἔοικε τῷ (malim ἔοικέ τῳ) ἀνδρὶ παρακαταθήκην εἰληφότι μεγάλων χρημάτων· ὥςπερ γὰρ καὶ ἐκεῖνος οὐκ ἐπὶ τὸ κατασχεῖν λαμβάνει οὐδὲ κτῆμα ἴδιον ποιήσασθαι τὰ δοθέντα, ἀλλ' ὅστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ παραθεμένῳ, ἐπεὰν ἀπαιτέηται κ. τ. λ. Cod. A pro ἐπὶ τὸ κατασχεῖν habet ἐπὶ τῷ καταυχεῖν. Haud difficile est intelligere, Eusebium scripsisse: οὐκ ἐπὶ τῷ κατασχεῖν . . . . ἀλλ' ὅστε φυλάξαι. Cf. Euseb. ap. Stob. I, 85. p. 80, 43. Μήκοτε ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀληθέος καὶ ὥστε παρ' ἃ αὐτὸς οἶδα παραλογίσασθαι τὸν προσδιαλεγόμενον ἢ ἐρίσαι ἐπαρθείην.

Tit. LIII, 16. p. 359, 30. Ἄνθρωποι ἰσχὺν καὶ ῥώμην καὶ τάχος μοῦνα ἀσκέοντες, καὶ ὅκως ταῦτα ἔχοντες ἀπὸ μούνων τούτων εὐδοκιμέσουσιν ἐσπουδακότες, τοῦ δὲ κῆς ψυχῆς ἐπιμέλεσθαι, οὐ κατὰ γιγνόμενοι ἀγνοεῦσι· καὶ τούτων μὲν ὁκόσα κοινὰ πρὸς θηρία ἔχουσι, καὶ τῶν πολλῶν ἀσθενέστερον, τούτων μὲν ἐπιμελούμενοι, τοῦ δὲ ἐν ἑωυτοῖσι θειοτάτου, καὶ καθ' ὅτι αὐτοῖς ἐστιν (scrib. ἔστιν) εἰ οἷόν τε τοῖς θεοῖς ἐξομοιοῦσθαι, ἀμελέοντες.

Egit de hoc loco Jacobsius in lectt. Stob. p. 98., ubi hanc eius emendationem proposuit: Ἄνθρωποι . . . . ἀσκέοντες καὶ . . . . ἐσπουδακότες, οὐδὲ τῆς ψυχῆς ἐπιμελέες, τούτου ἕκατι γιγνόμενοι ἀγνοεῦσι κ. τ. λ. In his acute quidem vidit, apodosin esse in verbo ἀγνοεῦσι, et ab hoc verbo pendere participia γιγνόμενοι, ἐπιμελόμενοι, ἀμελέοντες; sed vereor, ut iis quae mutavit verborum structura restituatur. Mihi locus propterea corruptus fuisse videtur, quod librarius quidam male sanus difficilem verborum structuram adminiculo quodam sustentandam sibi existimavit. Si enim vocula δέ et οὔ expunxeris, turbatus verborum ordo bene coalescet: Ἄνθρωποι ἰσχὺν καὶ ῥώμην καὶ τάχος μοῦνα ἀσκέοντες, καὶ ὅκως ταῦτα ἔχοντες ἀπὸ μούνων τούτων εὐδοκιμέωσιν ἐσπουδακότες, τοῦ τῆς ψυχῆς ἐπιμέλεσθαι ἕκατι γιγνόμενοι ἀγνοεῦσι, καὶ τούτων μὲν κ. τ. λ. *Homines, qui corporis tantum vires et robur et velocitatem exercent, et id agunt, ut his excultis fama floreant, ignorant se ideo natos esse, ut animi curam habeant* etc. Praeterea Gaisfordio lectio vulgata ἐπιμελόμενοι retinenda erat, cum supra quoque Eusebius eadem forma utatur, τῆς ψυχῆς ἐπιμέλεσθαι; adde Democr. ap. Stob. LXXXIII, 25. p. 475, 5. Denique valde dubito de forma ἐξομοιεύεσθαι; scribendum videtur: ἐξομοιεῦσθαι, aut cum aliquot codd. ἐξομοιόεσθαι.

Tit. CVII, 9. p. 567. in. Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὰν δοκέωσι παρ' ἀξίην πρήσσειν, δυσαναισχετέοντες, ἔπειτα δεινολογεόμενοι πρὸς ἑωυτοὺς καὶ τοὺς πλησιάζοντας τοιάδε διαλέγονται. Ὁ μὲν γαμέει καὶ ἐξ οἴκων τῶν εὐδαιμόνων, ἐγὼ δὲ ἄγαμος, ... καὶ ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἄρχουσι καὶ τετιμέαται, τὸ δ' ἐμὸν ἐν ἰδιωτέω λόγῳ καὶ ἀτίμῳ. Scribendum videtur: τὸ δ' ἐμὸν ἐν ἰδιώτεω λόγῳ καὶ ἄτιμον. Praeterea cum in cod. B τιμέονται et in A τετιμέωνται scriptum sit, lectio τιμέωνται vulgatae videtur substituenda esse.

3. E Democrito.

Tit. I, 40. p. 4, 40. δι' ἐπιθυμίην τοῦ τι πρήσσειν ἀνήκεστον ὃ νόμοι κωλύουσιν. Praefero lectionem cod. A: ἀνήκεστον ὧν νόμοι κ. i. e. *aliquid insanabile ex iis, quae legibus interdicta sunt.* Pergit deinde scriptor: Διόπερ τὰ μὲν μὴ δίζεσθαι χρεών, ἐπὶ δὲ τοῖς εὐθυμέεσθαι χρεών, παραβάλλοντα τὸν ἑωυτοῦ βίον πρὸς τὸν τῶν φαυλότερον πρησσόντων, καὶ μακαρίζειν ἑωυτὸν ἐνθυμεύμενον ἃ πάσχουσιν, ὅκως αὐτέων βέλτιον πρήσσῃ τε καὶ διάγῃ. Malim: εὐθυμεύμενον ἃ πάσχουσι καὶ ὅκως αὐτέων βέλτιον πρήσσει τε καὶ διάγει· *cum tecum reputes, quae illi patiantur, et quanto illis ipse melius vivas atque agas.*

Tit. XLIII, 44. p. 243. Τοῖς χρηστοῖσιν οὐ συμφέρον ἀμελέοντας τῶν ἑωυτῶν ἄλλα πρήσσειν· τὰ γὰρ ἴδια κακῶς [ἂν] ἔσχεν. Εἰ δὲ ἀμελέοιτο τῶν δημοσίων, κακῶς ἀκούειν γίγνεται, καὶ ἦν μηδὲν μήτε κλέπτῃ μήτε ἀδικέῃ· κ. τ. λ. Gaisfordius putat, fortasse scribendum esse: ἀμελέοιτό τι τῶν δημοσίων, saltem τί cogitatione supplendum esse. Potius locus διττογραφίᾳ laborare et sic corrigendus esse videtur: εἰ δὲ ἀμελέοι τῶν δημ. scil. ὁ χρηστός, orationem enim a numero plurali ad singularem transiisse, e verbis sequentibus apparet: κακῶς ἀκούειν γίγνεται, καὶ ἦν μηδὲν μήτε κλέπτῃ μήτε ἀδικέῃ· ἐπεὶ καὶ ἀμελέοντι ἢ ἀδικέοντι κίνδυνος κακῶς ἀκούειν, καὶ δὴ καὶ παθεῖν τι. In his verbis J. Conr. Orelli (Opusc. mor. I. p. 735.) post ἀμελέοντι vv. οὐχ ἧσσον excidisse videntur. Facilius locum corrigas, si scribas: ἐπεὶ καὶ ἀμελέοντι καὶ ἀδικέοντι κ. τ. λ.

Tit. XLIV, 15. p. 278, 52. Δίκη μέν ἐστιν ἔρδειν τὰ χρὴ ἐόντα· ἀδικέη δὲ μὴ ἔρδειν τὰ χρὴ ἐόντα ἀλλὰ παρατρέπεσθαι. Cod. A bis habet χρηεόντα, uno vocabulo scriptum.

Ut primum hunc locum legi, statim mihi in mentem venit, pro τὰ χρὴ ἐόντα scribendum esse τὰ χρέοντα, sed cum nullum huius formae exemplum mihi suppeteret, nec quidquam de plurali participii χρεών a grammaticis traditum invenirem, ipse coniecturam ut inanem sprevi. Nunc me inventi non poenitet; legitur enim in fragmento ipsius Democriti in Stob. Ecl. phys. et mor. II, 9, 3. Vol. II. p. 408. Heer. ὃς δ' ἂν δίκης ἀλογίῃ καὶ τὰ χρέοντα μὴ ἴρδῃ κ. τ. λ. De forma χρέοντα orta ex primitivo χράοντα (cf. τὰ ἀποχρῶντα) v. Buttm. gramm. ampl. §. 105. not. 7. Vol. I. p. 499.

Tit. XLVI, 48. p. 310. ult. Οὐδεμία μηχανὴ τῷ νῦν καθεστῶτι ῥυθμῷ μὴ οὐκ ἀδικεῖν τοὺς ἄρχοντας, ἢν καὶ πάνυ ἀγαθοὶ ἔωσιν. Οὐδενὶ γὰρ ἄλλῳ ἔοικεν, εἰ ἑωυτῷ τὸν αὐτὸν ἐφ' ἑτέροισι γίγνεσθαι (Cod. Par. οὐ γίγνεσθαι)· δεῖ δέ κως οὕτω καὶ ταῦτα κοσμηθῆναι, ὅκως ὁ μηδὲν ἀδικέων, ἢν καὶ πάνυ ἐτάζῃ τοὺς ἀδικέοντας, μὴ ὑπ' ἐκείνους γενέσθαι, ἀλλά τις ἢ θεσμὸς ἤ τι ἄλλο ἀμυνεῖ τῷ τὰ δίκαια ποιεῦντι. Verba obscurissima οὐδενὶ γὰρ ἄλλῳ — γίγνεσθαι, quae postremo Jacobsius in lectt. Stob. p. 19 tractavit, vix tangere audeo, nisi tamen intelligo verborum nexum hanc fere sententiam postulare: οὐδενὶ γὰρ ἄλλῳ ἔοικεν ἢ τῷ τὸν αὐτὸν ἐφ' ἑτέροισι αὖ γίγνεσθαι. Sed loci mentionem inieci, quod mendum in posteriore eius parte certius emendare posse mihi videor. Quod enim Gaisfordius suspicatus est, verba ἀλλά τις ἢ θεσμός κ. τ. λ. ita corrigenda esse „ἀλλά τις ἢ θεσμὸς ἤ τι ἄλλο ἀμύνειν τῷ τὰ δίκαια ποιεῦντι“: hac ille suspicione locum non sanavit, sed vitium vitio auxit. Spero fore ut probabilius habeatur, quod mihi in mentem venit: δεῖ δέ κως οὕτω καὶ ταῦτα κοσμηθῆναι, ὅκως ὁ μηδὲν ἀδικέων, ἢν καὶ πάνυ ἐτάζῃ τοὺς ἀδικέοντας μὴ ὑπ' ἐκείνους γενήσεται, ἀλλά τις ἢ θεσμὸς ἤ τι ἄλλο ἀμυνεῖ τῷ τὰ δίκαια ποιεῦντι. *Oportebat autem hoc quoque ita constitui, ut ne is, qui nemini iniuriam facit, quamvis acriter iniuriarum auctores persequatur, in eorum potestatem veniat, sed ut iustus aut lege aliqua aut alia re defendatur.*

Tit. LXXVI, 13. p. 451, 53. Τεκνοτροφίη σφαλερόν· τὴν μὲν γὰρ ἐπιτυχίην ἀγῶνος μεστὴν καὶ φροντίδος κέκτηται, τὴν δὲ ἀποτυχίην, ἀνυπέρθετον ἑτέρην ὀδύνην. Scribendum e cod. A: τὴν δὲ ἀποτυχίην ἀνυπέρθετον ἑτέρῃ ὀδύνῃ i. e. *infortunium, quod nulla alia calamitate superetur.*

Tit. XCIV, 25. p. 513, 51. Χρήματα πορίζειν μὲν οὐκ ἀχρεῖον· ἐξ ἀδικίης δὲ, πάντως κάκιον. Scribendum videtur: παντὸς κάκιον. Addendum est hoc fragmentum Democriti reliquiis ab J. Conr. Orellio in Opusc. mor. et sentent. Vol. I. p. 91 sqq. collectis; nomen enim Democriti in lemmate demum e cod. A accessit.

Tit. CXV, 19. p. 586, 8. Ἰσχὺς καὶ εὐμορφίη νεότητος ἀγαθά· γῆρας δὲ σωφροσύνης ἄνθος. Scribendum videtur: γήραος δὲ (scil. ἀγαθὸν) σωφροσύνης ἄνθος.

Tit. CXVI, 45. p. 592, 37. Αὐξανομένου τοῦ σώματος, συναυξάνονται φρένες· γηράσκοντος δὲ συγγηράσκουσι, καὶ εἰς τὰ πράγματα πάντα ἀμβλύνονται. Scrib. e cod. A: αὐξανομένῳ τῷ σώματι συναυξάνονται φρένες· γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι.

Ex addendis ex edit. Froben. ap. Gaisf. Vol. IV. p. 372 ed. Lips. Διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία· μὴ κτηθεῖσα μὲν γὰρ τρύχει, κτηθεῖσα δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεῖσα δὲ ταῖς λύπαις. Scrib. διηνεκής ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία.

Licebit hac occasione oblata duo praeterea Democriti fragmenta tangere, quae exstant in Stobaei Eclogis moral. Lib. II. c. 9. 4 et 5 in edit. Heer. Vol. II. p. 408. Horum alterum sic vulgatur: Οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποισι διδοῦσι τἀγαθὰ πάντα καὶ πάλαι καὶ

νῦν, πλὴν ὁπόσα κακὰ καὶ βλαβερὰ καὶ ἀνωφελέα. Τάδε ὁ' οὐ πάλαι οὔτε νῦν θεοὶ ἀνθρώποισι δωρέονται, ἀλλ' αὐτοὶ τοίςδεσι ἀμπελάζουσι διὰ τὴν τυφλότητα καὶ ἀγνωμοσύνην. Forma ἀμπελάζουσι nulla est et facillime sic corrigenda: ἐμπελάζουσι. — Sequens fragmentum Canterus codicum auctoritatem secutus ita edidit: Τύχη μεγαλόδωρος, ἀλλ' ἀβέβαιος, φύσις δὲ αὐτάρκης· διόπερ νικᾷ τῷ ἥσσονι καὶ βεβαίῳ τὸ μεῖζον τῆς ἐλπίδος. Haec verba Heerenius non correxit, sed pessime depravavit scribens: διόπερ νικᾷ τῶ ἥσσονος καὶ ἀβεβαίω τὸ μεῖζον τῆς ἐλπίδος· a qua coniectura si nihil aliud, at saltem formae doricae alieno loco illatae eum deterrere debuerant. Ut dicam, quid ego de loco difficillimo statuam, sententia sibi constabit, si scripseris: διόπερ νικᾷ τῷ ἥσσονι καὶ βεβαίῳ μεῖζον τῆς ἐλπίδος, h. e. *quapropter Natura minore sua vi, sed ea constanti, Fortunam magis quam quis speraverit vincit.*

CAPUT SEXTUM.

De fragmentis doricis.

Tit. I, 63. Perictyone. In fine eclogae p. 7, 7. haec leguntur: Ὅστις ἂν ἀναλῦσαι οἷός (οἷός τε?) ἐστι πάντα γίνη ὑπὸ μίαν καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχὰν, καὶ πάλιν ἐκ ταύτας συνθεῖναι καὶ ἀριθμάσασθαι, οὗτος δοκεῖ καὶ σοφώτατος εἶναι καὶ ἀληθέστατος, ἔτι δὲ καὶ καλὰν σκοπιὰν ἀνευρηκέναι, ἀφ' ἃς δυνατὸς ἐσεῖται τόν τε θεὸν κατόψασθαι καὶ πάντα τε τὰ ἐν τᾷ συστοιχίᾳ τε καὶ τάξει, τὰ ἐκείνου κατακεχωρισμένα. Extrema verba leviter corrupta sic emendanda esse censeo: ἀφ' ἃς δυνατὸς ἐσεῖται τόν τε θεὸν κατόψασθαι καὶ πάντα δὲ τὰ ἐν τᾷ συστοιχίᾳ τε καὶ τάξει τᾷ ἐκείνου κατακεχωρισμένα. Ne quis dubitet de usu particularum καὶ — δὲ in his quae Pythagoricorum feruntur fragmentis confero Hippodamum ap. Stob. CIII, 26. p. 555, 38. καὶ τἄλλα δὲ μόριά τε καὶ μέρεα ὑπὲρ τοῦ ὅλω καὶ τῶ παντὸς συντέτακται. Eaedem particulae praeterea restituendae sunt, Brysoni Pythagorico, Tit. LXXXV, 15. p. 484, 41, ubi nunc scribitur: Καὶ τἄλλα μὲν πάντα μαστευόμενος καὶ ἀνερευνῶν οὕτως εὑρήσεις ἔχοντα ποτ' ἄλλαλα. Rectius habet cod. A καὶ τἄλλα δὲ πάντα. Non enim cogitavit Gaisfordius, post haec verba novum fragmentum incipere. — De vocab. συστοιχία in fragm. Perictyones v. Bonitz in Jahni Ann. nov. Vol. XXXII. p. 386.

Tit. I, 64. Metopus. p. 7, 54. Ἐπεὶ γὰρ τᾶς ψυχᾶς δύο μέρεα, τὸ μὲν λογιστικὸν, τὸ δὲ ἄλογον· τῶ δὲ ἀλόγω τὸ μὲν θυμοειδὲς, τὸ δ' ἐπιθυμητικόν· καὶ τὸ μὲν λογιστικόν ἐντι, ᾧ κρίνομες καὶ θεωροῦμες· τὸ δ' ἄλογον, ᾧ ὁρμῶμες καὶ ὀρεγόμεθα· καὶ τούτου τὸ μὲν οἷον ἀμυντικὸν καὶ ὑπερμαχατικὸν ποττοὺς πλασίον θυμοειδὲς ὀνυμάζεται, τὸ δ' οἷον ὀρεκτικὸν καὶ ποθητικὸν τᾶς οἰκείας τῶ σώματος συστάσιος ἐπιθυμητικόν· φανερὸν ὡς κ. τ. λ. Qui sententiarum nexum vel leviter reputaverit, non potest non intelligere verborum ordinem in codd. turbatum esse. Omnia optime cohaerebunt, si verba ita transposueris: Ἐπεὶ γὰρ τᾶς ψυχᾶς δύο μέρεα, τὸ μὲν λογιστικὸν, τὸ δὲ ἄλογον· καὶ τὸ μὲν λογιστικόν ἐντι, ᾧ κρίνομες καὶ θεωροῦμες· τὸ δὲ ἄλογον, ᾧ ὁρμῶμες καὶ ὀρεγόμεθα· τῶ δὲ ἀλόγω τὸ μὲν θυμοειδὲς, τὸ δ' ἐπιθυμητικόν· καὶ τούτου τὸ μὲν οἷον ἀμυντικὸν . . . . . θυμοειδὲς ὀνυμάζεται κ. τ. λ.

Ibid. p. 11, 30. Ταὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ ἐπιτείνοντι καὶ ἀνίεντι τοὶ πολιτικοὶ, συναρμόζοντες τὰ ἄλογα μέρεα τᾶς ψυχᾶς ποτὶ τὸ λόγον ἔχον. Ταύτας δὲ συναρμογᾶς ὅρος, τὸ μήτε κ. τ. λ. Debebat Gaisfordius optimam optimi codicis A lectionem recipere, qua vi-

tiosa oratio ita emendatur: τὰ ἄλογα μέρεα τᾶς ψυχᾶς ποτὶ τὰ λόγον ἔχοντα. Τᾶς δὲ συναρμογᾶς ὅρος κ. τ. λ.

Tit. I, 66. Clinias. Ecloga e Cliniae libro de sanctitate et pietate ab his verbis orditur: Ὁπόσας δεῖ τὰς αἰτίας ἀναιρεῖν, δι' ἃς ἀδικεῖν πέφυκεν ἄνθρωπος; Haec verba ante Gaisfordium corruptissime ita legebantur: Ὁπόταν δ' ἐκ τῶ τὰς αἰτίας ἀναιρέν κ. τ. λ. Emendavit Gaisfordius gravissimam loci corruptelam lectione codicis A recepta; sed non totum locum persanavit, cum reliquerit verbum vitiosum ἀναιρεῖν, pro quo scribendum est: ἀνευρεῖν sive ἀνευρέν. Cf. de frequenti confusione horum verborum Jacobsii lectt. Stob. p. 145.

Ibid. p. 8, 20. Διδάσκειν ὧν δεῖ τοὺς νέους ἐξ ἀρχᾶς τάν τε τῶν θεῶν τιμὰν καὶ τὰν τῶν νόμων· ἐκ τῶν δὲ γὰρ φανερὸν ἂν εἴη, ὅτι πᾶν ἔργον ἀνθρώπινον, καὶ βίος, ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξει, καὶ ὀρθοπλοεῖ. Quantopere haec verba homines doctos vexaverint, apparet ex iis, quae Gaisfordius in notis criticis congessit; nec tamen eorum emendatio adeo difficilis videtur. Una enim syllaba, quae ob similitudinem litterarum excidit, totus locus foede depravatus est, quem ita refingendum censeo: ἐκ τῶνδε γὰρ φανερὸν ἂν εἴη, ὅτι πᾶν ἔργον ἀνθρώπινον καὶ βίος, ὃς ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξει, καὶ ὀρθοπλοεῖ. *Ex his enim fere apparet, omnem actionem et vitam humanam, quae sanctitatis et pietatis particeps erit, continuo etiam rectum cursum tenere.*

Tit. I, 67. Theages. p. 8, 35. Ἔχει δὲ καὶ ὁ τᾶς ψυχᾶς διάκοσμος οὕτως. Τὸ μὲν γάρ τι αὐτᾶς ἐστι λογισμὸς, τὸ δὲ θύμωσις, τὸ δ' ἐπιθυμία. Ex sequentibus apparet scribendum esse: τὸ δὲ θυμὸς, τὸ δ' ἐπιθυμία. Sic enim pergit philosophus: Λογισμὸς μὲν οὖν ὁ κρατίων τᾶς γνώσιος· θυμὸς δὲ ὁ κρατίων τῶ μένεος· ἐπιθυμία δὲ ἡ κρατοῦσα τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἀδεῶς· et deinde p. 9. ὅκα μὲν γὰρ ὁ νόος τᾶς ψυχᾶς ἀμβλακίσκῃ, ὀνομάζεται ἡ τοιάδε διάθεσις ἀφροσύνα· ὅκα δὲ ὁ θυμὸς, θρασύτας ἢ δειλία· ὅκα δὲ ἐπιθυμία, ἀκρασία; et similiter paullo post. Adde Callicratidam ap. Stob. Tit. LXX, 11. p. 426, 6. ἴσχει δὲ τὸ ἴσχνος τοῦτο τᾶς διακοσμάσιος πρᾶτον καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐν τᾷ διαιρέσει τᾶς ψυχᾶς ταύτας· ὃ μέν τί ἐντι λογισμὸς, ὃ δὲ θυμὸς, ὃ δὲ ἐπιθυμία. Sed apparet in his verbis Callicratidae ταύτας, ut nunc quidem locus scriptus legitur, non esse ferendum. Emendata verborum distinctione scribendum esse puto: ἔχει δὲ τὸ ἴσχνος τοῦτο . . . ὁ ἄνθρωπος ἐν τᾷ διαιρέσει τᾶς ψυχᾶς· ταύτας γὰρ ὃ μέν τι κ. τ. λ. — Paullo post apud Theagem legitur p. 8, 40: Ὅκαν οὖν εἰς τὸ ἓν τὰ τρία ταῦτα μολῇ (scrib. μόλῃ), μίαν ἐπιδεξάμενα συναρμογάν, τόκα δὲ γίνεται ἀρετὰ καὶ ὁμολογία ἐν τᾷ ψυχᾷ· ὅκαν δὲ στασιάζοντα καὶ ἀπ' ἀλλάλων ἀπέσπασται, τόκα δὲ γίνεται κακία καὶ ἀναρμοστία ἐν τᾷ ψυχᾷ. Editores animadvertisse non videntur, in posteriore membro verborum adscriptorum ὅκαν cum indicativo contra linguae leges coniunctum esse. An cum in hac ipsa ecloga coniunctionem ὅκαν undecies modus coniunctivus subsequatur, hoc uno loco indicativum feremus? Hic quoque codex A critico facem praeferre videtur. Cum enim in eo pro ἀπέσπασται sit ἀπόσπασται, haud improbabile est scribendum esse: ὅκαν δὲ στασιάζοντα καὶ ἀπ' ἀλλάλων ἀπόσπαστα ᾖ. — Eandem eclogam Gaisfordius insigni fragmento, quod in ceteris codicibus desideratur, ope praestantissimi codicis A auxit, sed non omnia, quae emendanda erant, emendavit. Legitur enim: καὶ ὅκα μὲν ἐπὶ τὸ μεῖον ἀμβλακίσκῃ ὁ θυμὸς, δειλία· ὅκα δὲ ἐπὶ τὸ μεῖζον, θράσος· καὶ ὅκα μὲν ἐπὶ τὸ μεῖον ἀμβλακίσκῃ ἁ ἐπιθυμία, μισαδονία· ὅκα δ' ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀκολασία. Pro μισαδονία scribendum est: φιλαδονία; cf. Diotog. Tit. XLVIII, 62. p. 330. ult. ἁ δὲ φιλαδονία

(γίγνεται) περὶ τὸ ἐπιθυμητικόν· τοῦτο γὰρ θῆλυ καὶ ὑγρὸν μέρος τῆς ψυχῆς. Adde Tit. I, 66. p. 8, 15. Tit. XLVIII, 62. p. 330, 56. — Paullo post legitur in editione Gaisfordii: Ἃ δὲ κατ' ὀρθὸν λόγον αὐτῆς σύνταξις, ὅσα μὲν ἐν τῷ θεωρεῖν καὶ κρίνειν γίνηται, ἀ ἀρετὰ καλίεται φρόνασις. Verba ἀ ἀρετὰ in codice A desunt. Veritus est Gaisfordius eius auctoritatem sequi, quamquam meliore duce uti non poterat. Cum enim verba ὁ δὲ κατ' ὀρθὸν λόγον αὐτῆς σύνταξις, et quae his antecedunt, in ceteris codd. desint, non ita mirum est, ad supplendam orationem imperfectam a librariis aliquid inculcatum esse. Sed longe praestat lectio cod. A, in qua verba ita cohaerent: ἀ δὲ κατ' ὀρθὸν λόγον αὐτᾶς (i. e. τᾶς ψυχᾶς) σύνταξις καλίεται φρόνασις.

In alio fragmento ex eodem Theagis libro Tit. I, 69. p. 12, 21. haec est lectio librorum impressorum: ἔχει δέ γε καὶ ἁ ψυχὰ καὶ τὰ περὶ αὐτὰν τὰν διάθεσιν καὶ τὰν ἀναλογίαν ταύταν. In cod. A est haec insignis lectio: περὶ αὐτὰν διάθεσις τὴν ἀναλογίαν, ex qua locus facile ita restitui potest: ἔχει δέ γε καὶ ἁ ψυχὰ καὶ ἁ περὶ αὐτὰν διάθεσις τὰν ἀναλογίαν ταύταν. Cf. ibid. p. 12, 29: ὁ δ' αὐτὸς λόγος (= ἡ δ' αὐτὴ ἀναλογία) καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων διαθέσιον τῶν ἀντικειμένων. — Paullo post legitur p. 12, 42: Γίνεται γὰρ ἐκ τῶν παθέων ἁ ἀρετά· καὶ γενναθεῖσα πάλιν συναύξεται τούτοις. Malim καὶ γενναθεῖσα, i. e. γενομένη, ne novum verbum inferatur. Cf. Buttm. gramm. max. Vol. II. p. 136. ed. Lob. et adde Theag. Tit. I, 73. p. 13, 50: ἀδυνατεῖ κατ' ἄκρας γεναθῆμεν παναλαθέως ἀγαθός, quo loco Gaisfordius falsam lectionem γεννηθῆμεν propagavit.

Tit. I, 70. Archytas. p. 13, 1. Οὐ γὰρ ἁ κτῆσις τᾶς ἀρετᾶς εὐδαιμονία ἦς, ἀλλὰ χρᾶσις. Scrib. ἀλλ' ἁ χρᾶσις. Imperfecto ἦς ad ea respicitur, quae superiore loco philosophus de eadem re disputaverat; v. Stallb. ad Plat. Phaed. p. 72, A.

Tit. I, 72. Archytas. p. 13, 28. Ὁ μὲν γὰρ εὐδαίμων ἐξ ἐπαινετῶ καὶ μακαριστὸ γίνεται· ὁ δὲ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐξ ἐπαινετῶ μόνον. Γίνεται δὲ ὁ μὲν ἔπαινος ἐπ' ἀρετᾷ, ὁ δὲ μακαρισμὸς ἐπ' εὐτυχίᾳ. Καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπὶ τοῖς παρὰ ταύτης ἀγαθοῖς γίνεται τοιοῦτος, ὁ δ' εὐδαίμων καὶ ἐπὶ τοῖς διὰ τύχαν· καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀναφαίρετον ἔχει τὰν ἀρετάν, ὁ δ' εὐδαίμων ἐστὶν (scrib. ἔστιν) ὅκ' ἀφαιρίσεται τὰν εὐδαιμοσύναν. Sic locum edidit Gaisfordius e cod. Par. A. Antea verba misere corrupta et mutila sic vulgabantur: Καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπὶ τοῖς παρ' αὐτὸν ἀγαθοῖς γίνεται τοιοῦτος, ὁ δὲ εὐδαίμων ἐντὶ ὅκ' ἀφαιρίσεται τὰν εὐδαιμοσύναν. Nunc ope codicis A facile est, totum locum persanare; puto enim scribendum esse: Καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπὶ τοις παρ' ἑρμᾶς ἀγαθοῖς γίνεται τοιοῦτος. Cf. Hippodamum ap. Stob. CIII, 26. p. 554, 9: Καὶ διὰ τοῦτο ἐκ δύο τούτων ἁ ἀνθρωπίνα εὐδαιμονία συγκεφαλαιοῦται, ἐπαίνω τε καὶ μακαρισμῶ· ἐπαίνω μὲν τῶ ἐξ ἀρετᾶς, μακαρισμῶ δὲ τῶ ἐξ εὐτυχίας· τὰν μὲν ἐν ἀρετὰν ἔχει διὰ τὰν θείαν μοῖραν· τὰν δὲ εὐτυχίαν διὰ τὰν θνατάν.

Tit. I, 75. Archytas. Docet philosophus, ex bonis alia propter se ipsa esse expetenda, nec propter aliud; alia autem propter aliud, nec propter se ipsa; alia denique et propter se et propter aliud expetenda esse. De altero autem genere bonorum sic disputat p. 14, 13: Τίνα δὲ πάλιν ἐντὶ, ἃ δ' ἕτερον μὲν αἱρεόμεθα, οὐ μὰν δ' αὐτατά γε; Δᾶλον ὅτι τὰ ὠφέλιμα· καὶ τὰ προαιρετικὰ τῶν ἀγαθῶν, ἅπερ αἴτια γίνεται τῶν αἱρετῶν. Pro τῶν αἱρετῶν legitur in cod. A τῶν ἑταίρων, pro quo scribendum est τῶν ἑτέρων, sive forma dorica τῶν ἁτέρων, ex qua orta videtur lectio ceterorum codd. αἱρετῶν. De frequenti confusione vocum ἑταῖρος et ἕτερος v. Wyttenb. animadv. ad Plut. de virt. mul. p. 253. A. Vol. III. p. 9. ed. Lips. Praeterea admodum dubito de integritate vv. τὰ προ-

ita scribenda esse existimo: καὶ τούτοις πᾶσι κατὰ τρόπον ἀρξασι τὰς ἀρχὰς κατ' ἀξίας διανέμωντι τὰς τιμάς, *et si his omnibus, magistratibus bene gestis, debitos* (s. *pro ipsorum meritis*) *honores tribuunt.* De locutione κατὰ τρόπον cf. Philem. fragm. inc. 4. init.

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων ζῷον ἀθλιώτατον
ἄνθρωπος, εἴ τις ἐξετάζοι κατὰ τρόπον.

In sequenti ecloga Tit. XLIII, 94. docet Hippodamus, quanta sit rei publicae gubernatoribus cavendum, ne civium animi moresque pestiferis sophistarum orationibus imbuantur atque corrumpantur. Illos enim docere, aut nullum esse numen divinum, aut si sit, genus humanum ab eo non respici et curari, sed relinqui atque negligi. Deinde sic pergit p. 250, 50: καὶ γὰρ ἃ τοιαύτα παραδοχὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀφροσύναν καὶ ἀδικίαν ἐντίκτει, οὐδ' εἰπεῖν δηλομένοις εὐμαρές ἐστι. Sententia horum verborum est satis perspicua, sed impedita sermonis structura, vel potius nulla. Quare cum in cod. A pro ἃ τοιαύτα scriptum sit αὖ τοιαύτα, corrigendum esse suspicor: καὶ γὰρ ἂν ἃ τοιαύτα παραδοχὰ . . . ἀδικίαν ἐντίκτει κ. τ. λ., ut sit: *qua enim talis opinio stultitia iniustitiaque hominum animos imbuat, vix verbis exprimi potest.* — Alio loco eiusdem eclogae p. 250, 12. legitur: διὰ μὲν γὰρ τὸ φεύγειν τὰς λύπας τῶς πόνως οὐχ ὑπομένοντι, διὰ δὲ τὸ διώκειν τὰς ἡδονὰς τὰ ἀγαθὰ τοὶ ἀποβάλλοντι. Recte Jacobsius et J. Conr. Orellius iudicaverunt, vocabulum τοὶ corruptum esse. Quorum ille, cum in cod. A sit lectio τως suprascripto τοι, scribendum esse coniecit: αὔτως, *bona temere amittunt;* equidem malim: τὰ ἀγαθὰ αὐτοὶ ἀποβάλλοντι, *bona sua sponte*, i. e. *sua ipsorum culpa amittunt.* Cf. Cic. p. Sest. 47, 100: *Maioribus praesidiis et copiis oppugnatur res publica, quam defenditur, propterea quod audaces homines et perditi nutu impelluntur et ipsi etiam sponte sua contra rem publicam incitantur; boni nescio quomodo tardiores sunt, et principiis rerum neglectis ad extremum ipsa denique necessitate excitantur; ita ut nonnunquam cunctatione ac tarditate, dum otium volunt etiam sine dignitate retinere, ipsi utrumque amittant.*

Sit. XLIII, 95. Diotogenes. Vituperat philosophus homines, quod vitibus rebusque similibus maximam curam adhibeant, liberorum autem educationem negligant. Ait enim p. 251, 35: καὶ τῷ μὲν φυτῷ πλέονος εἰώθαμες ἄξιον παρακαθιστάμεν, καὶ τὸν ἐπιμελησόμενον, οὐ μῆον ἢ δύο μνᾶν ἄξιον· τοῖς δὲ νέοις Ἰλλυριὸν ἢ Θρᾷκα οὐδενὸς ἄξιον. Turbatur oratio particula καὶ ante vv. τὸν ἐπιμελ., qua abiecta omnia bene cohaerent: *ac plantis quidem servum maioris pretii curatorem apponimus . . . ., liberis autem Illyrium vel Thracem aliquem nullius pretii.* Densissimis autem tenebris verba, quae continuo sequuntur, obruta sunt. Ea in editione Gaisfordiana sic scripta leguntur: Οἱ δ' ἐξ ἀρχᾶς νομοθέται τὸ μέσον τῶν ἀνθρώπων στάσιμον οὐκ ἂν δύναιντο ποιῆσαι, κινάσιος δὲ μόνας καὶ τάξιος κεκοινωνηκνῖαν παρακατέζευξαν ὄρχησιν καὶ ῥυθμόν κ. τ. λ. E codd. nihil auxilii peti potest, nisi quod praeter lectionem κεκοινωνηκνῖαν etiam κεκοινωνηκνίας invenitur. Quae Jacobsius de hoc loco in lectt. Stob. p. 79, 19. disputavit, apud ipsum videnda sunt: mihi in tantis tenebris unum probabile videtur pro μέσον μένος scribendum esse, simili verborum depravatione quae est LXVII, 25. p. 417, ubi ex vv. ἔτι μέν Jacobsius sagacissime μέλιτι eruit. Cetera Diotogenis verba ideo obscurata videntur, quod nonnulla exciderunt. Puto enim philosophum tale quid dixisse: οἱ δ' ἐξ ἀρχᾶς νομοθέται τὸ μένος τῶν ἀνθρώπων στάσιμον οὐκ ἂν δύναιντο ποιῆσαι, [εἰ μὴ τὰν ψυχὰν διὰ μωσικᾶς ἐρρύθμισαν]· κινάσιος δὲ νομίμας (ita Jacobsius) καὶ τάξιος κεκοινωκηκνίας (sc. τᾶς

ψυχάς) παρακατέζευξαν κ. τ. λ. Optativus οὐκ ἂν δύναιντο certe non est tentandus neque opus, ut cum *Jacobsio* scribatur: οἱ δ' ἐξ ἀρχᾶς νομοθέται ἔγνωσαν μὲν ὅτι οὐκ ἂν δύναιντο κ. τ. λ. Verba enim οὐκ ἂν δύν. hanc vim habent: *die alten Gesetzgeber wären wohl nicht im Stande gewesen;* cf. Herod. I, 2. εἶησαν δ' ἂν οὗτοι Κρῆτες, quod est: *diese mögen wohl Kreter gewesen sein,* et similiter apud Thucyd. I, 9: οὐκ ἂν οὖν νήσων ἴζω τῶν περιοικίδων, αὗται δὲ οὐκ ἂν πολλαὶ εἶησαν, ἠπειρώτης ὢν ἐκράτει, εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν. Adde Plut. de adulat. et amico cap. 31. pag. 71: Οἶμαι δὲ, κἂν Κλεῖτος οὐχ οὕτω παροξύναι διὰ τὸν οἶνον, ὡς ὅτι πολλῶν παρόντων ἐδόκει κολούειν Ἀλέξανδρον.

Tit. XLIII, 130. **Diotogenes.** p. 267, 43. Καλῶς δὲ καὶ (Jacobsius: κεῖται) τὸν θεὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ δείπνου καὶ τῷ ἀρίστῳ ἐπικαλεῖσθαι, οὐχ ὡς δεόμενόν τινος τῶν τοιούτων, ἀλλ' εἰς τὸ μνασθέντα κατακοσμηθῆμεν τὰν ψυχάν· ἐπειδὴ γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἐσμὲν καὶ κεκοινωνήκαμεν τῷ θείῳ, κρίνοντι ἅμμε· διὸ καὶ βουλεύονται ἐκελῶς (scr. ἑκήλως) αὐτοῖς ἅπαντα ἡμᾶς ἐπιτελέειν δικαιοπραγίοντας. Ante verba corruptissima κρίνοντι ἅμμε cod. A habet: κοθ ἄκοντι, sed ita ut syllabae κοθ littera ο paullum supra lineam annexa sit, in qua signum circumflexi recte mihi agnoscere videor. In litteris enim κοθακοντι manifesto latet verbum κοθᾶκον i. e. προσῆκον. De ceteris aliquid certi statuere velle, quasi dementiae foret, sed non erit ademptum, saltem periculum emendandi facere. Venit enim mihi in mentem, huiusmodi sententiam in verbis corruptissimis κοθάκοντι κρίνοντι ἅμμε latitare: κοθᾶκον ποτικυνέν νιν ἅμμε. Ne quis in v. κοθᾶκον pro κοθάκει posito offendatur, moneo in fragmentis doricis, quae servavit Stobaeus, etiam δίον pro δεῖ et κρίκον pro κρίκει inveniri. Denique pro βουλεύονται scribere malim βούλονται.

Tit. XLIII, 133. **Archytas.** Δεῖ δὲ τὸν νόμον ἀκόλουθον ἦμεν τᾷ φύσει, δυνατὸν τοῖς πράγμασι, συμφέροντα τᾷ πολιτικᾷ κοινωνίᾳ . . . Ἀκόλουθος μὲν οὖν καὶ ἡ τᾷ φύσει, μιμεύμενος τὸ τᾶς φύσιος δίκαιον. Pro καὶ ἡ scripsit Gaisfordius: κα ᾖ, sed ita manifesto contra linguae leges peccavit. Quidni scripsit: ἀκόλουθος μὲν οὖν κα εἴη τ. φ.? Deinde Archytas sic pergit: δυνατὸς δὲ (scil. ἐσεῖται ὁ νόμος) εἰ — ποτὶ τοὺς νομοθετουμένους ἴχει τὰν συναρμογάν· . . . . συμφέροντα δὲ τᾷ πολιτικᾷ κοινωνίᾳ, αἰκα μὴ μόναρχος ᾖ καὶ ἰδιωφελὴς ὁ νόμος κ. τ. λ. Scrib. συμφέρων δέ, et sic etiam p. 269, 22. — In eadem ecloga variae rerum publicarum formae describuntur in fragmento satis amplo, quod Gaisfordius primus ex optimo cod. A edidit, sed parum emendata scriptura, ut fere in iis Stobaei locis, quos editor Anglus e melioribus quibus usus est codicibus primus vulgavit. In hoc igitur fragmento sic scriptum legimus Vol. II. p. 147. ed. Lips. Διὸ τὸ δίκαιον τοὶ μὲν ἀριστοκρατικὸν, τοὶ δὲ δημοκρατικὸν, τοὶ δὲ ὀλιγαρχικὸν ποιοῦντι· καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸν καττὰν ὑπεναντίαν μεσότατα· τοῖς μὲν γὰρ μέζοσι μέζονας τὰς λόγως, τοῖς δὲ μείοσι μείζονας διανέμει ἀναλογία αὐτά· τὸ δὲ δημοκρατικὸν καττὰν γεωμετρικάν· ἐν γὰρ ταύτᾳ τοι (scrib. τοὶ) λόγοι ἴσοι τῶν μειζόνων καὶ μειόνων μεγεθέων· τὸ δ' ὀλιγαρχικὸν καὶ τυραννικὸν καττὰν ἀριθμητικάν· ἀντιάζει γὰρ αὐτὰ τᾷ ὑπεναντίᾳ· τοῖς γὰρ μείοσι μέζονας τὰς λόγως, τοῖς δὲ μέζοσι μείονας. In his verbis mihi haec emendatio necessaria videtur: καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸν καττὰν ὑπεναντίαν μεσότατα· τοῖς μὲν γὰρ μέζοσι μέζονας τὰς λόγως, τοῖς δὲ μείοσι μείονας διανέμει ἀ ἀναλογία αὕτα. Non minus vitiosa est scriptura in fine huius eclogae, ubi Gaisfordius edidit: τιμαί τε γὰρ καὶ κολάσεις καὶ ἀρεταὶ ἐξ ἴσω τοῖς μείζοσι καὶ μείοσι διανέμηται, ἢ ἐξ ἀνίσω, ἢ τᾷ ἀρετᾷ ὑπερέχον, ἢ τῷ πλούτῳ ἢ καὶ δυνάμει. Haec verba

ita corrigenda esse puto: τιμαί τε γὰρ . . . καὶ ἀρεταὶ ἢ ἐξ ἴσω τ. μ. κ. μ. διανέμονται, ἢ ἐξ ἀνίσω ἢ τῷ ἀριτᾷ ὑπερίχειν ἢ τῷ (ὑπερίχειν) πλούτῳ ἢ καὶ δυνάμει, i. e. *honores . . . aut aequaliter distribuuntur aut inaequaliter, cum alii virtute, alii divitiis, alii denique potentia superiores sint.* Cf. Diotog. ap. Stob. Tit. XLVIII, 62. p. 330, 40.

In sequenti ecloga ex eodem Archytae libro haec leguntur p. 269, 12: ἐφ' ὁ γὰρ ἂν ῥέψοντι τοὶ πλεονεκτέοντες τῶν ἀρχόντων, οὗτοι τοῖς ἄλλοις ὑποτίθενται. Scrib. ἐφ' ὃ γὰρ ἂν ῥέψωντι, et sic etiam p. 333, 37, αἶκα ἁμαρτάνωντι pro αἶκα ἁμαρτάνοντι. — Ibid. p. 269, 20. Οὐδὲ γὰρ ἐν Λακεδαίμονι τᾷ εὐνομωτάτᾳ πλάθει γραμμάτων ἁ πόλις διοικεῖται, πολὺ δὲ μᾶλλον ἐν τοῖς τρόποις τῶν πολιτευομένων. Scrib. πολὺ δὲ μᾶλλον τοῖς τρόποις τ. π. — Ibid. p. 269, 28. legitur: ἐκ μὲν γὰρ τῶ τᾷ αἰσχύνᾳ ζαμιοῦσθαι, κοσμιότατα καὶ χρηστότατα σπουδάζοντι, . . . ἐκ δὲ τῶ χρήμασι, χρήματα περὶ πλείστου ποιησοῦνται. Membrorum aequabilitas flagitare videtur, ut scribatur: σπουδάσοντι . . . ποιησοῦνται.

Tit. XLIV, 40. Charondas. p. 289, 10. τὰς βουλομένως καὶ πράττοντάς τι ἀπὸ θεῶν ἄρχεσθαι χρή. Vix dubium est, quin sit scribendum: τὰς βουλευομένως καὶ πράττοντάς τι.

Tit. XLVIII, 62. Diotogenes. p. 330, 28. Ὅθεν δεῖ τὸν βασιλέα μὴ νενικῆσθαι ὑφ' ἀδονᾶς . . . . ἅμα δὲ καὶ πρέπειν, τὸν ἑτέρων ἄρχειν χρῄζοντα τῶν αὐταύτω παθέων πρᾶτον δύνασθαι ἄρχειν. Pro πρέπειν aut scribendum est πρέπει, aut quod praestabilius videtur πρέπον, ut est in Phintyis fragm. Tit. LXXIV, 61. p. 444, 8. καὶ γὰρ τὰς τοῦ σώματος ἀρετὰς πρέπον ἔχειν καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικί. — Ibid. p. 331, 2. Ὅθεν ὡς λώραν καὶ πόλιν εὐνομουμέναν δεῖ συναρμόσασθαι βασιλέα, ὅρον δικαιότατον καὶ νόμῳ τάξιν ἐν αὐτῷ πρᾶτον καταστησόμενον, εἰδότα διότι κ. τ. λ. Malim: καταστησάμενον.

Tit. XLVIII, 63. Sthenidas. Dicit philosophus, regem esse dei effigiem; ac deum quidem regnare in universa rerum natura, regem autem in hac terra. Deinde sic pergit: Ἄριστα δέ κα μιμέοιτο τοῦτον (scil. ὁ βασιλεὺς θεὸν), εἰ μεγαλόφρονά τε καὶ ἀβρὸν καὶ ὀλιγοδεία παρασκευάζοι αὐτὸν, πατρικὰν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ἐφ' αὐτῷ. Corruptum vocabulum ἁβρόν variis coniecturis homines docti emendare studuerunt; v. Gaisf. ad h. l., nec tamen omnia, quae excogitari possunt, exhauserunt. Mihi aut πρᾷον aut ἤπιον s. ἅπιον latere videtur. Illud magis commendant litterarum ductus, hoc verba philosophi quae sequuntur: διὰ τοῦτο γάρ που μάλιστα δοκεῖ νενομίχθαι τὸν θεὸν πατέρα μὲν θεῶν πρᾶτον, πατέρα δὲ ἀνθρώπων ἦμεν, ὅτι ἤπιος πρὸς πάντα τὰ ὑπ' αὐτῷ γενόμενά ἐντι. Adde Sopatrum ap. Stob. Tit. XLVI, 55. p. 312, 50. Ὁμήρῳ γοῦν οὐκ ἀπέχρησε πατέρα ἁπλῶς τῶν ἀρχομένων τὸν ἄρχοντα προσειπεῖν . . . . ἀλλὰ καὶ τὸν ἤπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρὶ, ὁμοῦ μὲν γονεῦσιν, ὁμοῦ δὲ ἄρχουσιν ἀγαθοῖς ταύτην πρέπειν τὴν προσηγορίαν ἡγούμενος.

Tit. XLVIII, 64. Ecphantus. p. 334, 18. Ἃ δ' ἐν τᾷ πόλει φιλία κοινῶ τινος τέλεος ἐχομένα τὰν τοῦ παντὸς ὁμόνοιαν μιμᾶται. Corrigenda vitiosa forma μιμᾶται restituto perfecto μεμίμαται; cf. Ecphant. ap. Stob. p. 335, 50. αὐτῷ φίλος ὢν μεμίμαται. Diotog. Tit. XLVIII, 61. p. 330, 25. ἁ μὲν γὰρ πόλις ἐκ πολλῶν καὶ διαφερόντων συναρμοσθεῖσα κόσμω σύνταξιν μεμίμαται. Theag. Tit. I, 69. p. 12, 37. τὸ γὰρ ἔμψυχον καὶ τὸ ἀπαταλὸν καὶ τὸ μεμιμαμένον τὰν ἀλάθειαν σὺν τᾷ χρηστότητι τῶν χρωμάτων μάλιστα γίνεται διὰ τούτων. In his omnibus locis perfecti usus non differt a praesenti nisi maiore quadam vi. Alia exempla huius perfecti attulit Lobeckius in Paralipp. I. p. 10, quibus adde Aristot. Rhetor. I. c. 11. — In eadem ecloga legitur p. 333, 27: Δεῖ

δὲ καὶ τὸν ἐς αὐτὰν (scil. βασιλείαν) καταστάντα καθαρώτατόν τε ἦμεν καὶ διαυγέστατον τὰν φόσιν, ὡς μὴ τὸ λαμπρότατον ἀφανίζῃ ἐν σπίλοις τοῖς ὑφ' αὐτῷ. Jacobsius correxit: ἐν σπίλοις τοῖς ἰφ' αὐτῷ; equidem malim: ἐν σπ. τοῖς ὑφ' αὐτῶ, i. e. αὐτοῦ, *maculis suis*, s. *a se illatis*. Contrarium vitium fecit alius locus Ecphanti Tit. XLVIII, 66. p. 336, 46, ubi nunc legitur: Ὅπερ ἐντὶ μὲν τῷ Θεῷ, ἔντι καὶ τᾷ βασιλεῖ, αὐτᾶ μὲν ἄρχειν, . . . ἄρχεσθαι δ' ὑπ' οὐδενός. Scrib. αὐτῷ μὲν ἄρχειν. Aut enim accusativus αὐτόν aut attractionis lege dativus usurpandus erat.

In alio fragmento eiusdem Ecphanti Tit. XLVIII, 65. p. 334, 38. haec est librorum lectio: Δοκεῖ μὲν γὰρ ὁ αὐτάρκης μηδενὸς ἂν ἄλλω πρός γε τὰν αὐτᾶ διεξαγωγὰν ποτιδεήσεσθαι· αἰ δ' ἄρα δεῖ βίον ἐνεργέα ζόειν, δᾶλον ὡς καὶ ἕτερα ἂν προςλάβοι, οὐδέν τι ἔλαττον αὐτὸν αὐταρκέα ποιήσει. Scribendum videtur: ὡς καὶ ἕτερα ἄν (i. e. ἐὰν) προςλάβῃ. Contra optativus ὑπολάβοι restituendus est p. 335, 41, ubi Gaisfordius male edidit: ἐγκρατέα δὲ πᾶς οὐκ ἂν ὑπολάβῃ τις τὸν αὐτάρκη; — In eadem ecloga Ecphantus haec tradit de comparatione regis cum deo p. 334, 53: Ἔντι δὲ αὐτὸς (θεὸς) μὲν ἀγαθὸς, καὶ τόδε μόνον τε καὶ ῥᾴδιον ἔργον αὐτῷ· οἱ δὲ μιμεύμενοι τῶν αὐτῶν, κρίσσον τᾶδε πάντα ἐργάζονται. Sensum, qui requiritur, Jacobsius in lectt. Stob. p. 95. sic restituendum esse putat: οἱ δὲ μιμεύμενοι τῷ αὐτῷ, κρίσσονα τῷδε πάντα ἐργάζονται· *qui autem deum in hac ipsa re* (τῷ ἀγαθὸν εἶναι) *imitantur, hoc ipso* (imitandi studio) *omnia meliora reddunt*. Τῷδε certe recte emendatum est; sed dubito de vv. μιμεύμενοι τῷ αὐτῷ. Equidem malim corrigere: οἱ δὲ μεταποιεύμενοι τῶν αὐτῶν, κρίσσον τῷδε (τῷ μεταποιεῖσθαι) πάντα ἐργάζονται, h. e. *qui autem iisdem rebus student, hoc studio omnia melius agunt*. Praeterea verba τόδε μόνον τε καὶ ῥᾴδιον ἔργον αὐτῷ dubitationem movent. Wakefieldius coniecit scribendum esse: μόνον τε καὶ ἀΐδιον ἔργον, quod improbat Jacobsius l. l.; vulgatam enim eo referendam esse, quod dii existimentur laboris expertes esse, ita ut quae agant, facillimo negotio perficiant. Sed tamen nescio quo pacto magnopere displicet illud ῥᾴδιον, imprimis coniunctum cum adiectivo μόνον. Si quid video, scripsit philosophus: καὶ τόδε μόνον τε καὶ πρᾶτον ἔργον αὐτῷ. De locutione μόνος καὶ πρῶτος v. F. V. Fritzschii quaestt. Luc. p. 11. — In eodem fragmento legitur p. 335, 9: Ὡς εἶδε ἦν τὰς ἀνθρωπίνας φόσιος δυνατὸν ἀφελεῖν καὶ τὸ πειθοῖς τινος δίχεσθαι· (scrib. τὸ καὶ π. τ. δίεσθαι, coll. Tit. XLVII, 22. p. 324, 9.) τὸ δὲ γὰρ τᾶς ἐπιγείου φαυλότατος τὸ λείψανον, καθ' ἃν ἐπίκαρον ὂν τὸ ζῷον ταύτας οὐκ ἀμοιρεῖ· ἐπειδὴ πειθὼ ἔργον τί ἐντι παροικίον ἀνάγκᾳ· πράτα γὰρ ἀφ' αὐτᾶς αὐτὰ κατεργάζεται τὰ παρ' ἐκείναν διέφυγεν. Scribendum videtur: τάπερ ἐκείναν διέφυγεν, *per se ipsa enim persuasio efficere conatur, quae necessitatem declinaverunt*. — Paullo post Ecphantus de Suadela haec docet p. 334, 27: Καὶ τὰν ἀρχὰν ἐκ φαύλων σπερμάτων λαβοῦσα αὕτα (ἁ πειθὼ) τὶ σπουδαῖον ἐκφύῃ τὰν ἐπίγνον οἰκεῖσαι χάραν, ἐν ᾇ δι' ἀσθένειαν τᾶς ἀμῶν φόσιος ὁ λόγος ἀνθρώποις ὁμιλίων ἀναπληροῖ τε τὼν διὰ κακίαν ὑστερούντων. Gesnerus hic aliquid deesse putat, quod mihi secus videtur; locum enim integrum habeo, si scribas: καὶ τ. ἀ. ἐ. φ. σ. λ. αὕτα τι σπουδαῖον ἐκφύει τὰν ἐπίγειον οἰκεῖσα χάραν, ἐν ᾇ . . . ὁ λόγος ἀνθρώποις ὁμιλίων ἀναπληροῖ τὰ τῶν διὰ κακίαν ὑστερούντων.

Tit. LXX, 2. Callicratidas. p. 426, 8. Ὁ μὲν ἂν λογισμὸς οἰκοδεσπότᾳ καὶ ἄρχοντι ποτιμφερὴς ἐντι, . . . ἁ δ' ἐπιθυμία . . . τᾷ γυναικὶ ποτιφερὴς ἐντι· ὁ δὲ θυμὸς, ὁρμᾶς καὶ ζέσιος μεστὸς ἐὼν, καὶ συναγωνέων καὶ συνεπακολουθᾶν πολλάκις τῷ λογισμῷ ἢ τᾷ νᾷ, καὶ νεανίᾳ ποθαμοίσεται. Turbatur verborum constructio particulo καὶ ante νεανίᾳ,

qua eiecta scribere malim: ὁ δὲ θυμὸς . . . τῷ νεανίᾳ ποθαμοίωται, ut paullo ante dictum est: ἁ δ' ἐπιθυμία . . . τᾷ γυναικὶ ποτιφερής ἐντι.

Tit. LXXIV, 61. Phintys. p. 444, 42. ἐπὶ γὰρ ταύτᾳ τᾷ ἀδικίᾳ μάλιστα καὶ τὸ δαιμόνιον ἀσυγγνωμότατον γίνεται. Cum forma superlativi ἀσυγγνωμότατος certe non sit Graeca, nisi codices meliora praeberent, Abreschii coniectura ἀσυγγνωμονέστατον (v. eius Dilucidd. Thucyd. p. 313.) valde probabilis videretur; sed ea minime opus est, cum in codd. A et B legatur ἀσυγγνωμόνητον, ut iam Gesnerus voluerat. Addendum est hoc vocabulum lexicis, de quo immerito J. Conr. Orelli (Opusc. mor. et sent. II. p. 726.) dubitavit. Notavi enim mihi praeter hunc locum Schol. ad Aeschyli Prom. vs. 34. p. 12. ed. Schuetz., ubi vocabulum δυσκαραίτητος glossa ἀσυγγνωμόνητος explicatur. Quod denique vulgatam scripturam ἀσυγγνωμότατον attinet, haud immerito mihi coniicere videor, eam ortam esse ex forma dorica ἀσυγγνωμόνατον, quam huic loco restituendam esse existimo. — Paullo post in eadem ecloga legitur p. 444, 45: κάλλιστος δὲ κόσμος γυναικὸς ἐλευθέρας πράττειν, εὖ τ' εἰδος τὸ διὰ τῶν αὐτᾶς τέκνων ἐπιμαρτύρασθαι τὰν σωφροσύναν τὰν ποτὶ τὸν ἄνδρα, αἶκα τὸν τύπον τὰς ὁμοιότατος ἐπιφέροντι τῶ κατασπείραντος αὐτὼς πατρός. In his verbis mihi huiusmodi emendatio necessaria videtur: κάλλιστος δὲ κόσμος γυναικὸς ἐ. πράττειν, ὥστε τὸ (sive ἐφ' ᾧ τὸ) εἶδος τὸ τῶν αὐτᾶς τέκνων ἐπιμαρτύρασθαι τὰν σωφροσύναν τ. π. τ. ἄνδρα. — Ibid. p. 445, 8. Χρώματι δὲ φαιδρύνεσθαι τὰν ποτῶπαν μὴ ἐπακτῷ καὶ ἀλλοτρίῳ κ. τ. λ. Pro ποτῶπαν est in codd. A et B ποτ' ὦπα, unde coniecit Gaisfordius τὰ πότωπα. At scribendum est τὰν ποτῶπα, ut primus vidit Lobeckius in Paralipp. I. p. 169. — Sequuntur deinde verba p. 445, 12: Τὰς δὲ ἐξόδως ἐκ τᾶς οἰκίας ποιεῖσθαι τὰς γυναῖκας τὰς δαμοτελίας θνᾳπολούσας τῷ ἀρχαγέτᾳ θεῷ τᾶς πόλιος ὑπὲρ αὐτᾶς καὶ τῶ ἀνδρὸς καὶ τῶ παντὸς οἴκω. Nemo criticus sensit in his verbis aliquid vitiatum esse, quamquam vitium, quod iis inhaeret, non adeo difficile erat ad inveniendum. Apparet enim pluralem τὰς γυναῖκας et singularem ὑπὲρ αὐτᾶς inter se non convenire. Accedit quod in iis quae et antecedunt et sequuntur philosopha in praeceptis suis semper singulari numero (γυνή) utitur. Neque vero ideo pro τὰς γυναῖκας scribendum esse censeo τὰν γυναῖκα, cum mulieris appellatio neque necessaria sit, et in verbis τὰς δαμοτελίας θνᾳπολούσας substantivum aegre desideretur. Nolim enim ad hunc defectum defendendum ad locutionem provocare, qualis est καιρίαν πληγῆναι. Verba autem ita fere mihi emendanda videntur: Τὰς δὲ ἐξόδως ἐκ τᾶς οἰκίας ποιεῖσθαι τὰς θνᾳπολίας (sive θυσίας) τὰς δαμοτελίας θνᾳπολούσαν . . . ὑπὲρ αὐτᾶς καὶ τῶ ἀνδρὸς κ. τ. λ.

Tit. LXXXV, 15. Bryson. p. 484, 31. Καὶ τῶν τοῦ βίου δὲ πραγμάτων ὁποῖα ἂν βούλῃ ἑλέσθαι, εὑρήσεις καὶ τὰ λοιπὰ ἐξ ἀνάγκας κατὰ τὸ ἑξῆς ἀλλάλοις ἐκόμενα. Αὐτίκα γὰρ εἰ κατὰ γεωργίαν τις ἐπιτηδεύοι, ἆρ' οὐ πρῶτον ἥμιν δεῖ τεκτονικάν; Quid sit κατὰ γεωργίαν ἐπιτηδεύειν, equidem non intelligo. Vix dubium videtur, quin scripserit philosophus: εἰ τὰ κατὰ γεωργίαν τις ἐπιτηδεύοι.

Tit. LXXXV, 16. Callicratides. p. 485, 8. οὕτως δὲ καὶ ὁ οἶκος σύσταμα κοινωνίας συγγενικᾶς ὑπάρχων, ἔκ τινων ἀνομοίων συνέστακε τῶν ἰδίων μερίων. Quamquam nulli editorum haec verba suspecta visa sunt, tamen non vereor eorum emendationem huiuscemodi proponere: ὁ οἶκος . . . . ἔκ τινων ἀνομοίων συνέστακε καὶ ἐναντίων μερέων. Sic enim supra scriptor locutus est p. 484, 56. σύσταμα μὲν πᾶν ἔκ τινων ἀνομοίων καὶ ἐναντίων σύγκειται, et p. 485, 3. ἔν τε γαὶ τὸ σύσταμα τῶ σώματος . . . ἔκ τινων ἀνομοίων καὶ ἐναντίων συνέστακε.

Tit. CIII, 26. Hippodamus. p. 553, 40. Οὐ τέλεια δὲ (ζῶα) τὰ ἤτοι μηδετέρῳ τούτων κοινωνήσαντα ἢ τινος αὐτῶν, ἢ τὸ καθόλου φαῦλα ὑπάρχοντα καττόν γα τρόπον τᾶς ψυχᾶς. Scrib. ἢ τὰ καθόλου s. καθόλω φ. ὑπάρχοντα. — Ibid. p. 553, 56. Ἁ μὲν γὰρ εὐδαιμονία τελειότας ἐντὶ βίω ἀνθρωπίνω· ὁ δὲ βίος ὁ ἀνθρώπινος σύσταμα τῶν πραξίων· ἁ δ' εὐδαιμονία συμπεραίνουσα τὰς πράξιας. Scribendum videtur: ἁ δ' εὐδαιμονία ἁ συμπεραίνουσα τ. πρ. h. e. εὐδαιμονία autem illa est, qua actiones ad finem perducuntur. — Ibid. p. 555, 18. Αἴτε γὰρ μὴ ἦ ὁ κόσμος, οὐδ' ἂν ὁ ἥλιος ἦν, οὐδ' ἁ σιλάνα . . . ὄντος δέ γε τῶ κόσμω, καὶ τούτων ἕκαστόν ἐντι. Scrib. αἴτε γ. μὴ ἦ i. e. ἦν. Et sic paullo post: αἴκα γὰρ μὴ ἦ (pro ᾖ) ζῶον, οὐδ' ὀφθαλμὸς οὐδ' ἂν στόμα οὐδ' ἂν ἀκοά· ὄντος δέ κα ζάω, καὶ τούτων ἕκαστόν ἐντι. Praeterea pro ὄντος δέ κα ζάω scribendum est: ὄντος δέ γα ζάω, ut supra legitur: ὄντος δέ γε τῶ κόσμω. — In fine huius eclogae p. 555, 37. haec leguntur: ὀφθαλμοί τε γὰρ ὁρῶνται ὑπὲρ τῶ παντὸς σάματος, καὶ τἄλλα δὲ μόριά τε καὶ μέρεα ὑπὲρ τῶ ὅλω καὶ τῶ παντὸς συντέτακται. Pro ὁρῶνται scribendum est ὁρῶντι; nulla enim frequentior est in his fragmentis doricis permutatio quam formarum activi τύπτοντι, φιλίοντι cum passivi τύπτονται, φιλίονται. Cf. ut paucis exemplis defungar, varietatem lectionis in Stob. Floril. p. 10, 15. 249, 42. 252, 26. etc.

Tit. CIII, 27. Euryphamus. p. 555, 48. Ἀνθρώπω δὲ φύσις τὰ μὲν ἐκ τᾶς ἰδίας προαιρίσιος, τὰ δὲ καὶ τᾶς ἐκ τῶ θήω γινομένας ἐπικουρήσιος ποτιδεής ἐστι. Omnino scribendum est: τὰ μὲν τᾶς ἐκ τᾶς ἰδ. προαιρίσιος . . . ἐπικουρήσιος ποτιδεής ἐντι, cum sit sententia: *Hominis natura auxilio indiget, quod et ex propria voluntate et ex numine divino accedat.* Similis est structura paullo post p. 556, 1: διὸ καὶ ψόγων καὶ ἐπαίνων, καὶ τιμᾶς καὶ ἀτιμίας, τὰ μὲν τᾶς ἐκ τῶν θεῶν, τὰ δὲ καὶ τᾶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τυγχάνοντι κ. τ. λ.

Tit. CVIII, 81. Hipparchus. p. 574, 27. Ταῦτα δὲ γίνεται ἐπί τε ἀποβολαῖς χρημάτων, ἢ φίλων θανόντων ἢ τέκνων ἢ τινῶν ἄλλων τῶν νομιζομένων τιμιωτάτων ἡμεν. Εἶτα κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι λέγοντι αὐτοὺς μόνους ἀτυχεστάτους καὶ κακοδαίμονας, οὐ μεμναμένοι, ὅτι κατταυτὰ καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἰγίνοντο, καὶ νῦν γίνονται. Verba κατταυτὰ κ. ἀ. π. ἰγίνοντο non possunt significare: *eadem ratione aliis quoque evenit* s. *accidit;* nam si haec esset sententia, saltem ἰγίνετο et γίνεται scriptum esse oporteret. Quominus autem talem emendationem coniectando inculcem, facilior emendatio quae in promptu est prohibet. Scribo enim: ὅτι κακὰ ταὐτὰ καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἰγίνοντο.

CAPUT SEPTIMUM.

De aliquot poetarum fragmentis.

Tit. VIII, 2. p. 96. E Sophoclis Acrisio.

Βοᾷ τις· ὦ ἀκούετ'· ἢ μάτην ὑλακτῶ;
ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Porsonus ad Arist. Equites v. 1013. infeliciter, ut equidem censeo, correxit: ἢ λάσκω μάτην, qua coniectura ne sententiam quidem poetae videtur assecutus esse. *Num cui* editorum Sophoclis emendatio versus corrupti melius cesserit, *ignoro*, cum mihi *nulla* fragmentorum Sophocleorum collectio ad manus sit. *Ipse putó* versum priorem sic scribendum esse:

Βοᾷ τις· ὦ ἀκούετ'· ἢ μάτην κλύω;

Clamat aliquis; oh audite! an temere audio? i. e. an formidine deceptus falso aliquem clamitantem mihi audire visus sum? Similis est sententia in Eurip. Phoen. v. 271 sqq.

ὠὴ τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
ὅταν δι' ἐχθρᾶς πους ἀμείβηται χθονός.

Tit. IX, 25. p. 103. E Solonis elegis, fr. XI. v. 51 sq.

ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεὶς
ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.

Grotius et Brunckius in priore versu emendaverunt διδάχθη. Contra Schneidewinus Del. poes. Gr. p. 26. pro πάρα ἄρα scribendum esse censet, quod vix recte dicatur διδαχθῆναι δῶρα παρὰ Μουσῶν. Quod improbans Hermannus in censura operis Schneidewiniani in Jahni Ann. nov. Vol. XXVII. p. 29. versum priorem ita emendandum proposuit:

ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων λάβε δῶρα διδαχθείς,

sententiamque allatis Theogn. vv. 250 et 1057 illustravit; sed cum haec coniectura violentior videatur, pace viri summi dixerim, haud scio an praestet versum ita corrigere:

ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πόρε δῶρα διδαχθείς,

i. e. *Musarum dona tradidit, cum hominibus communicavit.* Conf. Hom. Odyss. XVII, 518:

ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ὅστε θεῶν ἐξ
ἀείδει δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν.

Tit. XIV, 7. p. 148. E Nicolao comico.

Vituperat persona comica illud hominum genus, qui nulla sportula collata aliena sine laboribus comedere cupiant. Eiusmodi parasito multa exprobrans inter alia haec dicit v. 21 sqq.

ἀπὸ τίνων δογμάτων ὁρμώμενος
τολμᾷς παρασιτεῖν, ἃ μόλις ἡμεῖς τὸν βίον
ἅπαντα κατατρίψαντες, οὐδὲ νῦν ἔτι
ἀνεφγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν,
διὰ τοὺς ἀναιδῶς τἀλλότρια μασωμένους.

Ἀναιδῶς v. 25. Grotius ex ingenio posuit, cum sit in optimis libris ἄνω δία, in quatuor autem MSS apud Schowium ἀνόδυνα, quam Meinekius Com. Gr. fr. IV. p. 581. apertam interpolationem vocat. Idem vir doctissimus recte statuit, in vv. ἄνω δία aliud quid latere videri, quam quod Grotius coniecerit. Sed nescio quo pacto mihi displicet, quod quamvis acute ipse invenit: διὰ τοὺς ἀνοδίᾳ τἀλλότρια μασωμένους, i. e. *qui in parasitica arte praecipitem et negatam viam sequantur.* Mihi in mentem venit fortasse scribendum esse:

διὰ τοὺς ἄνωθεν τἀλλότρια μασωμένους·

i. e. *propter eos, qui iam pridem* (iam dudum in alienas domos admissi) *aliena comedunt.* Restat difficultas in voc. ἃ v. 22, quod quo spectet, se non videre dicit Meinekius. Suspicatus igitur vitium scripturae ὃ pro ἃ scribendum esse proposuit, statuens, quod v. 24. subiiciatur, ἀνεφγμένην τὴν θύραν ἰδεῖν, appositionis loco illatum esse. At haec ratio mihi quidem durior videtur, quam quae comprobari possit. Librorum lectio ἃ non spernenda videtur, si explicueris *propterea.* Quod si est, sententiae sic cohaerent: propterea (scil. quod tam multi homines indocti sine ullo labore aliena comedunt) nos docti et rerum periti vix ne nunc quidem ullam portam patentem videre possumus.

Tit. XVI, 3. p. 153. Ex Apollodoro.

Ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν πλοῦτον ἴδοιμι, ὅσος ἐστὶν ἀλλ' ὅστις αὐτὸν κέκτηται, εἰ ὑπέρτιρός ἐστιν ὧν ἔχει. Hoc fragmentum graviter corruptum sic constituit Grotius:

Ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν πλοῦτον ἐξίδοιμ' ἔσθ' ὅσος,
ἀλλ' ὅστις αὐτὸν κτᾶται, εἰ ὑπέρτερος
ἔσθ' ὧν ἔχει.

Gaisfordius ait se nihil videre. Ille acutior venerabilis Jacobsius in lectt. Stob. p. 62. hos versus effinxit:

Ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν πλοῦτον εἰξίδοιμ' ὅσος,
ἀλλ' ὅστις ἔχει νιν, εἴ τι νοῦν ὑπέρτερος
ἔσθ' ὧν κέκτηται.

At ita aperte in versu tertio contra metrum peccatum est, neque opus videtur coniectura tam violenta. Scribo enim lenius remedium adhibens:

Ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν πλοῦτον εἰξίδοιμ' ὅσος,
ἀλλ' ὅστις ἂν κέκτηται, εἰ ὑπέρτερος
ἔσθ' ὧν ἔχει.

Εἰξιδεῖν est *spectare* s. *rationem habere;* cf. Eurip. Electr. vs. 1096: ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰξιδὼν γαμεῖ πονηρὰν, μωρός ἐστι. — Κέκτηται autem in versu secundo esse modum coniunctivum, vix est quod moneam. — Haec conscripseram, quum volumen quartum praestantissimi operis Meinekiani de fragmentis comicorum Graecorum ad me allatum est, ubi vir clarissimus p. 456. contendit, locum modo tractatum non esse poetae comici,

sed alicuius scriptoris prosarii, frustraque Grotium lusisse, dum immodulata verba metri legibus attemperare studuerit. Hanc sententiam neque, si nulla probabilis verborum corruptorum emendatio mihi suppeteret, probare possem, propterea quod verba a Meinekio scriptori prosario assignata in mediis fragmentis poeticis exstant, et fragmenta pedestris sermonis in titulis Florilegii cum poeticis perraro confundi solent.

Tit. XXII, 14. p. 187. Ex Euripidis Aeolo.

Σιγᾶν φρονοῦντα κρεῖσσον, ἢ εἰς ὁμιλίαν
πεσόντα· τούτῳ δ' ἀνδρὶ μήτ' εἶην φίλος
μήτε ξυνείην, ὅστις αὐτάρκη φρονεῖν
πέποιθε, δούλους τοὺς φίλους ἡγούμενος.

Varia virorum doctorum tentamina de primo horum versuum vide apud Matthiaeum IX. p. 14 sq. Mihi vera lectio in uno cod. Schowii servata videtur, ubi ἢ ante vv. εἰς ὁμιλίαν deest. Eandem lectionem Gesnerus quoque in uno suorum codicum invenerat, cuius miror neminem editorum rationem habuisse. Ita enim si legimus, hanc habemus optimam sententiam: *Praestat sapienti tacere* (quam sua placita in medium afferre), *si in hominum coetum inciderit.*

Tit. XLVI, 15. p. 307, 52. In fragmento Apollodori comici versus decimus sic legitur in libris vulgatis:

ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπειρυθριακότως
ἕκαστος αὐτῶν·

Scribendum est ἀπηρυθριακότως, cum adverbium a participio perfecti derivetur. Addendum hoc adverbium lexico Passovii, in quo tantum ex passivo formatum ἀπηρυθριασμένως legitur.

Tit. LI, 5. p. 343. Ex Euripidis Antigone.

Οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον·
τύραννον εἶναι μωρία δὲ καὶ θέλειν,
ὃς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.

In versu secundo Jacobsius et Eichstaedtius acute emendaverunt (v. Jacobs. lectt. Stob. p. XVI.): τύραννον εἶναι μωρία· δίκη δ' ἑλεῖ κ. τ λ. Sed cum forma futuri ἑλεῖ apud Atticos incerta sit, v. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. v. 1454. not. et Herm. ad Eurip. Hel. v. 1297, si illa via, quam viri illi doctissimi ingressi sunt, versus ulcerosus sanandus est, fortasse praestabit scribere: δίκη δ' ἑλᾷ, coll. Demosth. Phil. III. §. 54. Sed haec non protulissem, nisi primus quoque versus mihi scrupulum iniecisset. In verbis enim οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον verbum ἄρχειν cum tota sententia non magis quam cum verborum structura videtur convenire. Si me audis, scripsit Euripides:

οὔτ' εἰκὸς ἀρχὴν οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον·

i. e. *utinam nec ulla imperia nec leges forent,* ut Grotius eleganter versum versu reddidit. Denique moneo, fortasse falso hos tres versus in unum fragmentum coniunctos esse, primus enim a ceteris seiungendus videtur.

Tit. LI, 14. p. 355. Ex Euripide.

Νεανίας γὰρ ὅστις ὢν Ἄρῃ στυγεῖ,
κόμῃ μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ' οὐδαμοῦ.

In altero versu scribendum videtur:

κόμῃ μόνον καὶ σάρκες, ἔργμα δ' οὐδαμοῦ.

Tit. LXII, 8. p. 383. E Philemonis Thebanis.

Ἐμοῦ γάρ ἐστι κύριος μὲν εἷς ἀνὴρ,
τούτων δὲ καὶ σοῦ μυρίων τ' ἄλλων νόμος,
ἐτέρων τύραννος, τῶν τυραννούντων φόβος·
δοῦλοι βασιλέων εἰσὶν, ὁ βασιλεὺς θεῶν,
ὁ θεὸς ἀνάγκης. Πάντα δ' ἂν σκοπῇς ὅλως
ἑτέρων πέφυκεν, ἡττόνων δὲ μείζονα·
τούτοις ἀνάγκη ταῦτα δουλεύειν ἀεί.

Sic hos versus edidit Meinekius in editione Menandri et Philemonis, dicens se reliquisse versus sexti editam lectionem quantumvis corruptam. E codd. Gaisfordii nihil subsidii his versibus accessit, nisi quod in optimo cod. A ἧττον legitur pro ἡττόνων, quae lectio quamquam et ipsa corrupta est, tamen ad locum emendandum aliquid momenti affert. Videor autem mihi hac lenissima mutatione veram versus corrupti scripturam invenisse:

πάντα δ', ἂν σκοπῇς, ὅλως
ἑτέρων πέφυκεν ἧττον'· ὧν δὲ μείονα,
τούτοις ἀνάγκη ταῦτα δουλεύειν ἀεί.

Omnia denique, si attendis, aliis obnoxia apparent; quibus autem sunt subiecta, his ea semper servire necesse est. Ut in hoc loco ἧττον in cod. A male scriptum est pro ἧττον', sic non minus falso in Plut. lib. de educat. puer. c. 14. p. 10, B. vulgatur: ἃ τοίνυν τῶν εἰρημένων οὐδενὸς ἧττόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐπιτηδειοτέα τοῖς νέοις, καὶ δὴ λεκτέον. Scrib. ἃ . . . ἧττον' ἐστίν. — Haec conscripseram, quum ex quarto volumine Fragm. Com. Graec. a Meinekio editorum cognovi, Dobraeum, aemulum illum magni Bentleii in arte critica, corruptos versus Philemonis in Adversariis II. p. 286, quo libro in his meis de Stobaeo studiis aegre carui, sic emendare tentavisse:

πάντα δ', ἂν σκοπῇς, ὅλως
ἑτέρων πέφυκεν ἧττον', ὧν δὲ μείζονα·
οὕτως ἀνάγκη πάντα δουλεύειν ἀεί.

Nondum me poenitet lenioris emendationis, in quam ipse incidi, sed utra sit praeferenda, non est meum diiudicare.

Tit. LXIII, 12. p. 387. Ex Antiphane.

Εἴ τίς φησι τοὺς ἰρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν,
ἢ πού τίς ἐστι τοὺς τρόπους ἀβέλτερος.

Ut vitium in initio versus prioris corrigatur, scripsit Grotius ὅς φησι. Sed iidem versus ex Theophili Philolao ab Athenaeo XIII. p. 563, a. afferuntur, ubi prior versus sic legitur:

τίς φησι τοὺς ἰρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν·

in qua lectione haud scio an vera servata sit. Quod si recte statuo, τίς φησι omissa particula conditionali dictum est pro εἴ τίς φησι, ut saepe imprimis in sermone familiari factum invenimus. Ne quem autem repetitio pronominis τις in apodosi offendat, affero hunc similem locum Plutarchi de glor. Athen. c. 2. p. 346, B. τὸν δ' Εὐφράνορος ἰδόν τις, εἶπεν οὐκ ἀφυῶς τις. — Possis etiam in versu Antiphanis sive Theophili emendare: εἴ φησι τοὺς ἰρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν, ἢ πού τίς ἐστι κ. τ. λ., subiecto communi utrinsque sententiae in altera posito, quale est illud Demosthenis in Olynth. III. §. 19. ὃ γὰρ βούλεται, τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἴεται. Cf. Obbar. ad Hor. Epist. I, 2. v. 66. Madv. Opuscc. acad. p. 51.

Tit. LXIII, 16. Ex Mimnermo.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
εἰ ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἁρπαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν.

Vitium in quarto versu viri docti diversis modis emendare studuerunt. Grotius scripsit ἄνθεα τῆς ἥβης, Franckius ad Callin. p. 180. ἄνθε' ἃ τῆλ' ἥβης, Schneidewinus Del. poes. Gr. p. 12. εὐανθὴς ἥβη γ. ἁρπαλέα, Hermannus in Jahni Ann. nov. Vol. XXVII. p. 30. ἄνθεα ταῦθ' ἥβης, Froehlichius in Annall. Monac. a. 1840. num. 12. ἀνθεύσης ἥβης, alia alii fortasse; mihi magis arridet emendatio, quae sit ex nulla ingenii sollertia profecta:

ἥβης ἄνθεα γὰρ γίγνεται ἁρπαλέα.

Tit. LXIV, 13. p. 399. E Sophoclis Amatoribus Achillis.

Νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐφίμερον κακὸν,
ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι·
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου χιρὸν
κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ,
τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους κ. τ. λ.

Παῖδες ἀσταγῆ est emendatio Salmasii, cum sit in libris παιδιαῖς ἀγῆ. Quantum equidem scio, in ea lectione omnes et Stobaei et Sophoclis editores acquieverunt; sed haud scio an praestet:

κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες εὐαγῆ,

i. e. *crystallum limpidum*. Cf. Eurip. Bacch. v. 661. ἵν' οὔποτε λευκῆς χιόνος ἀνεῖσαν εὐαγεῖς βολαί, ad quem locum Elmsleius multa de vi adiectivi εὐαγής exposuit, quibus addenda sunt, quae Wellauerus ad Aesch. Pers. v. 458. et Stallbaumius ad Plat. Tim. p. 243. disputaverunt. Sed dissentit Hermannus ad Aristoph. Nub. v. 278. p. 43. ed. II, cui εὐαγής potius flexibilem et mobilem quam λαμπρόν significare videtur. Mihi uterque significatus in hoc vocabulo simili ratione coniunctus videtur, qua eadem diversa vis velocitatis et claritudinis in vocabulo ἀργός, qua de re Nitzschius scite disputavit ad Hom. Odyss. II, 11.

Tit. LXVIII, 1. p. 419. Ex Anaxandride.

Ὅστις γαμεῖν βουλεύετ', οὐ βουλεύεται
ὀρθῶς, διότι βουλεύεται χοὔτω γαμεῖ.
πολλῶν κακῶν γάρ ἐστιν ἀρχὴ τῷ βίῳ.
ἢ γὰρ πένης ὢν τὴν γυναῖκα χρήματα
λαβὼν ἔχει δέσποιναν, οὐ γυναῖκ' ἔτι,
ἧς ἐστι δοῦλος καὶ πένης· ἢν δ' αὖ λάβῃ
μηδὲν φερομένην, δοῦλος αὖθις γίγνεται κ. τ. λ.

Ad versum sextum Meinekius Com. fragm. III. p. 195. adnotavit: „καὶ πένης non sincerum videtur: nec tamen probari potest quod scripsit Grotius ἧς ἐστι δοῦλος· καὶ πένης ἢν αὖ λάβῃ.“ Mihi in mentem venit fortasse scribendum esse: ἧς ἐστι δοῦλος κἀπένης, ut nostratibus similiter dicere liceret: *er ist ihr Sklav und Knecht*.

Tit. LXXXV, 2. p. 483. Ex Euripidis Ino.

Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον εἶν',

ἥτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,
τὰ δ' ἐχθρὰ μισεῖ καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει.

Vitiosum vocabulum *ἰᾶν* nemo adhuc probabiliter correxit; v. Matth. IX. p. 198. Sententia et metrum constabit, si scripseris *πρόςπολον πελᾶν*, sed negat Hermannus ad Soph. Oed. Col. v. 1063. praesens *πελᾶν* in tragicorum usu fuisse, incerti poetae verba apud Plut. de coh. ira p. 457, C. *βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πίλα χθονί*, potius Archilocho quam alicui tragicorum assignans.

Tit. LXXXVI, 3. p. 492. Ex Astydamante.

Γένους δ' ἔπαινός ἐστιν ἀσφαλέστατος,
κατ' ἀνδρ' ἐπαινεῖν, ὅστις ἂν δίκαιος ᾖ
τρόπους τ' ἄριστος, τοῦτον εὐγενῆ καλεῖν.
ἓν ἑκατόν ἐστιν (ἔργον) εὑρεῖν ἄνδρ' ἕνα,
καὶ τοῦτον οἱ ζητοῦντές εἰσι μύριοι.

Ita Gaisfordius hoc fragmentum edidit. Sed certum videtur, in versu secundo scribendum esse: *κατ' ἀνδρ' ἐπαινεῖν, ᾧστις ἂν δίκαιος ᾖ . . ., τοῦτον εὐγενῆ καλεῖν.* In versu quarto Gaisfordius Porsoni emendationem (Advers. p. 305.) recepit, cum in libris antea corruptissime legeretur: *ἕνεκα τῶν ἐστιν εὑρεῖν ἀνδρ' ἕνα.* Sed mirum est, quod Gaisfordius ne in hoc quidem loco ullam cod. A, quocum etiam cod. B consentit, rationem habuit, ubi verba ita leguntur: *ἓν' ἄνδρα τούτων ἐστὶν εὑρεῖν δυςχερές.* Iam totus locus facilis est ad corrigendum; scribo enim:

ἓν' ἄνδρα τοῦτόν ἐστιν εὑρεῖν δυςχερὲς,
καὶ τοῦτον οἱ ζητοῦντές εἰσι μύριοι.

Tit. XC, 7. p. 501. Ex Euripidis Peleo.

Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτον σκότος,
οὐ δῶμα γαίας κλειστὸν, ἔνθα τὴν φύσιν
ὁ δυςγενὴς κρύψας ἂν εἴη σοφός.

Ut vitium metricum in tertio versu tollatur, aut *κρύψας ἂν ἐκβαίη σοφός*, aut *κρύψας φανείη γ' ἂν σοφὸς* scribendum videtur.

Tit. XCI, 13. p. 502. Ex Philemonis Ala.

Τὸ τῆς Ἀμαλθείας δοκεῖς εἶναι κέρας,
οἷον γράφουσιν οἱ γραφεῖς κέρας βοός;
ἀργύριόν ἐστι· τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς, λέγε
πρὸς τοῦτ' εἰ βούλει, πάντα σοι γενήσεται.

Cf. de hoc loco Mein. Com. fr. IV. p. 20. Emendationi audaciori, quam ibi vir clarissimus de versu tertio proposuit, haec lenior fortasse praeferenda est:

τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς, λέγε·
πρὸς τοῦδ' ὅτι βούλει, πάντα σοι γενήσεται.

quod si habes, dicas tantum: hoc tibi quidquid volueris suggeret. Ad sententiam cf. Menand. fragm., quod in eodem titulo 91, 29. Stobaeus servavit:

ἱδρυσάμενος τούτους γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν,
εὖξ' εἴ τι βούλει· πάντα σοι γενήσεται.

Tit. XCI, 17. p. 502. E Diphilo.

Ἰσχυρότερον κρίνω τὸ χρυσίον πολύ·
τὰ πάντα τούτῳ τίμνεται καὶ πράττεται.

Vide de hoc fragmento Mein. Com. Gr. IV. p. 423. Τέμνεται, quod Meinekius corruptum putat, mihi quoque non sincerum videtur. Diphilum scripsisse puto:

τὰ πάντα τούτῳ δάμνεται καὶ πράττεται.

Tit. XCII, 2. p. 507. Ex Euripidis Phaëthonte.

Δεινόν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον
σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τούτου ταὐτίον;
ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρεφεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης;

Quantopere versus quartus huius fragmenti homines doctos vexaverit, intelliget qui fragmenta Euripidis a Matthiaeo collecta p. 274. inspexerit. Confidenter corrigo:

τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ δυστυχεῖς.

De δυστυχίᾳ φρενῶν v. interpp. ad Demosth. Olynth. III. §. 21. p. 34., Bergm. ad Isocr. Areopag. c. 18. et imprimis fragm. Apollodori comici ap. Stob. XVI, 2.

Μισῶ τύχην συνοῦσαν ἀτυχεῖ σώματι·
ὅστις γὰρ εὐπορῶν, παρὸν ζῆν ἡδέως,
κακῶς διάγει, τί ἄν τις ἄλλ' ἢ τῇ τύχῃ
μέμφοιτο, διότι δυστυχεῖ συνδυστυχεῖ.

Ita enim hoc fragmentum scribendum esse censeo, sequens manum secundam codd. A et B apud Gaisf. — Meinekius Fragm. Com. Gr. IV. p. 456. e lectione cod. A m. pr. δυστυχεῖ συντύχει scripsit δυστυχεῖ σὺν τῇ τύχῃ, i. e. *quoniam infortunatus est cum Fortuna;* sed haec sententia mihi multo minus acuta videtur, quam quae *in altera* lectione cod. A inest, quam Grotius versibus lepidis sic expressit:

quid aliud hunc quam crimen Fortunae voces;
quae prave misero comitem se dat miseriae.

Tit. CVIII, 29. p. 569. Ex Antiphane.

Τὸ μὲν ἀτυχῆσαι παντὸς εἶναί μοι δοκεῖ·
ἀνδρὸς δ' ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν ὀρθοῦ τρόπου.

Pro ὀρθοῦ τρόπου Grotius scribendum esse coniecit ὀρθῷ τρόπῳ Cum huius coniecturae Meinekius Fr. Com. III. p. 155. in notis criticis mentionem fecerit, et ipse de integritate scripturae dubitasse videtur. Mihi quidem lectio librorum in altero versu admodum suspecta est. Neque enim placet talis verborum compositio: ἀνδρὸς ὀρθοῦ τρόπου (ἐστὶν) ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν, et aegre desideratur adverbium, quo explicetur, quo modo homo bene cordatus res adversas ferat. His de causis equidem scribere malim:

Τὸ μὲν ἀτυχῆσαι παντὸς εἶναί μοι δοκεῖ,
πρᾴως δ' ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν ὀρθοῦ τρόπου.

Tit. CXIII, 9. p. 583. E Menandro.

Διόχιππε καὶ Μνήσιππε, τοῖς εἰρημένοις
ἡμῶν ὑπό τινος ἢ πεπονθόσιν κακῶς
ἔστιν καταφυγὴ πᾶσιν, οἱ χρηστοὶ φίλοι.
καὶ γὰρ ἀποδύρασθαί τι μὴ γελώμενον· κ. τ. λ.

Pro corrupto καὶ in v. 4. Meinekius Com. Gr. fr. IV. p. 236. cum Porsono Misc. p. 251. scripsit: δεῖ γὰρ ἀποδύρασθαι. Mihi ad sententiam magis convenire videtur: ἔνι γὰρ ἀποδύρασθαι.

Tit. CXIV, 9. p. 585. E Moschione.

Ἦν ἄρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὅδε·
ὡς τὸν πίλας μὲν νουθετεῖν βραχὺς πόνος,
αὐτὸν δ' ἐνεγκεῖν ὕβριν ἠδικημένον,
πάντων μίγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις βάρος.

Pravam lectionem αὐτόν in versu 3. et in Gesneri et in Gaisfordi editione inveni. Scrib. αὐτόν, cf. Philem. ap. Stob. CII, 4:

Ἄνθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
ἐστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.

Tit. CXVIII, 12. p. 599. Ex incerto poeta.

Ὅστις δὲ θνητῶν θάνατον ὀρρωδεῖ λίαν,
μωρὸς πέφυκε· τῇ τύχῃ μέλει τάδε.
ὅταν γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἐλθὼν τύχῃ,
οὐδ' ἂν πρὸς αὐλὰς Ζηνὸς ἐκφύγῃ μολών.

Scribendum in versu quarto ἐκφύγοι.

Tit. CXX, 13. p. 602. Ex Hypsaeo.

Νέος δ' ἀπόλλυθ' ὅντινα φιλεῖ θεός.

Scribendum est:

Νέος δ' ἀπόλλυθ' ὅντιν' ἂν φιλῇ θεός.

Similis est sententia Menandri ap. Stob. Tit. CXX, 8.

Ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.

Tit. CXXV, 10. p. 620. E Timocle comico.

Τοῖς μὲν τεθνεῶσιν ἴλεος ἐπιεικὴς θεός·
τοῖς ζῶσι δ' ἕτερον ἀνοσιώτατον, φθόνος.

Pro ἀνοσιώτατον duo mss. Paris. A et B habent ἀνοσιώτατος. Meinekio fragm. Com. III. p. 611. ἕτερον corruptum videtur; fortasse scribendum est:

τοῖς ζῶσι δ' ἑταῖρος ἀνοσιώτατος, φθόνος.

CAPUT ÓCTAVUM.

Epimetrum emendationum ad Excerpta Florentina ex Parallelis sacris Ioannis Damasceni.

Eclogae ex Ioannis Damasceni Parallelis sacris in appendice Stob. Gaisf. Vol. IV. haud paucis vitiis inquinatae sunt, quorum nonnulla tantum primus editor sustulit, plura Jacobsius in lectt. Stob. p. 146 sqq. sanavit. Sed etiamnunc permulti loci aut corrupti aut mutili emendatione indigent, quorum nonnullos ex Musonio petitos in primo capite attigi, alios in hoc extremo sanare conabor, gravius corruptos acutioribus emendandos relinquens.

P. 4, 8. Ex Dione Romano. Τίς γάρ ποτε καὶ ὅρος ἡλικίας τοῖς γ' ἅπαξ ἐκ μειρακίων ἐξελθοῦσι πρὸς τὰ δέοντα φρονεῖν ἔπεστι; τίς ἀριθμὸς ἐτῶν πρὸς τὰ προσήκοντα πράττειν ἀποδίδεικται; Scrib. πρὸς τὸ τὰ δέοντα φρονεῖν et deinde πρὸς τὸ τὰ προσήκοντα πράττειν. Deinde Dio pergit: Οὐχ ὅσοι μὲν ἂν τῇ τε φύσει καὶ τῇ τύχῃ χρηστῇ χρήσωνται, πάντα ἀπ' ἀρχῆς εὐθὺς ἃ δεῖ φρονοῦσι καὶ πράττουσιν, οἱ δὲ ἐν τῇδε τῇ ἡλικίᾳ βραχὺν νοῦν ἔχοντες, οὐδ' ἂν αὖθίς ποτε ἔτη διέλθοι, φρονιμώτεροι γένοιντο; In hoc loco verba omnia, quae aetatem nostram tulerunt, sana videntur. Sed laborat locus lacuna post voc. ποτέ. Cohaerent enim verba οὐδ' ἂν αὖθίς ποτε φρονιμώτεροι γένοιντο: *quorum mens in hac aetate curta est, illi nec posthac prudentiores evadant.* Nisi plura exciderunt, sufficit fortasse addidisse coniunctionem εἰ ante ἔτη διέλθοι i. e. *si annorum numerus acceserit.* Jacobsii coniecturam: οὐδ' ἂν αὖ δὶς τόσα ἔτη διέλθοι φρονιμώτεροι γένοιντο, pluribus de causis improbandam censeo. Nec tamen nego etiam emendari posse: οὐδ' ἂν, εἰ αὐτοῖς ποτε ἔτη διέλθοι, φρον. γένοιντο. — Ibid. 4, 16. Μὴ μέντοι τοὺς νέους εἰς ἀθυμίαν, ὡς κατεγνωσμένους μηδὲν τῶν δεόντων πράττειν δύνασθαι, ἐμβαλέτω πᾶν γὰρ τοὐναντίον προτρέπεσθαι αὐτοὺς ὀφείλει πάντα τὰ προσήκοντα αὐτοῖς προθύμως ποιεῖν ἀσκεῖν, ὡς καὶ τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ πρὸ τοῦ γήρως λῆψομένους· ἐκ γὰρ τούτου καὶ τοὺς πρακτικωτέρους βελτίους ποιήσεται· πρῶτον μὲν ἀνταγωνιστὰς πολλοὺς ἀποδείξαντες, ἔπειτ' ἐνδειξάμενοι ὡς καὶ τἄλλα πάντα καὶ τὰς ἡγεμονίας [μὲν] οὐκ ἐξ ἀριθμοῦ ἐτῶν ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς ἐμφύτου πᾶσι τοῖς πολίταις δώσεται. Manifestum videtur, in extremis corrigendum esse: βελτίους ποιήσετε et deinde: ἐνδειξάμενοι . . . . . δώσετε. Quod si recte statui, supra quoque pro ἐμβαλέτω scribendum erit ἐμβάλλετε. Num ὀφείλει sanum sit et dictum pro δεῖ an scribi oporteat ὀφείλετε, in tali scriptore difficile est diiudicare.

P. 10, 10. Ex Epicharmo.

Πρὸς τοὺς πίλας πορεύου λαμπρὸν ἱμάτιον ἔχων,
Καὶ φρονεῖν πολλοῖσι δόξεις τυχὸν ἴσως.

Hi versus sunt aperte tetrametri trochaici, sed alter ab initio, alter medius mutilus. Justi erunt tetrametri, si scripseris:

Πρὸς δὲ τοὺς πίλας πορεύου, λαμπρὸν ἱμάτιον ἔχων,
Καὶ φρονεῖν πολλοῖσι δόξεις, οὐ φρενῶν τυχὼν ἴσως.

Quomodo H. P. Krusemanus locum in fragmentis Epicharmi (Harlemi, 1834) tractaverit, ignoro.

P. 15, 1. Διογένης λόγον τινὰ διεξῇει περὶ σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας, καὶ ὡς ἐπῄνουν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ὁ δὲ, κάκιστ' ἀπόλλυσθε, εἶπε, τοῖς ἔργοις μὴ ἀντιλέγοντες. Scr. μοι ἀντιλέγοντες. Praeterea pro ἀπόλλυσθε malim ἀπόλοισθε, cum in hac exsecrandi formula aoristus legitimus sit.

In sequenti fragmento ex Polyaeno legitur p. 15, 6: ὅτ' ἂν δὲ ὁ μὲν λόγος ἀπαγγίλληται μεγάλα, ὁ δὲ βίος πράττῃ μηδὲ τοὐλάχιστον κ. τ. λ. Scrib. ἐπαγγίλληται, i. e. *si oratio magna profiletur*. In contrariam partem corruptus est locus in Diod. Exc. Vat. c. XVII. p. 16. ed. Dind., ubi nunc legitur: μαθὼν τάληθὶς (Κῦρος) μετέπεισε τοῖς λογισμοῖς καὶ νομίσας τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Σόλωνος ἀληθινὴν εἶναι τῆς μὲν ὑπερηφανίας ἐπανίστατο κ. τ. λ. Manifesto scribendum est ἀπανίστατο.

P. 21, 8. Ex Iamblicho. Ἡ ὁμόνοια, καθάπερ ταὐτὸ τὸ ὄνομα βούλεται ἐνδείκνυσθαι, συναγωγὴν ὁ μόνου τοῦ νοῦ κοινωνίαν τε καὶ ἕνωσιν ἐν ἑαυτῇ συνείληφεν. Scribendum est, ni fallor: συναγωγὴν ὁμοίου τοῦ νοῦ, *animi similis atque concordis*. — In eadem ecloga inferius haec leguntur p. 21, 16: καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τῆς ἀεὶ αὐτῆς ἐπιμένων διανοήσεως, ὁμοφροσύνης ἐστὶ πλήρης· ὁ δ' ἄστατος τοῖς λογισμοῖς καὶ ἄλλοτε ἐπ' ἄλλης δόξης φερόμενος, ἀστάθμητός ἐστι καὶ πολέμιος πρὸς ἑαυτόν. Quomodo dici possit ἐπὶ δόξης φέρεσθαι, equidem non video. Quare scribo, ut ratio ipsa docet: ὑπ' ἄλλης δόξης φερόμενος.

P. 22, 5. . . . . ᾧ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας, οὐδὲν αὐτὸς φροντίζω τῶν σοφισμάτων ὑμῶν. Oratio mutila in initio fortasse sic explenda est: τῷ δικαίῳ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας κ. τ. λ.

P. 22, 22. Τοῦτο δέ ἐστι τῇ μνήμῃ τῆς ἀναγκαίας τελευτῆς παραμύθιον καὶ τοῦ ἐμποδὼν γενομένου σώζεσθαι τοὔνομα, ὅτι αὐτῷ τὰ ἔργα, ἐξ ὧν εἰργάζετο, οὐ συντέθνηκεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τῆς ἐκείνου δυνάμεως ὑπομνήματα εἰς χεῖρας ἀφίξεται. Delendum est in his verbis τοῖς ante τῆς ἐκ. δυν., quippe quod vocabulum sit mera repetitio voc. τοῖς; utrumque enim idem sonabat.

P. 25, 3. Οἱ Στωϊκοὶ (scil. ἔφασαν) ὁρατὸν εἶναι τὸ σκότος· ἐκ γὰρ τῆς ὁράσεως προκεῖσθαί τινα ἐπ' αὐτὸ αὐτήν. Καὶ οὐ ψεύδεται ἡ ὅρασις· βλέπεται γὰρ ταῖς ἀληθείαις ὅ,τι ἐστὶ σκότος. Scribendum videtur: ἐκ γὰρ τῆς ὁράσεως προκεῖσθαί τινα ἐπ' αὐτὸ ἀκτῖνα.

P. 27, 24. Ἄκουε παρ' ἡμῶν ἃ οἱ πολλοὶ διαβάλλοντες ὑποτονθορύζουσιν . . . . μὴ σιωπήσω, τάχ' ἂν οὐκ εἰς καλὸν ἀπολαύσαιμι τῆς παρρησίας. Lacuna facillime, et, ut opinor, certe, sic expleri potest: ἢν μὴ σιωπήσω.

P. 30, 4. Οὐδενὸς τῶν ἄλλων ἀδικούντων ἔλαττον εἰς μῖσος ἀχαριστία. Puto scribendum esse: τῶν ἄλλων ἀδικημάτων. De locutione οὐδενὸς ἔλαττον vid. Mehlhorn in Zimm. Diar. Antiqu. 1837. p. 882.

P. 37, 1. Ἀρκεσίλαος ὁρῶν τινα νεανίσκον φιλοσόφων λόγων κατακούοντα πρὶν παιδευθῆναι, οὐδὲ τοὺς τῆς Δήμητρος, ἔφη, καρποὺς καλλίστους καὶ τροφιμωτάτους ὄντας εὐθὺς ἐκ γενετῆς τοῖς παισὶν ἁρμόζειν, τὸ δὲ γάλα τῶν τιτθῶν. Legendum videtur: οὐ δεῖ τοὺς τῆς Δήμητρος κ. τ. λ.

P. 39, 2. Ἅπασα φύσις βελτίων γίνεται παιδείαν προςλαβοῦσα τὴν προςήκουσαν, πολὺ δὲ μάλιστα ὅσαις ἐξ ἀρχῆς εὐφυέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε· τοῖς μὲν γὰρ αὐτῶν πόνῳ βελτίοσι γίγνεσθαι, τοῖς δὲ καὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει διενεγκεῖν. Propter verba opposita, τῶν ἄλλων διενεγκεῖν, scribere malim: τοῖς μὲν γὰρ αὐτῶν πολλῷ βελτίοσι γίγνεσθαι κ. τ. λ. Cf. Dion. Rom. in Damasc. Parall. p. 4, 14. ἀμείνων γάρ τις αὐτὸς ἑαυτοῦ προϊούσης τῆς ἡλικίας ὑπάρξειεν, et particulam I. huius commentationis p. 4.

P. 40, 10. Κλεάνθης ἑτέρου ἀπιέναι μέλλοντος καὶ ἐρωτῶντος πῶς ἂν ἥκιστα ἁμαρτάνοι, εἶπεν, Εἰ παρ' ἕκαστα ὧν πράττεις δοκοίης μὴ παρεῖναι. Scrib. δοκοίης μοι παρεῖναι.

P. 40, 25. Antisthenis dictum: Δεῖ τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἄνδρας γενήσεσθαι, τὸ μὲν σῶμα γυμνασίοις ἀσκεῖν, τὴν δὲ ψυχὴν παιδεύειν. Fuit, ni fallor, παιδεύσεσιν.

P. 41, 19. Ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ ἔφη μὴ δύνασθαι καλῶς ζῆν, μὴ μαθὼν τὰ καλὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ. Scrib. μαθόντα. Neque enim talem sententiam Hyperidem de se ipso dixisse probabile est.

P. 42, 23. E Dione. Ἀθηναίοις ἐρομένοις ὅπως λώϊον αὐτοῖς γίγνοιτο, ἔχρησεν ἡ Πυθία, εἰ τὸ κάλλιστον εἰς τὸ δεξιὸν οὖς τῶν παίδων ἐντιθέναι βούλοιντο· οἱ δὲ τρήσαντες αὐτὸ χρυσίον ἔβαλλον, ἀγνοήσαντες, ὅτι τὸν φιλόσοφον λόγον ἐμήνυσε. Corrige: οἱ δὲ τρήσαντες ἐς αὐτὸ χρυσίον ἔβαλλον. Eandem quondam medelam adhibui Luciani Imagg. c. 23. ὥστε, εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας — μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες βιβλίον καταθέμενοι παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν. Legendum esse proposui: συνθέντες ἐς βιβλίον, quam coniecturam nuper recepit G. Dindorfius in edit. Par. Luciani.

P. 44, 7. Ioannes Damasc. hanc lepidam de Socrate narratiunculam nobis servavit: Σωκράτης πρός τινα πάντα εἰδέναι φάσκοντα καὶ πολυμάθειαν ὑπισχνούμενον, ἐτύγχανε δὲ εἰς Ἀκαδημίαν συγκατιὼν αὐτῷ, ἐπιστὰς χωρίῳ πεφυτευμένῳ, ἤρετο αὐτὸν εἰ δοκεῖ σοι ὁ γεωργὸς ἀμελῆσαι μὴ καταφυτεύσας πᾶσαν τὴν γῆν, ἀλλὰ διαλείμματα μεταξὺ τῶν δένδρων καταλιπών· τοῦ δὲ εἰπόντος· καὶ μὴν εἰ μὴ τοῦτο ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν τούτων ἐπεβίω, ἀλλ' ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλετο· εἶτα, ἔφη, σὺ ἐν τῇ σαυτοῦ ψυχῇ οὐδὲ μικρὸν τόπον παραλιπὼν, ἀλλὰ ἀεὶ ἄλλοις μαθήματα σωρεύων, οἴει τινὰ καρπὸν ἐξ αὐτῶν δρέψασθαι; Primum scribendum videtur: ἤρετο αὐτόν· Ἦ δοκεῖ σοι κ. τ. λ., deinde corrigendum: ἄλλα ἀεὶ ἄλλοις μαθήματα σωρεύων.

P. 44, 24. Πλείω τε ἕκαστα γίγνεται καὶ ῥᾷον καὶ κάλλιον, ὅταν εἰς ἓν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ τῶν ἄλλων ἄγων πράττῃ. Haec sententia graviter corrupta fortasse sic emendanda est: Πλείω τε ἕκαστα γίνεται καὶ ῥᾴονα καὶ καλλίονα, ὅταν εἷς ἓν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ τῶν ἄλλων ἀμελῶν πράττῃ.

P. 45, 1. Πολλὰ ὁ αὐτὸς μιμεῖσθαι, ὥσπερ ἦν, οὐ δυνατός. Scrib. ὥσπερ ἓν.

P. 48, 10. Ex Archyta. Τοῦτο δὲ φαμὶ εἶμεν . . . . τῷ βίῳ τὸ τέλειον ἀγαθὸν, τῷ λέγοντι, τἀνθρωπία σοφοὶ εὐδαιμονίαν. Scrib. τὸ τέλειον ἀγαθὸν, τὸ λέγοντι τοὶ τἀνθρώπεια σοφοὶ εὐδαιμονίαν.

P. 49, 21. Ex Iamblicho. Καὶ τῆς τῶν παίδων τοίνυν εὐεξίας ἡ πρώτη βελτίστη

τῆς φύσεως πρόοδος ὁδῷ πρόεισιν ἐπὶ τὴν τελειότητα τεταγμένως, ἐφ' ἣνπερ αὐτὴν προσχωρεῖν ἄξιον. Malim προχωρεῖν. Pergit deinde Iamblichus: ταύτην τοίνυν ἡ ὀρθὴ παιδεία δεόντως ποδηγεῖ, σπέρματα τῶν ἀρετῶν ἤδη προκαταβαλλομένη, καὶ ἐν ἀπαλαῖς ἔτι καὶ ἀβάτοις ψυχαῖς θαυμαστὴν οἰκείωσιν ἐμποιοῦσα πρὸς τὴν τῶν καλῶν ἐπιτήδευσιν. Scrib. ἐν ἀπαλαῖς ἔτι καὶ εὐβάτοις ψυχαῖς.

P. 76, 9. Ὥσπερ οὐ δυνατὸν ὀφθαλμῷ τεθολωμένῳ ἀκριβῆ τῶν ὁρωμένων κατάληψιν, οὕτως οὐδὲ τεθολωμένῃ ψυχῇ τῇ κατανοήσει τῆς ἀληθείας ἐπιβαλεῖν. Vide ne sit legendum: τὴν κατανόησιν τῆς ἀληθείας ἐπιλαβεῖν.

ADDENDA ET CORRIGENDA AD PARTICULAM PRIOREM.

P. 1. l. 15. Amicus quidam doctus bene me monuit, non opus esse emendatione Wyttenbachii τῆς τε τοῦ ἀγαθοῦ φύσεως pro τῆς τ' ἀγαθοῦ φ., sed scribendum esse τῆς τἀγαθοῦ φύσεως.

P. 13. l. 22. Nunc intelligo, me lectionem codicis A a m. s. τοσοῦδε in versibus ex Euripidis Phoenissis praepropere vulgatae praetulisse.

P. 18. l. 3. De fragmento comici incerti vide nunc Meinckium ad Com. Gr. Fragm. Vol. IV. p. 602, qui et ipse ἐπιμελῆ emendavit, sed reliqua me rectius constituit.

P. 19. l. 7. Verba τὸ κοινὸν συμφέρον satis defenduntur iis quae doctissimus Lobeckius ad Soph. Ajac. p. 238. ed. II. congessit.

Praeterea nunc demum video, in fragm. ex Eurip. Ino, quod attigi p. 54, iam Jacobsium in lectt. Stob. p. 124. πελᾶν coniecisse.

P. 36. lin. 29. pro εὐθυμεύμενον l. ἐνθυμεύμενον.

INDEX SCRIPTORUM.

Aeschylus 7.
Anaxandrides 54.
Anaximenes 7. 31.
Antipater 17. 18.
Antiphanes 53. 56.
Antisthenes 60.
Antyllus 31.
Apollodorus 51. 52.
Archytas 41. 42. 45. 46. 60.
Arcesilaus 60.
Aristoteles 7. 22. 23. 24. 30. 32.
Aristoxenus 28.
Astydamas 55.
Bryso 39. 48.
Callicratidas 40. 47. 48.
Charondas 27. 46.
Chrysippus 27.
Clinias 40.
Crito 42.
Demaratus 26.
Demetrius 27.
Democritus 36 — 38.
Dio 28. 58. 60.
Diodorus 59.
Diogenes 24.
Diotogenes 44. 45. 46.
Diphilus 55.
Ecphantus 46. 47.
Epicharmus 59.
Epictetus 2. 24. 26. 29.
Euripides 52. 54. 55. 56.
Euryphamus 49.
Eusebius 34 — 36.
Hermes 25. 32.
Hierax 25.
Hierocles 18 — 21.
Hipparchus 49.
Hippodamus 43. 49.
Homerus 11.
Hyperides 60.
Hypsaeus 57.
Iamblichus 30. 59. 60.
Ioannes Dam. 1. 7—10. 58 sqq.
Iuncus 31.
Lucianus 60.
Menander 56.
Metopus 39.
Mimnermus 54.
Moschio 57.
Musonius 1 — 10.
Nicolaus com. 51.
Nicolaus hist. 32.
Nicostratus 28.
Periander 26.
Perictyone 33. 39.
Phavorinus 28.
Philemo 53. 55.
Phintys 48.
Plato 24.
Plutarchus 16. 17. 53.
Poeta incertus 57.
Polyaenus 59.
Socrates 60.
Solo 50.
Sophocles 50. 54.
Sotio 31.
Sthenidas 46.
Stobaeus (Ecl. mor.) 37.
Teles 11 — 15.
Theages 40. 41.
Timocles 57.
Zaleucus 27.

Gobleri, J. interpretationum Constitutionis Criminalis Carolinae ex unica exstat edit. Basil MDXLIII. et G. Remi nemesin Carulinam ex altera edit. Herborn. Nassov. CIↃↃC denuo vulgavit notasque adjecit D. Jul. Friedr. Henr. Abegg. 8. maj. 1837. carton. 1 Rthlr. — 1 fl. 48 kr.

Görres, J., Mythengeschichte d. asiatischen Welt. 2 Bände mit Vignetten und 1 Karte. gr. 8. 4 Rthlr. — 6 fl.

Hermann, Dr. K. Fr., Lehrbuch der griechischen Staatsalterthümer aus dem Standpunkte der Geschichte entworfen. Dritte mehrfach veränderte und vermehrte Auflage.

Auch unter dem Titel:

— — Lehrbuch der griechischen Antiquitäten. 1 Bd. gr. 8. 1841. 2 Rthlr. — 3 fl. 36 kr.

— — quaestionum de jure et autoritate magistratum apud Athenienses capita duo, quibus illustri patriae gymnasio Francof. saecularia tertia celebranda gratulatur. 8 maj. 1829. broch. 12 ggr. — 54 kr.

Hübsch, H., über griechische Architectur. Zweite mit einer Vertheidigung gegen A. Hirt vermehrte Ausgabe. Mit 5 Kupfert. gr. 4. 1824. in allegor. Umschlag geh. 1 Rthlr. 12 ggr. — 2 fl. 42 kr.

Huschke, Th. E., über die Stelle von den Liciniern bei Varro de re rust. I. 2. §. 9. mit einer Zugabe über Fest. de Possessiones und Possessio. gr. 8. 1835. broch. 16 ggr. — 1 fl. 12 kr.

— — die Verfassung des Königs Servius Tullius, als Grundlage zu einer römischen Verfassungsgeschichte entwickelt. gr. 8. 1838. 3 Rthlr. 16 gr. — 6 fl. 36 kr.

Kayser, Dr. D. L., notas criticas in Philostrati vitas Sophistarum 8 maj. 1831. br. 6 ggr. — 27 kr.

— — disputatio de diversa Homericorum carminum origine. 8 maj. 1835. broch. 3 ggr. — 12 kr.

— — Lectiones Pindaricae. 8 maj. 1840. 12 ggr. — 48 kr.

— — Hordenius Lollianus geschildert nach einer noch nicht herausgegebenen athenischen Inschrift. gr. 4. 1841. geh. 4 ggr. — 18 kr.

— Dr. Fr., De Crantore Academico Dissertatio. 8 maj. 1841. broch. 8 ggr. — 36 kr.

Mureti, M. A., institutio puerilis. Ad M. Antonium fratris f. et in eam Antonii Constantini notae. In usum tironum seorsum edidit C. Ph. Kayser. Ed. 2a. 8. maj. 1815. 3 ggr. — 12 kr.

— — Scripta selecta. Curavit C. P. Kayser. Accedit F. Creuzeri epistola ad editorem. 8. maj. 1809. Velinpap. 4 Rthlr. — 7 fl. 12 kr. Schreibp. 2 Rthlr. 8 ggr. 4 fl. 12 kr. Druckpap. 1 Rthlr. 12 ggr. — 2 fl. 24 kr.

Neander, J. A. G., de fidei gnoseos quae christianae idea, et ea qua ad se invicem atque ad philosophiam referantur, ratione secundum mentem Clementis Alexandri. Dissertatio chronologico historica. 8. 1811. 5 ggr. 20 kr.

Nonni Dionisiacorum libri sex., ab VIII — XIII. Res Bacchicas ante exped. Indicam complect. emend. et not. adj. G. H. Moser, Praefatus est Fr. Creuzer. 8. maj. 1809. Postpap. 2 Rthlr. — 3 fl. 36 kr. Druckpapier 1 Rthlr. 8 ggr. — 2 fl. 24 kr.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ. ΦΛΑΟΥΙΟΥ, ΒΙΟΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ, Flavii Philostrati Vitae Sophistarum. Textum ex Codd. Romanis, Florentinis, Venetis, Parisinis, Londinensibus. Mediolanensi, Havniensi, Oxoniensi, Gudiano, Heidelbergensi recensuit Epitomam Romanam et Parisinam ineditas adiecit Commentarium et Indices concinnavit Carolus Ludovicus Kayser, Ph. Dr. Inertae sunt notae ineditae I. Casauboni, Bentleii, Huetii, Salmasii, Jacobsii, TH. Heysii; editae Valesii, Olearrii, Jacobsii, A. Jahnii. Accedit Libellus Galeni ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ex Cod. Florentino emendatus, et qui vulgo inter Lucianeos fertur, ΝΕΡΩΝ Philostrato vindicatus et ex cod. Palatino correctus. 8. maj. 1838. 2 Rthlr. 12 ggr. — 4 fl. 30 kr. Id. Charta Velin 3 Rthlr. 8 ggr. — 6 fl.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ. Philostrati Libri de Gymnastica, quae supersunt nunc primum edidit et interpretatus est C. L. Kayser, Ph. Dr. Accedunt Marci Eugenici imagines et epistolae nondum editae. 8. maj. 1841. 1 Rthlr. 4 ggr. — 2 fl. 6 kr.

Plotini liber de pulcritudine. Ad codicum fidem emendavit annotationem perpetuam, interjectis Danieli Wyttenbachii Notis, epistolamque ad eundem ac praeparationem cum ad hunc librum tum ad reliquos cet.

adjicit Fr. Creuzer. Accedunt anecdota graeca: Procli disputatio de unitate et pulcritudine, Nicephori Nathanaelis antitheticus adversus Plotinum de anima itemque lectionis Platonicae maximam partem ex codd. Ms. annotatae. 8. maj. 1814. Schreibpapier 3 Rthlr. — 5 fl. 24 kr. Druckp. 2 Rthlr. — 3 fl. 36 kr.

'Ο ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΝΟΜΟΣ Prochiron Imperatorum Basilii, Constantini et Leonis Codd. Mss. ope nunc primum edidit, prolegomenis, annotationibus et indicibus instruxit C. E. Zachariae J. U. D. accedit commentatio de bibliotheca Bodlejana ejusque codicibus ad jus graeco-romanorum spectantibus. 8. maj. 1837. 3 Rthlr. 12 ggr. — 6 fl. 18 kr.

Raumer, F. A., CCI emendationes in Lohmeierei et Gebhardii tabulas genealogicas dynastiarum arabicarum et turcicarum. Accedunt XVIII tabulae recens. compositae. Addita est epistola Fr. Wilken. 4. maj. 1811. 16 ggr. — 1 fl.

ΑΙ ΠΟΠΑΙ oder die Schrift über die Zeitabschnitte, welche insgemein einem Eustathios, Antecessor zu Konstantinopel zugeschrieben wird. Herausgegeben von Dr. C. E. Zachariä. gr. 8. 1836. 1 Rthlr. 8 ggr. — 2 fl. 24 kr.

Schorn, K., über die Studien der griechischen Künstler. 8. 1818. geh. 1 Rthlr. 8 ggr. — 2 fl. 24 kr.

Szabò, J., descriptio Persici Imperii ex Strabonis tum ex alior. auctor. cum ille comparatorum fide composita. Comentatio cui in cert. liter. civ. acad. Heidelb. d. 20. Nov. 1809 praemium adj. est. 8. maj. 20 ggr. — 1 fl. 15 kr.

Ullmann, Dr. C., de Hypsistariis, seculi post Christum natum quarti secta, commentatio. 4. 1823. 6 ggr oder 27 kr.

Umbreit, Dr. F. W. C., programma de veteris testamenti prophetis, clarissimis antiquissimi temporis oratoribus. 4. maj. 1832. 8 ggr. — 24 kr.

Voss, H., notae in Theocritum. 4. 1813. 14 ggr. — 54 kr.

— — curarum Aeschylearum specimen. I. 4. 1812. 12 ggr. — 45 kr.

— — Friedrich August Wolf, der Metriker. (Aus den Heidelberger Jahrbüchern abgedruckt.) gr. 8. 1816. 6 ggr. — 24 kr.

Weber, Dr. G., de Gytheo et Lacedaemoniorum rebus navalibus. 8. 1833. broch. 16 ggr. — 1 fl.

Wilken, F., Rerum ab Alexio I. Joanne, Manuele et Alexio II. Comnenis Romanorum Byzantinorum Imperatoribus gestarum. Libri IV. Commentatio quae praemio ab illustr. Instituti Imper. Francici etc. ornata est, adj. est tab. aer. expressa. 8. maj. 1812. 4 Rthlr. — 6 fl.

ACADEMIAE GEORGIAE AUGUSTAE

PRORECTOR

RICARDUS GUILELMUS DOVE D.

CUM SENATU

SUCCESSOREM IN SUMMO MAGISTRATU ACADEMICO

ERNESTUM BERTHEAU D.

CIVIBUS SUIS

HONORIS ET OFFICII CAUSA

COMMENDAT.

CURTII WACHSMUTH *commentatio de Stobaei eclogis addita est.*

GOTTINGAE MDCCCLXXI.

TYPIS EXPRESSIT OFFICINA ACADEMICA DIETERICHIANA.

(GUIL. FR. KAESTNER.)

2123. d 5

D.22 9.08

Hoc iam mihi ultimum prorectoratus academici officium gratissimum exsequendum est, ut successorem

ERNESTUM BERTHEAU D.,

virum illustrissimum et excellentissimum, collegarum suffragiis rite creatum, magistratus publici cui summa harum rerum apud nos cura demandata est auctoritate confirmatum, sollemni more renuntiem, renuntiatum vobis, cives academici, quantum in me est commendem. Eum in negotiis publicis optime versatum, diligentissimum et experientissimum, gravitatem morum humanitate egregie temperatam habere cum ipsi noveritis universi, vota nobiscum suscipite, ut consilia eius Deus Optimus Maximus numine suo secundare velit.

De Ioannis Stobaei anthologio haec tradit Photius bibl. p. 112[a] 14 Bekk.: *ἀνεγνώσθη Ἰωάννου Στοβαίου ἐκλογῶν ἀποφθεγμάτων ὑποθηκῶν βιβλία τέσσαρα ἐν τεύχεσι δυσί . . . ἔστι δε αὐτῷ τὸ μὲν πρῶτον βιβλίον φυσικὸν, τοῦ δὲ δευτέρου τὸ μέν τι κατ' ἀρχὰς μέρος λογικὸν, τὸ δὲ λοιπὸν καὶ πλεῖστον ἠθικόν· καὶ τὸ τρίτον δὲ καὶ τὸ τέταρτον πλὴν ὀλιγίστων ἠθικὰ καὶ πολιτικά.* Plane simile fuit exemplum antiquum quod Angelicani[1]) gnomologii auctor anonymus (quode rettulerunt Heerenus in praefat. edit. Stob. eclog. p. XLIII not. et Schowius in epistula ad Heynium Roma 1790 missa in Stob.

1) Codex Angelicanae bibliothecae est chartaceus saec. XV, signatus n. XVII.

floril. ed. Gaisford. vol. I p. LXII) repperit et ambabus arripuit. *ἤνυσται δὴ καὶ ἐμοίγε,* inquit, *τῶν παροιμιῶν ἡ συναγωγὴ καὶ συνθήκη, ἣν σοι ξυνεθέμην, ἄνερ φίλων φέριστε καὶ ἀγαθέ, Χριστόγονε φίλτατε καὶ σοφώτατε. εἰ δ' ὑποστάς σοι παροιμίας μόνον ξυναγαγεῖν καὶ ὑποθηκῶν καὶ γνωμῶν καὶ ἀποφθεγμάτων συνεπεμνήσθην ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν, ὧν οἵ γε καθ' ἡμᾶς ἀλλὰ καὶ οἱ πολλῷ γε καθ' ἡμῶν πρότεροι οὐδ' ἴσως τὰ ὀνόματα ἤδεσαν . . . . . τούτου δή μοι αἴτιος Ἰωάννης Στωβαῖος, ὃς ἐκλογῶν ἀποφθεγμάτων καὶ ὑποθηκῶν βιβλίον συνθεὶς οὐδενὸς ἡμῶν τῶν χριστιανῶν ὑπεμνήσθη, ἀλλ' ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων . . . τούτων δή μοι τῶν ἐκλογῶν ἐνέπεσε ταῖς χερσὶν ἓν βιβλίον παλαιότατον τῷ τοί μοι καὶ συλλεκτέα ἔδοξεν εἶναι τῶν τοῦ Στοβαίου καὶ συντακτέα ταῖς παροιμίαις;* utramque autem anthologii partem complexum est hoc *ἐκλογῶν ἀποφθεγμάτων καὶ ὑποθηκῶν βιβλίον,* utraque enim ex parte deprompta sunt quae ille protulit. Denique Suidas quoque i. e. nisi fallor Hesychius Milesius novit Ioannis Stobensis *ἀνθολόγιον περιέχον τὰς παρὰ πᾶσι πολλῶν* (?) *δόξας ἐν βιβλίοις δ'* (cf. Suid. v. *Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβεύς*). Prorsus igitur non est, cur contra haec diserta testimonia cum Heereno (in comment. de fontibus eclog. Io. Stobaei §. 5, editionis part. II. tom. 2 p. 140 sq.) negemus, revera quattuor libros ab Ioanne in unum quasi corpus fuisse coniunctos.

Huius contagionis novum et luculentum documentum disputatione, quam nuperrime de Stobaei „florilegii" capitibus 80. 81. 82 in n. musei Rhenani vol. XXVII p. 73 sq. institui, recuperasse mihi videor. Ibi enim si recte demonstravi tria Stobaei „eclogarum" fragmenta (e libri secundi capite primo, secundo, quarto repetita) in nostros florilegiorum libros immigrasse, id facillime ita explicatur, ut putemus quondam in uno codice duo binorum librorum volumina in quae Stobaeus totum anthologium divisit colligata fuisse, in priori, cui nunc *eclogarum* nomen indiderunt, quaedam folia e compage soluta esse (accuratius singula infra persequar), dein in alterum volumen, quod nunc *florilegium* sive *sermones* appellare solemus, post caput 79 imposita, denique a librario, qui florilegii codicum archetypon scripsit, dormitanter descripta et vel ab ipso vel ab alio qualicunque modo potuerit capitum ordini inserta esse.

Casu autem quodam quem statim explicatius describam factum est, ut duo quae significavi volumina in codicibus, quos nunc tenemus, seorsum tradita sint; atque videtur posteriori volumini a librariis titulus quem Suidas exhibet inscrip-

tus esse, priori titulus Photianus. De florilegio sane certi quidquam proferre nequeo, quia accurata de eius titulo testimonia in editionibus non afferuntur; omnes certe editores illi nunc *ἀνθολόγιον* inscribunt; de eclogis autem Heerenus neque Photii satis memor et perverso iudicio in aestimandis codicibus usus memoriam obscuravit. Primo quidem earum libro, cuius initium in omnibus codicibus truncatum est, nihil praeter nomen scriptoris in codice Farnesino, archetypo eo bonae familiae[1]), (*Ἰωάννου Στοβαίου βιβλίον πρῶτον*), in codicibus deterioris classis[2]) magis etiam mutilatis ne nomen quidem praemissum est; sed secundus liber in Farnesino inscribitur: *Ἰωάννου Στοβαίου ἐκλογῶν ἀποφθεγμάτων ὑποθηκῶν βιβλίον δεύτερον.*

Quae cum ita sint, dubitari quidem potest, utrum Stobaeus ipse hunc an illum titulum praetulerit, quamquam verisimilius est, *ἐκλογαὶ ἀποφθέγματα ὑποθῆκαι* ab ipso scriptore profectum esse; dubitari tamen nequit quin item utrumque volumen inscripserit.

Totum vero Ioannis anthologium industrie ab hominibus Byzantinis lectitatum esse, et Hesychii Milesii apud Suidam laudes (*ἐνάρετα πάνυ καὶ γέμοντα πάσης παιδείας*) demonstrant et Photii exemplum, qui accuratissime omnium capitum titulos enumeravit et philosophorum poetarum rhetorum ceterorumque a Stobaeo usurpatorum indices alphabeticos composuit, denique haec scripsit (p. 115[b] 22): *χρήσιμον δὲ τὸ βιβλίον τοῖς μὲν ἀνεγνωκόσιν αὐτὰ τὰ συντάγματα τῶν ἀνδρῶν πρὸς ἀνάμνησιν, τοῖς δ' οὐκ εἰληφόσι πεῖραν ἐκείνων, ὅτι διὰ συνεχοῦς αὐτῶν μελέτης οὐκ ἐν πολλῷ χρόνῳ πολλῶν καὶ καλῶν καὶ ποικίλων νοημάτων, εἰ καὶ κεφαλαιώδη, μνήμην καρπώσονται. κοινὸν δ' ἀμφοτέροις ἡ τῶν ζητουμένων, ὡς εἰκός, ἀταλαίπωρος καὶ σύντομος εὕρεσις, ἐπειδάν τις ἀπὸ τῶν κεφαλαίων εἰς αὐτὰ τὰ πλάτη ἀναδραμεῖν ἐθελήσειε. καὶ πρὸς ἄλλα δὲ τοῖς ῥητορεύειν καὶ γράφειν σπουδάζουσιν οὐκ ἄχρηστον τὸ βιβλίον.* Atque id quod gravius est assidue etiam compilati sunt Stobaei libri a scriptoribus recentioribus, ab anonymo quode supra dixi, aliis gnomologiorum conditoribus, inter quos excellit auctor

1) Vide quae infra de codicibus disputata sunt; nihili igitur est, quod in codice Augustano e Farnesino descripto legitur *φυσικὰ Ἰωάννου Στοβαίου* (quod Gaisfordus et Meinekius receperunt).

2) Quorum est codex Sambuci, e quo Canterus primum in lucem protraxit eclogas; Canteri igitur ipsius libidini debetur titulus *Ἰωάννου Στοβαίουυφ κῶν γνωμῶν ἐκλογή.*

florilegii Laurentiani, de cuius opera in duobus nuperis programmatis (prooem. indic. lect. h. a. aest. et hib.) exposui.

Missum nunc facio Stobaei florilegium, accuratius vero in ea praesidia inquiram, quorum ope eius *eclogas* restituere et supplere liceat.

I.

Codicum quotquot hodie supersunt duo genera distinguenda esse iam Heerenus perspexit, qui summam disputationis quam in prolegomenis de eclogarum codicibus instituit p. XLIV ita comprehendit: »Accuratior inspectio eorum (codicum) satis me edocuit: *duplicem* in codd. nostris extare Eclogarum Stobaei *recensionem;* alteram auctiorem, alteram mutilatam; eosque omnes ex duobus codd. profluxisse, quorum alter pleniorem, alter mutilatam recensionem exhiberet. *Plenior illa* superest in codd. *Vaticano*, *Augustano*, *Escurialensi*, *Farnesino* utroque; *alteram* solus sequitur *Regius Parisinus;* eandem autem tenuit *codex Sambuci*, ex quo Canteri editio expressa est; unde fieri debebat, ut multa in illa desiderentnr, quae in codd. melioribus reperiuntur. Deest enim in hac recensione in fronte integrum caput *περὶ ἀριθμητικῆς*, desunt passim varia loca in medio libro, desiderantur denique nonnulla in fine«. Haec ille recte quidem; nec nunc antiquiores nec meliores praesto sunt codices. Nam *Harleianus*, quem Gaisfordus inspexit, prorsus nullius est momenti, et spes, quam de codice quodam membranaceo Escurialensi saeculo XI exarato Millerus in catalogo codicum Escurialensium p. 89 excitavit, falsa evasit — id quod acute praedixit Meinekius in praefatione editionis eclog. p. XIII —; florilegium enim neque eclogas continet (cf. Dindorf. in philol. XVII p. 337).

Sed per sane mirum est, quod Heerenus non vidit, melioris familiae codices descriptos esse e Farnesino omnes, immo praefracte p. XLVII negavit „communem eum reliquorum patrem existere“. Ille codex aetate Heereni in bibliotheca Farnesina *a Capo di Monte* asservabatur; paullo post transportatus est in bibliothecam Burbonicam, quam hodie bibliothecam musei nationalis vocare malunt,. et signatus III D 15 (n. 299 in Cyrilli catalogo). Chartaceus[1])

1) Bombycinum eum esse arbitratus est Heerenus eodem errore, quo saepissime quamlibet chartam paullo crassiorem bombycem esse olim crediderunt.

est et scriptus me iudice saeculo XIV (sin Heereno credis, saec. XIII) e omnium quotcunque nunc extant antiquissimus (namque reliqui, Vaticanus quoque, quem ultra saeculum XIV non ascendere arbitratus est Heerenus, saeculi XV sunt, secundus autem Farnesinus fortasse saec. XVI). Iam in omnibus melioris familiae codicibus ea quae in vol. II p. 75, v. 30 ed. Meinek. inde a verbis *καὶ περὶ τὴν κτῆσιν* usque ad p. 78, v. 23 *προηγουμένην* leguntur perverso ordine p. 70 v. 14 post vocem *θηριώθη* sunt inserta, suo loco desunt. Communis vero erroris origo in ipso Farnesino est; nam in eo rectus ordo quo librarius omnia descripserat solius bibliopegi culpa perturbatus est. Verba enim male transposita in illo implent ipsum unum folium, ita ut a verbis *καὶ περὶ τὴν κτῆσιν* incipiat recti folii prima linea, ultima folii versi terminetur verbo *προηγουμένην*. Iam hoc folium codicis est centesimum quinquagesimum octavum, quaternionis sextum, sed a bibliopego praepostere iam quarto loco positum; debuit igitur ille hoc modo consuere:

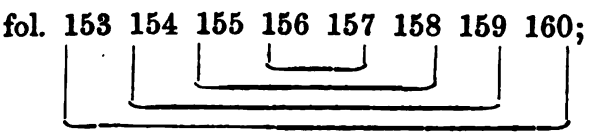

consuit vero ita:

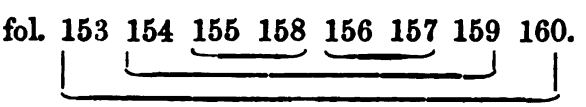

Qua transpositione non animadversa ceterorum bonorum codicum scribae dormitanter singula folia deinceps descripserunt et bibliopegi neglegentiam sua socordia propagarunt et amplificarunt.

Hoc uno argumento profecto haud ambigue evincitur, e Farnesino tamquam primario fonte reliquos bonos codices fluxisse. Nec vero desunt alia certissima indicia. Farnesini in margine appositorum scholiorum (ab Heereno vol. II p. 442—465 editorum) nonnulla in Vaticano et Augustano in ipsum contextum sunt recepta, velut in libri primi capitum 11 et 14 titulis (I p. 84, 19 et 92, 3 Mein.); quid quod I p. 365, 30 sq. M. vel lemma Farnesini fortuito intra marginem scriptum sed spatio vacuo a contextu ipso separatum in Vaticano confluxit cum verbis scriptoris; in eo enim quae leguntur *φαίνεται μοὶ δόξα εἶναι ἐκ τῆς Πλάτωνος πολιτείας.*

Ἡ διάνοια ἢ ἑκουσίως explicantur ita ut de causa erroris nullus scrupulus restet, si comparaveris Farnesini scripturam:

Φ|αίνεταί μοι δόξα ἐξιέναι ἐκ Πλάτωνος πολιτείας, Γ̄ : + |
|διανοι˘˙· ἢ ἑκουσίως κτλ. |

Aliquotiens scripturae discrepantes reliquorum codicum inde originem ducunt, quod vel notas quasdam paullo rariores ambiguasve in Farnesino adhibitas librarii male intellexerunt, vel correctiones illius non recte interpretati aut falso secuti sunt, vel quae illic maculis fortuito obtecta vel rubricatori ad pingendum relicta sunt perperam supplevere. Sic compendium vocabuli μουσικάν (I p. 3, 4 M.) in Augustano et Escurialensi lectum est μούσαν, in Vaticano μουσίαν, et I p. 158, 13 γίνεται *in fine* versus significatum potius quam scriptum (ῑ΄ Γ) a librariis Augustani et Escurialensis omissum est; sic I p. 331, 15 vocabulum ἀλλογνῶτι ita correctum est, ut possit ἀλλοιχῶτι legi, quod exhibet Vaticanus, aut cum I p. 33, 27 τίσιν alio atramento in δίκην mutatum sit, reliqui codices praebent falsum δίκην; sic ultimis litteris verbi ῥοδόκολπον (I p. 45, 3 M.) macula aspersa est, inde Vaticanus habet ῥοδόκολην, Augustanus ῥοδοκόλπῆν; sic spatium vacuum in initio sententiae Demosthenicae (I p. 33, 2) Farnesini rubricatori relictum est, quod ille non explevit, explere conati sunt scribae reliquorum verbo ἁ vel ἀλλὰ. Interdum quando in Farnesino versus duo in eadem simillimave vocabula exierunt, alter eorum in Vaticano omissus est (velut I p. 3, 6 M. τᾶς — 8 ἐστι, et II p. 44, 26 M. ὁμοίως — 28 βραχεῖαν). Id quoque factum est ut simplicissimi errores Farnesini scribae novas corruptelas procrearent; ut exemplum afferam, in Farnesino I p. 102, 4 bis αὐτὸ est scriptum, nam postquam in fine unius versus αὐτὸ iam scripsit librarius, iteravit in initio sequentis; haec in Augustano qui interdum correctoris manum passus est correcta si Dis placet in αὐτὸ ἑαυτό.

Sed quid multa? *Unius* codicis *Farnesini*[1]) scripturis inniti debet ars critica, nisi quod paucissimis quibusdam locis e codice Parisino, quem unicum ex deteriore ordine nunc tenemus novimusve, et in titulis et in ipsis verbis recipienda sunt parvula additamenta quae in Farnesino desunt sed haud dubie vera et genuina. Ceteroquin illi codices deteriores et multo magis mutilati

1) Eum igitur ipse totum excussi; Heerenus eum passim inspexerat; ceterum quae ille de hoc aliisque codicibus testatur quolibet neglegentiae et confusionis genere laborant.

(vide Heereni verba quae supra scripsi) et corruptissimi sunt; tamen eorum fontem non admodum a Farnesino dissensisse iudico; mirifice enim in gravissimis corruptelis et erroribus, quin in repetitionibus quibusdam conspirant cum illo.

Denique ne ille quidem codex quem auctor florilegii Laurentiani adhibuit verba Stobaei multo integriora exhibuit quam Farnesinus; immo in plerisque omnibus vitiis cum eo consensit, sed nituit alia virtute, quam iam in eo sum, ut commendem; totum nimirum Stobaeum videtur continuisse praeterquam quod in libri secundi capite primo eandem labem contraxit quam archetypus nostrorum codicum, ita ut ipse ex eodem fluxisse putandus sit. In ipso enim iam desunt finis Didymei loci (1, 18), duodecim insequentes sententiae, maxima denique pars tertiae decimae Arrhianeae. Ea omnia postquam nupera disputatione e florilegii capite 80, 1—14 eclogis restituta sunt et duobus enuntiatis mutilis ut ita dicam cauda et caput corpusque reddita, de origine lacunae haud cunctanter statuere licet. Inde nimirum orta est, quod in codice eo, e quo cum nostris libris etiam Laurentiani anonymi exemplum fluxit, unum folium nescio quomodo abscissum est; bene enim unum folium explet versuum qui interciderunt numerus (centum fere et quinquaginta tres sunt in bibliothecae Teubnerianae exemplis subductis 13 spatiis vacuis quae inter singulas eclogas in codice interiecta fuisse et sumi et negari potest). Inde igitur colligitur, Stobaeani *totius* anthologii codicem archetypum constitisse e foliis quorum paginae fere ambitum septuagenorum senorum versuum Teubnerianorum vel paullo maiorem habebant, iam pridem vero in eo unum folium loco suo motum esse. Post hunc casum e codice ceteroquin salvo descriptus est anonymi Laurentiani liber, in quo quantum ex indice nuper edito iudicare licet inerant omnia utriusque voluminis capita et excepto libri secundi capite primo omnibus numeris absoluta [1]); id quod, si titulis in indice recte exhibitis credimus, etiam in eiusdem libri caput secundum et quartum cadit, quorum particulae postea in eundem florilegii locum (80, 15 — 81, 16 et 81, 17 — 82, 16) abierunt cum primi capitis fragmento de quo modo dixi, praesertim cum secundi capitis titulus ita proferatur (*περὶ διαλεκτικῆς διάφοροι δόξαι τῶν παλαιῶν τῶν μὲν αὐτὴν ἀναγκαίαν, τῶν δ'*

1) Folium illud solutum in codice eo, quem usurpavit anonymus Laurentianus, probabiliter, ut fieri solebat, in fine totius anthologii descriptum erat.

ἀνωφελῆ ἀποφηναμένων), ut appareat ea quoque ibi scripta fuisse quae nunc in florilegii capite 82 leguntur.

Verum in codice archetypo — ut eius historiam paucis describam — postea malum ultra gliscere, in proxima libri secundi parte alia nonnulla folia solvi partim perdi partim in alium locum transferri, etiam aliis in locis fortuna pariter grassari, totus codex male tractari sive madore corrumpi sive tineis corrodi, in initio totius codicis aliquot folia intercidere, permulta inde a secundi „eclogarum" libri capite nono usque ad primum „florilegii". Postquam ita unus codex in duas partes discessit, utraque singillatim describi coepta est; verumtamen tria folia soluta (illa dico in quibus particulae primi, secundi quartique capitis libri secundi scriptae erant), cum ignorarent quonam pertinerent, perperam in „florilegium" transposuerunt ibique post caput 79 (numerata enim nunc sunt omnia deinceps florilegii capita) inseruerunt discripta in duo capita[1]) et cum tituli deessent ex arbitrio, quod haud ita bene cessit, inscripta. Ceterum laceras „eclogarum" reliquias ut potuerunt descripserunt et in ordinem digesserunt, qua in re interdum in errores inciderunt. Hanc rationem si statuis — quamquam lubenter concedo singula etiam paullo aliter excogitari posse —, habes quomodo explices miserum eclogarum statum perturbatumque ordinem cum aliis in locis tum in primis secundi libri capitibus. Inde igitur fortasse id quoque explicari potest, quod sane memorabile est, duas particulas secundi quartique capitis libri secundi, quae in florilegium transmigrarunt, codicis archetypi folium non prorsus videri explere (habent enim subductis 18 et 19 intervallorum spatiis vacuis fere 123 et 130 versus Teubnerianos) neque a mutilatis sententiis incipere neque in eas exire, quod vix fieri potuit *integris* foliis descriptis; fortasse igitur omissis eis quae sive foliorum abruptione demolita sive maculis aliisque damnis tantopere violata erant, ut vix ac ne vix quidem legi possent, perfectas solum sententias librarii descripserunt. Quamquam id quoque credi potest, in initio eclogae flor. 80, 15 praeter lemma etiam nonnullos versus intercidisse, et discrimen quod inter haec duo folia avulsa et primum in florilegium

1) Ut videre licet in codice optimo Parisino A, tum a recentioribus demum librariis discripta sunt admodum inepte in tria capita, vide quae in museo Rhenano l. s. s. ea de re accuratius explanavi.

translatum intercedit eo explicari, quod in illo scriptorum loci continua oratione, in his etiam versus spatiis interiectis scripti sunt.

II.

Photio duce uno conspectu comprehendimus quae in Stobaei eclogarum codicibus extant aut desunt, quaeque aliunde suppleri possunt. Etiam in numerandis capitibus praesertim cum numeri in codicibus omnino desint solus audiendus est Photius, quem sequi voluit Heerenus et in numeris, quos secundi libri capitibus imposuit, assecutus est; erravit vero multifariam in primo libro; prooemii enim capita duo singillatim debuit numerare, caput secundum praetervidit, caput quadragesimum falso loco posuit, unius capitis 33 titulum (totum eum uni capiti praefigendum esse demonstrat floril. Laur. *Γ* 16) in tria capita dispertivit, quattuor capitum 53—56 inscriptiones (quas seiungendas esse idem docet floril. Laur. *Α* 30, *Ο* 16, *Γ* 12, *Α* 95) in unam contraxit. Contra egit Gaisfordus, quem Meinekius secutus est; nulla enim Photii ratione habita simpliciter capita in codicibus servata numeravit, quamquam ille quoque capita quaedam in codicibus anepigrapha falso discripsit.

Praefatio ad anthologium universum spectans in codicibus deest, sed eius argumentum his verbis adumbrat Photius p. 112[a] 16: *προσφωνεῖ δὲ ταῦτα, δι' ὃν καὶ τὴν συνάθροισιν φιλοπονῆσαι λέγει, Σεπτιμίῳ ἰδίῳ υἱῷ* (cf. Suid. l. s. *γράφει δὲ ταῦτα πρὸς Σεπτίμιον υἱὸν αὐτοῦ*). *ἡ δὲ συναγωγὴ αὐτῷ ἔκ τε ποιητῶν καὶ ῥητόρων καὶ τῶν κατὰ τὰς πολιτείας λαμπρῶς βεβιωκότων ἐγένετο. ὧν, ὡς καὶ αὐτός φησι, τῶν μὲν τὰς ἐκλογὰς τῶν δὲ τὰ ἀποφθέγματα καί τινων ὑποθήκας συλλεξάμενος ἐπὶ τῷ ῥυθμίσαι καὶ βελτιῶσαι τῷ παιδὶ τὴν φύσιν ἀμαυρότερον ἔχουσαν πρὸς τὴν τῶν ἀναγνωσμάτων μνήμην στείλειεν.*

Prooemium primi voluminis (i. e. eclogarum) a Photio ita describitur p. 112[b] 42: *πρὸ τοῦ τοῖς εἰρημένοις κεφαλαίοις ἐπιβαλεῖν περὶ δύο κεφαλαίων διαλαμβάνει, ὧν τὸ μὲν ἔπαινός ἐστι φιλοσοφίας καὶ οὗτος ἐκ διαφόρων αὐτῷ συνηρανισμένος, τὸ δὲ περὶ τῶν κατ' αὐτὴν συνεστηκυιῶν αἱρέσεων· ἐν ᾧ καὶ περὶ γεωμετρίας καὶ μουσικῆς καὶ ἀριθμητικῆς δόξας παλαιὰς συναναγράφει.* Bipertitum igitur fuit prooemium, atque

prooemii caput primum probabiliter *ἔπαινος φιλοσοφίας* inscriptum philosophiae laudes continuit sed nunc deperditum est;

in eiusdem capite altero de sectis philosophorum eadem fere arbitror exposita esse atque quae in Ps. Galeni historiae philosophae capite primo leguntur et saepius repetita sunt; recte enim Dilesius de Galeni historia philosopha (Bonn. 1870) p. 10 contendit, haec inter necessaria philosophiae elementa habita esse. Huic vero capiti videtur adnexum fuisse

corollarium, quo de geometria, musica, arithmetica cum poetarum tum scriptorum sententiae erant collectae. Cuius corollarii ultima sola de arithmetica pars superest in codicibus (lib. I cap. 1 Mein., 2 Heer. *περὶ ἀριθμητικῆς* in Farnesino inscriptum), ita ut appareat codicis eius, ex quo manarunt superstites omnes, prima folia avulsa fuisse.

Iam primi eclogarum libri singula capita componam, quorum plurima Stobaeus petivit ex antiquo illo et doctissimo opere probabiliter primo a. Chr. saeculo scripto, quo naturales a philosophis Graecis agitatae quaestiones collectae erant. Quode quamquam quae hodie vulgo creduntur longe abiicienda sunt neque egregiarum suarum lucubrationum Dilesius quidquam praeter specimen supra commemoratum edidit (cf. quae in nostris doct. ephemer. h. a. p. 698 sq. disserui), id tamen vel nunc constat, et Stobaeum et Plutarchum[1]) hunc fontem ipsum adiisse, sed plerumque Plutarcho multo largiora ex eo protulisse Stobaeum. Potest igitur pro certo affirmari, ea deperdita Stobaei capita quae ex pristino illo opere excerpta esse ipsi tituli demonstrant, *eadem fere* continuisse atque Plutarchi congrua capita, et licet coniicere, his etiam doctiora illa fuisse. Permulta vero huius libri capita repetita sunt in florilegio Laurentiano, in quo quidquid de philosophorum physicis quaestionibus legitur excerptum est e Stobaeo: licet enim confidenter loqui, ubi non lubrica aliqua opus est coniectura, sed res conficitur certissimis argumentis et testimoniis, quae praecipue index alphabetico ordine digestus suppeditat atque ego in duobus programmatis nuperis accuratius persecutus sum. Ne id quidem, quod quispiam coniecerit, admitti potest, auctorem florilegii Laurentiani ex ipso quem modo significavi primario fonte hausisse. Namque primum cum eis quae in Stobaei codicibus supersunt tam planus plenusque florilegii est consensus ut nihil possit supra; deinde exemplis

1) Cuius de placitis philosophorum librum Pseudo-Galenus in historia philosopha solum exscripsit, ut post Heerenum *de fontibus eclog.* §. 11 p. 162 Dilesius demonstravit.

permultis quae cum hac quaestione non cohaerent demonstratur, Stobaei totum anthologium admodum diligenter ab illo compilatum esse. Atque ipsas eclogas tam assidue descripsit, ut ubicunque capita in codicibus tradita cum Laurentianis comparare possumus *nusquam* in illis legantur quae in his desint. Contra in his sat multa leguntur quae in illis desunt; nam praeter ea quae in initio et fine codicis omnium archetypi scripta erant et amissa sunt in initio nonnullis, in fine permultis foliis abscissis, vel in medio libro tota capita librariorum neglegentia sive nescio quo casu omissa sunt et nonnullorum capitum una vel duae sententiae solae descriptae. An tu contendes has pusillas reliquias veram Stobaei capitum formam repraesentare?

Vehementer igitur dolendum est, quod etiam Laurentiani florilegii maximam partem nobis invidit fortuna, servavit enim solum ut nuper demonstravi quadraginta quinque prima capita litterae *A*, omnia litterarum *N*, *Ξ*, *O*, litterae *Π* quinque prima. Ceterum in restituendis Stobaei eclogis ne index quidem prorsus inutilis est, cuius inscriptiones interdum aliquo cum fructu adhibere possimus.

His praemonitis videamus singula.

Caput 1 est 2 Mein., 3 Heer. excepta fortasse ultima paragrapho, quade vide caput secundum; = flor. Laur. *Δ* 7, cuius in inscriptione pariter atque in Stobaei libris *καὶ ποίας οὐσίας ὑπάρχει*, quod Photius omittit, additur.

Caput 2 *περὶ τῶν νομιζόντων μὴ εἶναι πρόνοιαν καὶ ἑπομένας ταύτῃ θείας ἐπὶ τῇ τοῦ παντὸς διοικήσει δυνάμεις* in codicibus intercidit nisi quod coniicio ultimam praecedentis capitis sententiam ex Arrhiano depromptam (§ 40 p. 26, 22—27, 9 Mein.) huc potius trahendam esse; in flor. Laur. *A* 65 hoc caput cum simili parallelorum sacrorum coniunctum est.

Capita 3—30 i. e. 3—30 Mein., 4—31 Heer. in codicibus extant item fere inscripta atque a Photio; eorum iterata sunt in florilegio Laurentiano 3 (= *Δ* 30), 4 (= *A* 50), 5 (= *E* 7), 9 (= *A* 94), 10 (= *A* 80), 12 (= *I* 3), 13 (= *A* 29), 17 (= *M* 10), 18 (= *K* 9), 19 (= *K* 10), 20 (= *Γ* 9), 21 (= *K* 13), 22 (= *K* 14), 23 (= *O* 15), 24 (= *A* 86), 25 (= *H* 2), 27 (= *Γ* 8), 28 (= *K* 15), 29 (= *B* 16), 30 (= *I* 7), quorum omnium nunc habemus duo tantum capita 13 et 23 (= Stob. flor. ed. Meinek. IV p. 238, 6—7 et p. 176, 3), quae ab editis nequaquam dissentiunt. Sed aliter de capite 22 statuen-

dum est: id Photius inscripsit *περὶ κόσμου τάξεως καὶ εἰ ἓν τὸ πᾶν*, et in codicibus praemisso titulo *περὶ κόσμου τάξεως* leguntur § 1 et 2 (p. 133, 16—136, 11 Mein.), deinde inscripta *εἰ ἓν τὸ πᾶν* § 3 (p. 136, 13 - 137, 17 M.). Verum multo amplius fuisse hoc caput edocemur titulo Laurentiano: *περὶ κόσμου τάξεως· ἐν αὐτῷ καὶ τάδε· εἰ ἓν τὸ πᾶν· ἀπὸ ποίου πρώτου στοιχείου ἤρξατο κοσμοποιεῖν ὁ θεός· τίς ἡ αἰτία τοῦ τὸν κόσμον ἐγκλιθῆναι· εἰ ἔστι κενὸν ἐκτὸς τοῦ κόσμου· τίνα δεξιὰ τοῦ κόσμου καὶ τίνα ἀριστερά;* additae igitur erant etiam quattuor particulae quarum argumentum cognosces, si Plutarchi de plac. phil. II 6. 8. 9. 10 contuleris (cf. prooem. ind. lect. hibern. h. a. p. 15 sq.).

Capitis 31 *περὶ νεφῶν ὁμίχλης ὑετῶν δρόσου πάχνης χαλάζης* omnis fere notitia uni Laurentiano florilegio debetur, in quo *N* 6 positum est (p. 151, 8 — 155, 23 Mein.); in Stobaei codicibus nihil legitur nisi ultimus Platonici Timaei locus vel titulo omisso (cap. 31 Mein., 32 Heer.).

Caput 32 *περὶ ἀνέμων* est flor. Laur. *A* 52; eius quoque tenue solum vestigium in Stobaei codicibus apparet, quippe qui neque inscriptionem et Aristotelis solius opinionem exhibeant (cap. 32 Mein. prim. ecl., 33 Heer.); nam Platonica sententia, quam eidem capiti Gaisfordus adsignavit neque huius est neque capitis 35, cui Heerenus tribuit, sed 36, ad quod recte iam Fabricius (bibl. Gr. VIII p. 670) rettulit.

Caput 33 *περὶ γῆς εἰ μία καὶ πεπερασμένη καὶ ποίου μεγέθους καὶ περὶ θέσεως αὐτῆς*, 34 *περὶ σχήματος γῆς*, 35 *πότερα μένει ἡ γῆ ἢ κινεῖται* in codicibus desiderantur, neque hoc damnum resarcire licet ope florilegii Laurentiani, cuius capita tria *Γ* 16. 17. 18 illa quidem iteraverunt sed ipsa interierunt; cf. tamen Plutarch. l. s. III 9—11. 13.

Caput 36 *περὶ σεισμῶν γῆς* = flor. Laur. *Γ* 19; huc referenda sunt quae anepigrapha in codicibus leguntur et posita sunt a Gaisfordo in fine cap. 32 et in prima parte cap. 33 p. 171, 19—174, 10 M., ab Heereno in cap. 38 et 39.

Caput 37 *περὶ θαλάττης* in codicibus intercidit, repetitur in flor. Laur. litterae Θ capite primo, quod ipsum quoque periit, sed inscriptione *περὶ θαλάττης· ἐν αὐτῷ καὶ. . . . . τῶν ἔξω σοφῶν δόξαι περὶ θαλάσσης πῶς συνέστη καὶ πῶς ἔστι πικρά* prodit, eadem fere, quae apud Plutarch. l. s. III 16 sunt, hic scripta fuisse.

Caput 38 *πῶς ἄμπωτις καὶ πλημμυρὶς γίνονται.* Eius in Stobaei codicibus

anepigraphi duo soli de Aristotele Heraclideque et Platone loci scripti sunt quos Gaisfordus in fine capitis 33 p. 174, 11—20 M. posuit, rectius Heerenus singulare caput (41) constituit; eis incrementum attulit florilegium Laurentianum, in cuius *A* 38 (p. 244, 5 — 245, 6) hoc caput repetitum est.

Capitis 39 *περὶ ὑδάτων* nunc legimus unam eclogam hoc titulo inscriptam, quae in capite 34 Mein., 42 Heer. prima posita est (p. 174, 23 — 175, 28 M.).

Ad caput 40 *περὶ τοῦ παντός* procul dubio referenda est capitis 34 Mein., 42 Heer. secunda ecloga (ex Aristotele de mundo deprompta), cui in codice Farnesino ipse titulus *περὶ τοῦ παντός* inscriptus est; frustra igitur Fabricio bibl. Gr. VIII p. 671 obloquitur Heerenus I p. 752.

Caput 41 *περὶ φύσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συμβαινόντων αἰτίων* est anepigraphum cap. 35 Mein., 43 Heer.

Caput 42 in codicibus est c. 36 Mein., 45 Heer., cui editores nonsolum sine libris, in quibus nihil inscriptum est, sed etiam contra Photium inscripserunt *περὶ τῆς τῶν ζώων γενέσεως*, ille enim sic scripsit: *περὶ τῆς τῶν ζώων γενέσεως καὶ τὰ ἑξῆς*. Haec vero iam suspicionem movent de temeraria librariorum neglegentia vel libidine. Quantam autem iacturam in hoc capite fecerimus, nunc demum intellegimus collato flor. Laur. *Γ* 10, in quo iteratum est et insignitum titulo hoce: *περὶ τῆς γενέσεως τῶν ζώων· ἐν ᾧ καὶ ταῦτα· περὶ συλλήψεως· περὶ τοῦ εἰ σῶμα τὸ σπέρμα· εἰ καὶ θήλεα προίενται τὰ σπέρματα· ἐν πόσῳ χρόνῳ διαρθροῦται τὸ ἔμβρυον· ἀπὸ ποίου ἄρχεται μορίου μορφοῦσθαι τὸ ἔμβρυον· πῶς ἄρρενα γεννᾶται καὶ θήλεα· πῶς τέρατα γίνεται· πόθεν γίνονται τῶν γονέων αἱ ὁμοιώσεις ἢ τῶν προγόνων· πῶς ἄλλοις ὅμοιοι γίνονται οἱ γεννώμενοι καὶ οὐ τοῖς γονεῦσι· διατί πολλάκις γυνὴ συνουσιάζουσα οὐ συλλαμβάνει· περὶ στειρῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν· διατί αἱ ἡμίονοι στεῖραι· πῶς δίδυμα γίνεται καὶ τρίδυμα· εἰ τὸ ἔμβρυον ζῶον· πῶς τρέφεται τὰ ἔμβρυα· τί πρῶτον τελεσιουργεῖται ἐν τῇ γαστρί· διατί τὰ ἑπταμηνιαῖα γόνιμα· περὶ ζώων γενέσεως, πῶς ἐγένοντο ζῶα καὶ φθαρτά*. Continuit igitur hoc caput praeter *περὶ τῆς γενέσεως τῶν ζώων* particulam, cui primam eclogam (§ 1, p. 206, 29 — 207, 22) tribuo, eadem vel similia atque Plutarchus habet in libri quinti de placitis philosophorum capitibus 6, 4, 5, 7, 8, 11, 12, 9, 13, 14, 10, 15, 16, 17, 18, 19 (vide quae a me comparata sunt in prooemio ind. lect. aest. h. a. p. 18), probabiliter etiam aliquanto plura, quorum omnium nunc in codicibus nihil interitum sub-

terfugit nisi una ecloga (§ 2, p. 207, 23 — 208, 6) eiusdem argumenti cum Plut. V 11 et altera (§ 3, p. 208, 7—14) ibid. V 18 iterata. Ceterum quid sibi velint tituli *ἐν πόσῳ χρόνῳ διαρθροῦται τὸ ἔμβρυον* et *ἀπὸ ποίου ἄρχεται μορίου μορφοῦσθαι τὸ ἔμβρυον*, non expedio: nam argumentum si spectamus vix possunt haberi diversa a capitis 43 particula secunda *ἐν πόσῳ χρόνῳ μορφοῦται τὰ ζῶα ἐν γαστρὶ ὄντα* et a huius capitis antepaenultima *τί πρῶτον τελεσιουργεῖται ἐν τῇ γαστρί.*

Capitis 43 misellum frustum superest in codicibus (cap. 37 Mein., 46 Heer.); longe lautiores epulas quas instruxit Stobaeus noscere nunc licet per titulum florilegii Laur. *Γ* 11 *πόσα γένη ζώων καὶ εἰ πάντα λογικὰ καὶ αἰσθητά· ἐν ᾧ καὶ ταῦτα· ἐν πόσῳ χρόνῳ μορφοῦται τὰ ζῶα ἐν γαστρὶ ὄντα· ἐκ ποίων στοιχείων ἕκαστον συνίσταται τῶν ἐν ἡμῖν γενικῶν μερῶν· πότε ἄρχεται ἄνθρωπος τῆς τελειότητος.* Primae igitur solius particulae tenuem memoriam habemus, nec volam nec vestigium insequentium trium paragraphorum, de quarum argumento conferas Plutarchi V 21—23 (vide prooem. s. s. p. 18 sq.).

Caput 44 *περὶ ὕπνου καὶ θανάτου* intercidit, cf. Plutarch. l. s. V 25.

Capitis 45 *πῶς ηὐξήθη τὰ φυτὰ καὶ εἰ ζῶα* parvulum specimen librarii exhibent in anepigrapho excerpto, quod Meinekii caput 38, Heereni 48 est.

Caput 46 *περὶ τροφῆς καὶ ὀρέξεως τῶν ζώων* deest in codicibus; cf. Plutarch. l. s. V 27. 28.

Capita 47—49 omissis titulis leguntur in codicibus (cap. 39—41 Mein., 50—52 Heer.).

Caput 50 *περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν* plenum fuit accuratae doctrinae, cuius reliquias quasdam anepigraphas codices receperunt (cap. 42 Mein., 53 Heer.), largissimam copiam monstrat floril. Laur. *A* 27 opportune servatum (p. 232, 7 — 236, 19 Mein.).

Caput 51 *πόσαι εἰσὶν αἱ αἰσθήσεις καὶ ποίας οὐσίας;* eis quae sine titulo in cap. 43 Mein., 54 Heer. scripta sunt, accedunt nonnulla e florilegio Laurentiano, in cuius *A* 28 diligentius quam a Stobaei librariis hoc caput descriptum est (p. 236, 22 — 238, 5 Mein.).

Caput 52 *περὶ ὁράσεως καὶ κατοπτρικῶν ἐμφάσεων.* Hic quoque pigritia sive libido, qua Stobaei codicum scribae grassati sunt anepigrapha quaedam excerpta (cap. 44 Mein., 55 Heer.) exhibentes, feliciter industria compilatoris

Laurentiani reficitur, qui hoc caput florilegio suo **O** 14 (p. 172, 17 — 176, 2) inseruit.

Capitum 53 *περὶ ἀκοῆς*, 54 *περὶ ὀσφρήσεως*, 55 *περὶ γεύσεως*, 56 *περὶ ἁφῆς* rudera quaedam in codicibus iacent, quae male in *unum* caput (45 Mein., 56 Heer.) editores congesserunt. Quamquam inscriptionem sola *septima* paragraphus (*περὶ ἁφῆς*) prae se fert, argumento ipso evincitur, § 1 — 2 (p. 360, 24 — 361, 8 Mein.) esse capitis 53, § 3 (p. 361, 9 — 32 M.) capitis 54, § 4—6 (p. 362, 3 — 363, 27) capitis 55, § 7 (p. 363, 28 — 364, 1) capitis 56. Iterata sunt haec quattuor capita in florilegii Laurentiani *A* 30, *O* 16, *Γ* 12, *Λ* 95, atque in duobus primis — de quibus solis quippe superstitibus iudicium fieri potest — nonnihil auctiora.

Capita 57—60 in codicibus supersunt (cap. 46—49 Mein., 57—60 Heer.), omissis tamen capitum 58 et 60 titulis; ultima duo repetita sunt in florilegio Laur. *Δ* 34 et *Λ* 53.

III.

Fortunam multo etiam iniquiorem quam primus expertus est secundus eclogarum liber, quem ad restituendum si nunc me converto, aggredior sane „periculosae plenum opus aleae".

Atque primum quidem de primis sex capitibus agendum est, quorum fata miro quodam conexu inter se cohaerent.

Ad haec sex capita referenda esse patet quae in codicibus usque ad septimum caput leguntur, ipsum id anepigraphum sed argumento manifesto probatum (II p. 12, 19 sq. Mein.). Haec igitur materia quomodo inter capita sex distribuenda sit, nulla codicum auctoritate diiudicatur, cum in eis *una* sola in initio libri inscriptio feratur haec: *περὶ τῶν τὰ θεῖα ἑρμηνευόντων καὶ ὡς εἴη ἀνθρώποις* [*ἀκατάληπτος*] *ἡ τῶν νοητῶν κατὰ τὴν οὐσίαν ἀλήθεια* i. e. titulus primi capitis consentiens cum Photiano. Ceteri vero apud Photium quidem sic leguntur: *περὶ διαλεκτικῆς, περὶ ῥητορικῆς, περὶ λόγου καὶ γραμμάτων, περὶ ποιητικῆς, περὶ χαρακτῆρος τῶν παλαιῶν* (*τῶν παλαιῶν* addit codex Marcianus optimus); in Laurentiano autem florilegio duorum tituli reperiuntur, secundi *Δ* 17 *περὶ τῆς διαλεκτικῆς διάφοροι δόξαι τῶν παλαιῶν τῶν μὲν αὐτὴν ἀναγκαίαν, τῶν δ' ἀνωφελῆ ἀποφηναμένων* et quarti *Λ* 6 *περὶ λόγου καὶ γραμμάτων ὅτι ταῦτα ἄριστα ἐν ἀν-*

θρώποις. Praeterea caput primum quamquam singulari titulo non distinctum, sed cum plane simili sacrorum parallelorum capite sub eodem titulo consociatum in eo inest et etiamnunc extat *A* 31.

Primi igitur capitis in codicibus ambitum ope Laurentiani libri constituere licet; ibi enim codicum primi viginti vel undeviginti loci (II 1, 1—20 Mein., 1—19 Heer., p. 1, 1—4, 24 Mein.) repetuntur. Quodsi editores etiam duas quae insequuntur sententias huic capiti tribuunt, id redarguitur iam Laurentiano florilegio, in quo nusquam eclogarum deesse quidquam vidimus quod in codicibus legatur; redarguitur etiam eis ipsis, quippe quae ad genera quaedam argumentandi spectent, itaque ad caput secundum de dialectica potius referendae sint.

Sed dignum est notatu, quod Stobaei codex, quo auctor Laurentianus usus est, hoc uno quod sciamus loco ipse iam mutilatus fuit. Nam ne ille quidem lacuna illa caret, qua hausta est magna pars huius capitis miro casu in nostros florilegii Stobaeani codices translata ibique nunc in cap. 80, 1—14 exhibita. Atque in dissertatione iam supra laudata demonstratum est, illis sententiis e florilegio huc reductis omnia optime inter sese cohaerere, ita ut nunc contendere liceat nos *totum* primum libri caput tenere.

Secundi capitis *περὶ διαλεκτικῆς* paucissima in eclogarum codicibus supersunt, sex primo capiti proximae sententiae, i. e. praeter quattuor ab editoribus huic capiti adscriptas etiam duae vulgo in fine primi capitis (1, 21. 22) positae, quas huc pertinere iam dixi. Maxima igitur capitis pars nunc in eclogarum libris deest, transvolavit vero in florilegii libros; nam sententias ibi cap. 81, 17 — 82, 16 exhibitas ad hoc caput referendas esse, nuper demonstravi. Atque cum bipertitum fuerit teste Laurentiano anonymo hoc caput, secundaeque partis *δόξας τῶν ἀνωφελῆ (τὴν διαλεκτικὴν) ἀποφηναμένων* continentis initium et maxima, ut videtur, pars in cap. 82 legatur, statuendumque sit, ea quae ibi proxime antecedunt 81, 17—19 in fine prioris partis posita fuisse, eiusdem in initio sive medio spatio collocatas fuisse arbitror eclogas 2, 1—4. Sed 1, 21 et 22 Mein. (20 et 21 Heer.), in quibus genera quaedam argumentandi in dialectica magnopere vitanda significantur, dubitari potest, in utra parte collocaverit Stobaeus: potuit enim hic quoque ordo quo sententiae digestae erant turbatus esse pariter atque infra factum est.

Tertii capitis *περὶ ῥητορικῆς* quattuor loci aetatem tulerunt, etiam ab edi-

toribus huic capiti tributi (3, 1—4), in quorum duobus ultimis satis acerbe de rhetoribus iudicatum est, ita ut possit similis divisio admitti atque in secundo capite certo testimonio confirmata est.

Quarti capitis *περὶ λόγου καὶ γραμμάτων* quidquam in codicibus superesse negarunt editores, perperam illi quidem: namque quae nunc in paragr. 1. 2 quinti capitis Meinekiani, sexti Heereniani (p. 9, 3 — 11, 8 Mein.) extant huius capitis reliquias esse, ipso argumento manifesto evincitur. His vero fortasse nullo interiecto spatio[1]) antecesserunt permulta, quae servata sunt in flor. 80, 15 — 81, 16, ut nuper a me expositum est.

Quinto capiti *περὶ ποιητικῆς* non solum cum editoribus ea tribuenda quae c. 4 Mein. 5 Heer. scripta sunt, sed etiam c. 5 Mein., 6 Heer. § 3, id quod nemo facile qui locum accuratius perlustrarit infitias ibit. Vides igitur perverso ordine duos capitis quarti locos (cap. 5, 1. 2 Mein.) interpositos esse inter quinti capitis sententias; id quod facili opera explicabis in hac parte, ubi codicem omnium archetypum pessime habitum esse, haud obscuris indiciis demonstratur.

Sexti denique capitis naturam Heerenus, quem sequitur Gaisfordus, non recte interpretatus est, cum ita dicit: „(*περὶ χαρακτῆρος*), subintelligendum nempe est *τοῦ λόγου*“; immo addendum est cum optimo Photii codice *τῶν παλαιῶν*, ita ut putandum sit de antiquis scriptoribus iudicia talia composita fuisse, quale unum superstes est Platonis in cap. 5 Mein., 6 Heer. § 4.

Totius igitur disputationis summam ut una tabula Meinekianis numeris usus comprehendam sex primorum capitum has nunc tenemus reliquias:

cap. 1 = ecl. II 1 — 18 (p. 3, v. 24 usque ad verbum *ὄρεξις*); flor. 80, 1 — 14; ecl. II 1, 18 (p. 3, v. 24 inde a *καὶ τῶν*) — 20.

cap. 2 = ecl. II 1, 21. 22 (?); 2, 1—4; flor. 81, 17 — 19 et 82, 1—16; ecl. II 1, 21. 22 (?).

cap. 3 = ecl. II 3, 1—4.

cap. 4 = flor. 80, 15 — 81, 16; ecl. II 5, 1. 2.

cap. 5 = ecl. II 4, 1. 2; 5, 3.

---

1) Certe inscriptio p. 9, 3 Mein. non obstat; in Farnesino enim *τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Φαίδρου* legitur, non *τοῦ αὐτοῦ*.

cap. 6 = ecl. H 5, 4.

Septimum, octavum, nonum caput in codicibus supersunt (c. 6—8 Mein., 7—9 Heer.), quamquam septimum et nonum anepigrapha; et in florilegio Laurentiano omnia tria sunt repetita, 7 in *H* 1, 8 in *A* 88, 9 in *E* 10.

Reliquorum capitum triginta septem nullum in codicibus nostris superest; sed in florilegium Laurentianum recepta sunt cap. 12 in *Δ* 27, 13 in *M* 21, 15 in *O* 2, 16 in *E* 23, 17 in *Δ* 33, 20 in *A* 78, 21 in *Δ* 31, 24 in *M* 4 (?), 25 in *Δ* 3, 26 in *Δ* 4, 27 in *A* 51, 28 in *E* 36, 29 in *A* 96 et *B* 15, 30 in *Δ* 41, 31 in *A* 14, 33 in *O* 5, 40 in *E* 45, 41 in *E* 44, 42 in *E* 42, 43 in *E* 35, 44 in *E* 34 (?), 45 in *E* 43, 46 in *A* 11. Quorum omnium nunc sola *O* 2 (= 15 cap.), *A* 14 (= 31 cap.), *O* 5 (= 33 cap.), *A* 11 (= 46 cap.) servata sunt. Atque Stobaei capita 15 et 33 in floril. Laur. *O* 2 et 5 post sacras similes quasdam sententias exhiberi p. 156, 8 — 166, 14 et p. 167, 2 — 169, 13 Mein., haud dubium relinquunt ipsae ibi praefixae Stobaeanae inscriptiones *περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι καὶ ὅτι οὐ τῷ λόγῳ χρὴ κρίνειν τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ τῷ τρόπῳ· ἐκτὸς γὰρ ἔργου πᾶς λόγος περιττός*[1]) et *ὅτι ἡ ὁμοιότης τῶν τρόπων φιλίαν ἀπεργάζεται*[2]) neque ullum vestigium alius fontis apparet.

Difficilior est quaestio de capitibus 31 et 46, quae insunt sane in *A* 14 et 11 sed coniuncta cum alienis i. e. ex eo gnomologio petitis, ex quo etiam Antonius et Maximus hauserunt.

Hi duo fontes possuntne certis argumentis discerni? Ita sane statuo, quamquam res suapte natura ardua etiam magis eo impeditur, quod de Antonii[3]) et Maximi libris ceterisque florilegiis quorum aliqua pars etiamnunc in codicibus delitescit nondum satis constat et Maximi certe diversissima exempla circumferuntur, ita ut nunc neque de lemmatis, neque de singulorum locorum ambitu et scriptura neque de sententiarum copia quam hoc gnomologium continet certum iudicium proferre possis[4]). Nonnulla quidem ex hoc genere delibavit

1) Verba *ἐκτὸς — περιττός* apud Photium desunt.

2) Hunc titulum neglegenter praetermisit Sartius.

3) Videtur hic Antonius idem fuisse atque auctor lexici quod vulgo Zonarae tribuunt, nuper Antonio monacho adsignavit Steinius in programmate de vetere quodam lexico Herodoteo (Oldenb. 1871) p. 16 sq.

4) Quod etiam ad nostram quaestionem magnopere facit, velut inter capitis 15 ad-

Dresslerus „quaest. critic. ad Maximi et Antonii gnomologia spectantes“ (Lips. 1869); tamen tantum abest ut rem absolverit ut ne antiquissimi quidem Maximi codicis Cahirensis videatur notitiam habuisse, quem peritissimus harum rerum arbiter Tischendorfius saeculo decimo tribuit et in anecdot. sacr. et profan. p. 217 sq. ed. alt. descripsit paucis additis specimimibus ad naturam florilegii demonstrandam satis idoneis. Addo me ipsum in bibliotheca Vaticana[1]) nonnullos Maximi codices inspexisse, praeter membranaceum saec. XII Vatic. 741 et bombycinum saec. XIV Vatic. 385 utrumque 71 capita continentem etiam codicem Vatic. 847 saec. XIV chartaceum, in quo his 71 capitibus duo adnexa sunt etiam in Laurentiano plut. XI n. 14 repetita (cf. Dressler. p. 17) *περὶ τῶν ἡσυχαζόντων καὶ ἐν θεῷ* (sic, non *ἐν βίῳ*) *διαγόντων* et *περὶ πειρασμῶν* (cf. parallela sacr. Rupefucald. *II* 7).

Quae cum ita sint, quaestio ad umbilicum adduci nunc quidem nequit, verum id vel nunc Antonii et Maximi sententiis inter se collatis apparet, eorum gnomologia ita inter se cognata esse ut non possint non putari eundem fontem compilasse; illum multo quidem plura capita sed in singulis minus largam materiam protulisse, hunc capitum exiguum numerum singulorum opulentia exaequasse. Atque amplioris cuiusdam collectionis epitomam a Maximo exhiberi, in ipso codice Vaticano 847 indicatum est; ibi enim legitur haec inscriptio: *ἐκλογὴ ὠφελίμος ἐκ τῆς βίβλου τῶν παραλλήλων*. In quibus parallelis iam sacras cum profanis consociatas fuisse sententias[2]) multa probant indicia; nam non solum in sacris quoque sententiis Antonius Maximusque maximam partem consentiunt, verum etiam ut ita dicam in confiniis sacrarum et profana-

---

ditamenta quae Dresslerus p. 20 sq. e Laurentiano plut. IX n. 29 edidit duo sunt loci, qui etiam in florilegio Laurentiano iterati sunt (fol. 36^{v} v. 15 = flor. IV p. 231, 16 Mein., fol. 37^{v} v. 8 = p. 232, 13 Mein.).

1) In ea etiam Antonii »melissa« asservatur, cuius nullos novit Dresslerus (p. 15 sq.) codices; certe in catalogo manuscripto legi, eum librum in codice Vaticano 740 contineri. Ceterum tres Maximi codices Vaticanos, duos recentiores, unum »saec. X« iam A. Maius in script. vet. nov. coll. II p. XXVIII sq., 527, 532, 535—547, 556—559 adhibuit.

2) Hac igitur societate explicatur etiam, quod ubicunque hic fons in florilegio Laurentiano usurpatus est, semper sacrae sententiae praemissae sunt (cf. prooem. ind. lect. hib. p. 23).

[illegible] p. 636, 6; in A 35 p. 243, 15 = Anton. I [illegible] id. p. 26, 29), uterque et ipse in Maximo Vaticano [illegible] coll. II p. 546. 547 et p. 544 repetitus.

Denique ne inscriptiones quidem in codice L[illegible] libentur. In capite M 1 post sententias sacras (p. [illegible] scriptus est, quem insequuntur tres [illegible] [illegible]) permulta excerpta sunt (p. 177, [illegible] quod non potest aliter explicari nisi ita, ut cens[illegible] scriptione Stobaeana ab eis quae ex alio fonte ha[illegible] fana sint confidenter ad parallela referas.

Neque hoc casu videtur factum esse, quod [illegible] ecclesiasticis deprompta inscriptio [illegible] nusquam [illegible] quaeritur (vide p. 169, 25; p. 183, 7; p. 231, 14 [illegible] aliquotiens talibus in locis sacra et profana inter [illegible] 1; p. 231, 16; p. 241, 11).

Hae generales quidem normae quid valeant, [illegible] bus in quibus scimus Stobaei eclogarum deperdita[illegible] una etiam parallela adhibita, id quod in A 14 [illegible] vidimus rem sat certis finibus utrumque partem [illegible]

Incipio ab A 14 [illegible] in [illegible] inscriptum habet. Priusquam vero rem ipsam agg[illegible] in A 14 nonnullae insolitae sententiae quae legunt[illegible] autem haeres:

1) [illegible] [illegible]

2) [illegible] [haec sententia ab antecedent[illegible] [illegible]

---

1) Omisit eam Sartius.

δὲ τὸ σκληρὸν χαλεπῶς μαλάττεται. καθάπερ γὰρ αἱ σφραγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς, οὕτως αἱ μαθήσεις ταῖς ἔτι παίδων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται.

3) ὥσπερ (ὥ rubr.) ἐπὶ τῆς γεωργίας πρῶτον μὲν ἀγαθὴν ὑπάρξαι δεῖ τὴν γῆν, εἶτα δὲ φυτουργὸν ἐπισήμονα, εἶτα σπέρματα σπουδαῖα, τὸν αὐτὸν τρόπον γῇ μὲν ἔοικεν ἡ φύσις, γεωργῷ δὲ ὁ παιδεύων, σπέρμασι δὲ αἱ τῶν λόγων ὑποθῆκαί τε καὶ παραγγέλματα.

4) οἱ (ὁ rubr.) γεωργοὶ τῶν σταχύων ἥδιον ὁρῶσι [mrg. ζήτει τοῦ τ τιτλ.] τοὺς κεκλιμένους καὶ νεύοντας ἐπὶ τῆς (τῆς del.) γῆς, τοὺς δ' ὑπὸ κουφότητος αἰρομένους ἄνω κενοὺς ἡγοῦνται καὶ ἀλάζονας. οὕτω δὴ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν βουλομένων (sequitur verbum deletum) οἱ μάλιστα κενοὶ καὶ βάρος οὐκ ἔχοντες θάρσος ἔχουσι καὶ σχῆμα καὶ βάδισμα καὶ πρόσωπον ὑπεροψίας καὶ ὀλιγωρίας μεστὸν ἀφειδούσης ἁπάντων· ἀρχόμενοι δὲ πληροῦσθαι καὶ συλλέγειν καρπὸν ἀπὸ τοῦ λόγου τὸ σοβαρὸν καὶ φιλιῶδες (sic!) ἀποτίθενται. καὶ καθάπερ ἀγγείων ὑγρὸν δεχομένων ὁ κενὸς ἀὴρ ἐκθλιβόμενος ὑπέξεισιν, οὕτως ἀνθρώποις πληρουμένοις τῶν ἀγαθῶν τῶν ἀληθινῶν ἐνδίδωσιν ὁ τῦφος καὶ γίνεται τὸ οἴημα μαλακώτερον καὶ παυόμενοι τοῦ διὰ πώγωνα καὶ τριβωνα φρονεῖν μέγα τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τὴν ψυχὴν μεταφέρουσι καὶ τῷ δεκτικῷ (sic!) καὶ π(ικ)ρῷ (litterae ικ evanuerunt) χρῶνται πρὸς ἑαυτοὺς μάλιστα, τοῖς δ' ἄλλοις πραότεροι ἐντυγχάνουσιν.

5) ὥσπερ (ὥ rubr.) ἐν ἀμπέλοις (sequitur τὰ deletum) φύλλοις καὶ κλήμασιν εὐθαλέσι πολλάκις ὁ καρπὸς ἀποκρύπτεται καὶ λανθάνει κατασκιαζόμενος, οὕτως ἐν ποιητικῇ λέξει καὶ μυθεύμασι (prius υ corr. ex α et ευ in corr.) περικεχυμένοις πολλὰ διαφεύγει τῶν σῶν ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα.

6) τὸ (τ rubr.) πᾶσιν ἀπολογεῖσθαι [mrg. ζήτει τοῦ φ τιτλ. λ'] θεραπευτικὸν καὶ οὐκ ἀξιωματικὸν, τὸ δὲ πάντων καταφρονεῖν ὑπερήφανον καὶ ἀνόητον.

7) ὥσπερ (ὥ rubr.) ἡ μέλισσα διώκει ἐν ταῖς νομαῖς τὸ ἄνθος, ἡ δὲ αἶξ τὸν θαλὸν (sic!), ὁ δὲ χοῖρος τὴν ῥίζαν, ἄλλα δὲ ζῶα τὸ σπέρμα καὶ τὸν καρπὸν, οὕτως ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι τῶν ποιημάτων ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων, ὁ δὲ τῶν πρὸς τὸ ἦθος εἰρημένων ὠφελίμως ἔχεται.

Hoc igitur caput primo obtutu quisque videt in permultis locis — de profanis solis loquor — consentire cum Antonio I 50 et Maximo 17 περὶ παιδείας καὶ φιλοσοφίας; accuratae comparationis quam institui imaginem lubet una tabula exprimere:

rum sententiarum factum est, ut quae ab uno recte profano scriptori adscripta sint, ab altero falso tribuantur Christiano vel quae hic recte Christiano adsignet ille profano adscribat[1]). Sacrae vero sententiae pleraeque — quamquam has a Christianis auctoribus pro ipsorum diligentia et doctrina auctas esse facile a me impetro ut concedam — haustae sunt ex Ioannis Damasceni quae feruntur parallelis sacris, quorum ipsis cum titulis plurimi apud Maximum et Antonium congruunt; cuius rei sat multa exempla ex eis quae ad florilegium Laurentianum in programmatis duobus nuperis congesta sunt petere licet; neque pauci eorum qui in superstitibus illius partibus non leguntur in his iterati sunt; sed taedet nunc hos enumerare. Profanarum vero sententiarum tres fontes iam nunc agnosco, Plutarchi apophthegmata, Democriti Isocratis Epicteti dicta, Stobaei denique non florilegium ipsum verum eius fontem primarium[2]); sed sunt etiam alii, in quos inquirere non est huius loci.

Haec igitur parallela compilavit etiam anonymus Laurentianus et saepe quidem in eodem capite atque Stobaeum, cuius tenendum est non solum eclogarum multo integriorem codicem ab eo usurpatum esse sed etiam florilegii nostris libris aliquanto pleniorem[3]). Atque ad illa recte a Stobaeo separanda viam aliquot indicia monstrant, quorum duobus tribusve inter se coniunctis facili plerumque opera auctoritas diiudicari potest.

Inter ea primi nominandi sunt loci congrui apud Antonium et Maximum; duo affero exempla. In *A* 33 *περὶ ἀκτημοσύνης καὶ αὐταρκείας καὶ ὀλιγοδείας* post christianas sententias duodecim profanorum scriptorum congestae sunt p. 239, 9 — 240, 19 Mein.; harum decem easque *ex eodem ordine* enarratas legis in Antonii I 36 *περὶ αὐταρκείας* et Maximi 13 *περὶ αὐταρκείας* (1 = Anton. p. 45, 10 Gesn. et Maxim. p. 574, 40 Combefis.; 2 = Anton. p. 45, 11

---

1) Idem in florilegium Laurentianum cadit, ubi ut exemplum afferam inter profana p. 147, 10 Mein. post Stobaeum prima Symeonis sententia allata est, quam ultimam sacrarum posuit Antonius II 17 p. 95, 2 Gesn.

2) Id certa argumentatione demonstrare posse mihi videor; sed Otto Bernhardt hanc quaestionem tetigit potius quam absolvit.

3) Quatenus liceat e florilegio Laurentiano Stobaei florilegium restituere, accuratius inquiri debet quam ut in transcursu possit tractari.

et Maxim. p. 574, 42; 3 = Ant. p. 45, 12 et Maxim. p. 574, 44; 4 = Anton. p. 45, 14 et Maxim. p. 575, 4; 5 = Maxim. p. 575, 11; 6 = Maxim. p. 575, 13; 7 = Maxim. p. 575, 16; 9 = Maxim. p. 575, 18; 11 = Anton. p. 45, 15; 12 = Anton. p. 45, 17); num dubitas, etiam octavam et decimam quae nunc in Antonii et Maximi libris desunt ex eodem fonte promanasse? Item in *Δ* 41 *περὶ ἀναστάσεως καὶ κρίσεως καὶ αἰωνίας κολάσεως* sacris praemissis quinque profani loci leguntur p. 245, 11 — 246, 16 Mein., quorum tres ultimi iterantur apud Anton. I 20 et Maxim. 45 *περὶ μελλούσης κρίσεως* (3 = Anton. p. 26, 5 et Maxim. p. 642, 45; 4 = Maxim. p. 642, 31; 5 = Maxim. p. 642, 40); proclive igitur est coniectu e parallelis haec petita esse cuncta, praesertim cum quotquot in hoc capite apud Antonium et Maximum sunt profanorum scriptorum loci, ei *omnes* in florilegium Laurentianum recepti sint.

Dein valde in hac opera adiuvat anonymi Laurentiani ratio perpetua, qua uno tenore Stobaei exempla describere solet, etiam magis ea conspicua per consuetudinem Stobaei a poetarum locis semper incipientis. Ubicunque Stobaei capita quae ad nos pervenerunt comparare possumus, semper hanc regulam observatam videmus: quaecumque vero contra eam pugnare videntur non ex ipso Stobaeo sunt petita; velut in *Π* 2 p. 179, 6 *οὔτε μάχαιραν ἀμβλεῖαν οὔτε παρρησίαν ἄτακτον ἔχειν δεῖ* non e Stobaei floril. 13, 47 haustum est sed e parallelis; reperitur enim cum duabus proximis sententiis apud Anton. II 78 p. 145 Gesn. et Maxim. 31 p. 619 Combef., Stobaei vero locus ipse revera infra descriptus est (cf. p. 182, 4).

Porro omnia quae exquisitiorem doctrinam prae se ferunt atque certum quendam ambitum superant aut Stobaei eclogis tribuenda sunt aut eius florilegio; nam ne ea quidem quae e Stobaeani florilegii fonte primario in parallela fluxerunt modum mediocrem excedunt. Aliud rursus sententiarum et auctorum genus proprium sibi vindicant parallela, velut *Δίωνος τοῦ Ῥωμαίου* i. e. Cassii Dionis rationem non habuit Stobaeus, habuit auctor parallelorum (cf. Anton. I 71 p. 71, 36 Gesn.; II 1 p. 78, 17; Maxim. 67 p. 683, 38 al.). Itaque e parallelis fluxerunt duo Dionis loci, primus in *N* 1 p. 148, 22, alter in *Δ* 35 p. 243, 18, uterque post Stobaeana sed medius inter duas sententias positus, quas apud Antonium Maximumque videre est (in *N* 1 p. 147, 10 Mein. prim. enunt. = Anton. II 17 p. 95, 2; p. 149, 16 = Anton. II 18 p. 95, 32 et Maxim.

41 p. 636, 6; in *A* 35 p. 243, 15 = Anton. I 21 p. 26, 36; p. 243, 23 = id. p. 26, 39), uterque et ipse in Maximo Vaticano apud Maium script. vet. nov. coll. II p. 546. 547 et p. 544 repetitus.

Denique ne inscriptiones quidem in codice Laurentiano positae frustra adhibentur. In capite *Π* 1 post sententias sacras (p. 176, 23 Mein.) titulus *περὶ σωφροσύνης* scriptus est, quem insequuntur tres loci, dein iterata inscriptione *περὶ σωφροσύνης*[1]) permulta excerpta sunt (p. 177, 25 sq.) e Stobaei floril. 5: id quod non potest aliter explicari nisi ita, ut censeamus seiungi hac iterata inscriptione Stobaeana ab eis quae ex alio fonte hausta sunt, atque ea cum profana sint confidenter ad parallela referas.

Neque hoc casu videtur factum esse, quod post locos e litteris sanctis et ecclesiasticis depromptos inscriptio *ἱερῶν* nusquam legitur ubi Stobaeana sequuntur (vide p. 169, 25; p. 183, 7; p. 231, 14; p. 241, 15); accedit quod aliquotiens talibus in locis sacra et profana inter se sunt commixta (cf. p. 170, 1; p. 231, 16; p. 241, 11).

Hae generales quidem normae quid valeant, experiri iuvat in eis capitibus in quibus scimus Stobaei eclogarum deperditam partem usurpatam esse sed una etiam parallela adhibita, id quod in *A* 14 et 11 factum est. Ibi igitur videamus num sat certis finibus utramque partem circumscribere possimus.

Incipio ab *A* 14 *περὶ ἀγωγῆς καὶ παιδείας* in quo Stobaei eclog. II 31 item inscriptum latet. Priusquam vero rem ipsam aggrediar, proferendae sunt capitis *A* 14 nonnullae *ineditae* sententiae quae leguntur post p. 225, 23 Mein.; sunt autem haece:

1) *Πῶς* (*Π* rubr.) *οὐκ ἄτοπον τῇ μὲν δεξιᾷ συνεθίζειν τὰ παιδία δέχεσθαι τὰς τροφὰς, κἂν προτείνοιεν τὴν ἀριστερὰν ἐπιτιμᾶν, μηδεμίαν δὲ ποιεῖσθαι πρόνοιαν τοῦ λόγων ἐπιδεξίων καὶ νομίμων ἀκούειν. καθάπερ γὰρ τοὺς χάρακας τοῖς φυτοῖς οἱ γεωργοὶ παρατιθέασιν, οὕτως οἱ νόμοι τῶν διδασκάλων ἐμμελεῖς τὰς ὑποθήκας καὶ παραινέσεις παραπηγνύουσι τοῖς νέοις, ὥστε ὀρθὰ τούτων βλαστάνειν τὰ ἤθη.*

2) *εὔπλαστον* (haec sententia ab antecedenti non separata est) *καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης, καὶ ταῖς τούτων ψυχαῖς ἁπαλαῖς ἔτι τὰ μαθήματα ἐντήκειαι* (sic!)· *πᾶν*

1) Omisit eam Sartius.

δὲ τὸ σκληρὸν χαλεπῶς μαλάττεται. καθάπερ γὰρ αἱ σφραγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς, οὕτως αἱ μαθήσεις ταῖς ἔτι παίδων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται.

3) ὥσπερ (ὥ rubr.) ἐπὶ τῆς γεωργίας πρῶτον μὲν ἀγαθὴν ὑπάρξαι δεῖ τὴν γῆν, εἶτα δὲ φυτουργὸν ἐπισήμονα, εἶτα σπέρματα σπουδαῖα, τὸν αὐτὸν τρόπον γῇ μὲν ἔοικεν ἡ φύσις, γεωργῷ δὲ ὁ παιδεύων, σπέρμασι δὲ αἱ τῶν λόγων ὑποθῆκαί τε καὶ παραγγέλματα.

4) οἱ (ὁ rubr.) γεωργοὶ τῶν σταχύων ἥδιον δρῶσι [mrg. ζήτει τοῦ τ τίτλ.] τοὺς κεκλιμένους καὶ νεύοντας ἐπὶ τῆς (τῆς del.) γῆς, τοὺς δ' ὑπὸ κουφότητος αἰρομένους ἄνω κενοὺς ἡγοῦνται καὶ ἀλάζονας. οὕτω δὴ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν βουλομένων (sequitur verbum deletum) οἱ μάλιστα κενοὶ καὶ βάρος οὐκ ἔχοντες θάρσος ἔχουσι καὶ σχῆμα καὶ βάδισμα καὶ πρόσωπον ὑπεροψίας καὶ ὀλιγωρίας μεστὸν ἀφειδούσης ἁπάντων· ἀρχόμενοι δὲ πληροῦσθαι καὶ συλλέγειν καρπὸν ἀπὸ τοῦ λόγου τὸ σοβαρὸν καὶ φιλιῶδες (sic!) ἀποτίθενται. καὶ καθάπερ ἀγγείων ὑγρὸν δεχομένων ὁ κενὸς ἀὴρ ἐκθλιβόμενος ὑπέξεισιν, οὕτως ἀνθρώποις πληρουμένοις ἐῶν ἀγαθῶν τῶν ἀληθινῶν ἐνδίδωσιν ὁ τῦφος καὶ γίνεται τὸ οἴημα μαλακώτερον καὶ παυόμενοι τοῦ διὰ πώγωνα καὶ τριβωνα φρονεῖν μέγα τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τὴν ψυχὴν μεταφέρουσι καὶ τῷ δεκτικῷ (sic!) καὶ π(ικ)ρῷ (litterae ικ evanuerunt) χρῶνται πρὸς ἑαυτοὺς μάλιστα, τοῖς δ' ἄλλοις πραότεροι ἐντυγχάνουσιν.

5) ὥσπερ (ὥ rubr.) ἐν ἀμπέλοις (sequitur τὰ deletum) φύλλοις καὶ κλήμασιν εὐθαλέσι πολλάκις ὁ καρπὸς ἀποκρύπτεται καὶ λανθάνει κατασκιαζόμενος, οὕτως ἐν ποιητικῇ λέξει καὶ μυθεύμασι (prius υ corr. ex α et ευ in corr.) περικεχυμένοις πολλὰ διαφεύγει τῶν σῶν ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα.

6) τὸ (τ rubr.) πᾶσιν ἀπολογεῖσθαι [mrg. ζήτει τοῦ φ τίτλ. λ'] θεραπευτικὸν καὶ οὐκ ἀξιωματικόν, τὸ δὲ πάντων καταφρονεῖν ὑπερήφανον καὶ ἀνόητον.

7) ὥσπερ (ὥ rubr.) ἡ μέλισσα διώκει ἐν ταῖς νομαῖς τὸ ἄνθος, ἡ δὲ αἶξ τὸν θαλὸν (sic!), ὁ δὲ χοῖρος τὴν ῥίζαν, ἄλλα δὲ ζῶα τὸ σπέρμα καὶ τὸν καρπὸν, οὕτως ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι τῶν ποιημάτων ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων, ὁ δὲ τῶν πρὸς τὸ ἦθος εἰρημένων ὠφελίμως ἔχεται.

Hoc igitur caput primo obtutu quisque videt in permultis locis — de profanis solis loquor — consentire cum Antonio I 50 et Maximo 17 *περὶ παιδείας καὶ φιλοσοφίας*; accuratae comparationis quam institui imaginem lubet una tabula exprimere:

Flor. Laur. poster. pars	Antonius	Maximus	Flor. Laur. prior pars
225, 15—17	56, 9	584, 11. 12	
225, 18. 19		584, 13. 14	
		584, 15. 16	
225, 20. 21		584, 17—19	
225, 22. 23		584, 20. 21	
225, 23 add. 1			
225, 23 add. 2	56, 10. 11		
225, 23 add. 3—5			
225, 23 add. 6	56, 12. 13		
225, 23 add. 7			
	56, 14—16	*583, 44 — 584, 3	
	56, 17	584, 22—24	194, 4
		584, 25—29	202, 3
		584, 30. 31	202, 8
225, 24[a]			
225, 24[b]	56, 18—20		
225, 25. 26		584, 32 — 585, 3	
	56, 21	585, 4. 5	193, 6
	56, 22	585, 6. 7	197, 6
	56, 23	585, 8. 9	196, 13
		585, 10. 11	195, 16
	56, 24	585, 12 - 14	195, 19
	56, 25	585, 15—17	195, 22
	56, 26	585, 18. 19	193, 22
226, 1—3		585, 20. 21	
		†585, 22. 23	199, 15
226, 4—6	56, 27. 28	585, 24—27	
226, 7—9	56, 29. 30	585, 28—3	
	56, 31	585, 31. 32	198, 1

Flor. Laur. poster. pars	Antonius	Maximus	Flor. Laur. prior pars
226, 10. 11		585, 33. 34	
226, 12—14	56, 32. 33	585, 35—38	
226, 15—17	56, 34. 35	*586, 20—22	
226, 18—23		585, 39—45	
226, 24—27	56, 36. 37	585, 46—586, 3	
227, 1—4		586, 4—7	
227, 5—7		586, 8—10	
227, 8—11	56, 38 (manca)	586, 11—19 (amplior)	
227, 12. 13	56, 39	586, 23. 24	
		586, 25. 26	
		586, 27. 28	
		586, 29. 30	
	56, 40	586, 31. 32	200, 21
227, 14—17	56, 41. 42	586, 33—36	
227, 18. 19	56, 43. 44	586, 37—39	
		586, 40. 41	
227, 20. 21	56, 45	586, 42. 43	
227, 22. 23		586, 44—46	
		586, 47—587, 2	
	56, 46	587, 3—5	203, 1
227, 24—228, 3		587, 6—12	
		587, 13—18	
228, 4		*587, 26—28	
228, 5[a]	56, 47	587, 19. 20	
228, 5[b]. 6	56, 48—57, 1	587, 21—25	
228, 7—10		587, 29—31	
228, 11	57, 2 (manca)	587, 32—35	
	†57, 3		199, 15
	57, 4		

Hanc tabulam si quis accurate perlustraverit, bonae frugis plenam eam agnoscet. Primum enim ea demonstratur, anonymum Laurentianum in posteriore parte capitis (inde a p. 225, 16 usque ad finem), Antonium Maximumque in capitibus supra significatis ex communi fonte (i. e. ex parallelis) ita hausisse, ut unusquisque pecularia quaedam habeat (alium nimirum alia praetermisisse). Deinde elucet ordinem, quo singulae sententiae in parallelis sese exceperint, diligentissime a compilatoribus servatum esse; nam bis tantum a Maximo contra eum peccatum est (asteriscum ibi adpinxi) et p. 56, 14—16 ab Antonio male inseruntur Didymi scriptoris ecclesiastici duo loci qui recte a Maximo supra inter Christianos positi sunt. Praeterea apud Antonium Maximumque cum his arcte cohaerent aliae nonnullae sententiae, quae in posteriore parte florilegii Laurentiani desunt, verum sine ullo ordine modo hic modo illic in priore parte afferuntur (adscripsi eos locos in quarto spatio). Iam cum Antonius Maximusque etiam in ordine, ex quo eas collocant, prorsus inter se consentiant (semel tantum — ubi crucem apposui — differunt), dubitari nequit, has quoque in parallelis eadem serie fuisse exhibitas. Qui igitur fit, ut ab anonymo Laurentiano sint neglectae? Num credere licet usurpatas quidem eas esse ab illo, sed artificiose inter ea quae aliunde petita erant distributas?

Minime gentium! Immo, cum testimonio indicis nuper editi constet in hoc capite florilegii contineri prae ceteris Stobaeanum *περὶ ἀγωγῆς καὶ παιδείας* et Stobaeus certe in priore parte agnoscatur (statim enim post excerpta sacra versus incipiunt, magnae eruditionis opes et satis longa excerpta exhibentur), apparet, etiam brevia illa apophthegmata quae in priore parte haud ita pauca extant inter Stobaei eclogas recepta fuisse [1]); anonymum vero Laurentianum cum iterata ea in parallelis legeret, in excerptis suis nunc praetermisisse, ne bis eadem proferret. E contrario igitur sic possumus statuere: ubicunque haec reperiuntur, anonymus e Stobaeo hausit, ita ut nullus dubitem, quin Stobaei eclogis tribuenda sint omnia quae inde a p. 188, 8 usque ad p. 225, 14 leguntur, incipiant nova e parallelis excerpta a p. 225, 15.

Postremo paucis de Stobaei libri II capite 46 est dicendum, quod in

---

1) Ceterum vix est quod moneam, ea re minime probari, Stobaei eclogas in parallelis usurpatas esse.

Photii codice optimo A recte *περὶ ἀχαριστίας* inscriptum est, cum in ceteris legatur *περὶ εὐχαριστίας*, et transiit in flor. Laur. *A* 11. Postquam solida fundamenta huius quaestionis iacta sunt, ex eis quibus ibi involutum est facili negotio et certo solvitur. Statim apparet secludenda esse quae praemissa inscriptione *ἑτέρων* leguntur p. 183, 7 — 184, 10; Stobaeo vero adsigno ea quae a poeticis excerptis incipiunt p. 184, 11 et continuantur usque ad p. 187, 24; namque ultimae tres sententiae a Stobaeo rursus sunt abiudicandae[1]). Primum enim — atque id certissimam coniecturae praebet ansam — nusquam Philistio (ultimo loco laudatus) a Stobaeo, saepenumero ab auctore parallelorum (quod per Antonium et Maximum constat) adhibitus est; dein omnes tres sententiae iteratae sunt ab Antonio I 29 Maximoque 8 *περὶ εὐεργεσίας καὶ χάριτος* (p. 187, 25 = Anton. p. 36, 37; p. 187, 28 = id. p. 36, 38; 188, 1 = Maxim. p. 557, 29).

1) Pariter alienis cinguntur Stobaeani florilegii c. 11 excerpta in flor. Laur. *A* 35 (p. 242, 4 — 243, 14), cum et antecedant *ἑτέρων* titulo inscripta (p. 241, 15 — 242, 3) et sequantur quae supra certis argumentis parallelis adscripta sunt (p. 243, 15 — 27).